C:\Users\Plazma\Desktop\304\bri_Strugacti-Hotel_U_mrtveho_alpinisty.PDB

PDB Name: Hotel U mrtveho alpinisty
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.4.2002
Modification Date: 16.4.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Arkadij a Boris Strugačtí

Hotel U mrtvého alpinisty

"Podle zpráv tiskových agentur přistál v oblasti Wingi, poblíž města Muir, létající přístroj, z něhož vystoupili žlutozelení lidé. Každý měl tři nohy a osm očí. Senzacechtivý bulvární tisk je okamžitě označil za návštěvníky z kosmu... (Zpráva z tisku)

1

Zastavil jsem vůz, vylezl z něho a sundal tmavé brýle. Všechno bylo přesně tak, jak to líčil Zgut. Jednopatrový hotel, převážně žlutý a zelený, nad vchodem smutečně orámovaný štít U MRTVÉHO ALPINISTY. Po obou stranách zápraží byly ve vysokých závějích pórovitého sněhu zapíchány různobarevné lyže. Napočítal jsem sedm párů, na jedněch byly připnuté boty. Ze střechy visely matné faldovité rampouchy, tlusté jako ruka. Z krajního okna vpravo vyhlédl bledý obličej a v tu chvíli se na zápraží objevil podsaditý plešatec v rezaté kožišinové vestě přes flanelovou košili. Těžkými, pomalými kroky se ke mně přiblížil a zastavil se. Měl hrubý výraz v zrudlém obličeji a krk jako zápasník těžké váhy. Nedíval se na mě. Jeho melancholický pohled byl upřen kamsi stranou a vyjadřoval důstojný zármutek. Byl to bezpochyby sám Alek Snewar, majitel hotelu a celého údolí zvaného Trychtýř.
"Tamhle," pronesl nepřirozeně hlubokým a dutým hlasem. "Tam se to stalo," ukázal nataženou rukou. Držel v ní vývrtku. "Tamhle na tom kopci."
Otočil jsem se a přimhouřenýma očima jsem se zadíval na šedou, děsivě sráznou stěnu, která zahrazovala údolí od západu, na bledé jazyky sněhu, na zubatý hřeben, tak zřetelný, že vypadal jako nakreslený na sytě modrém pozadí nebe.
"Práskl výstřel z karabiny," pokračoval hoteliér stále stejně dutě.
"Letěl dvě stě metrů dolů do náruče smrti, na hladké zledovatělé skále se neměl čeho zachytit. Možná že křičel, ale nikdo ho neslyšel. Možná že se modlil. Ale v tom případě ho slyšel jedině bůh. A země se zatřásla, když na ni dopadl zároveň s dvaačtyřiceti tisíci tunami těžkého zrnitého sněhu..."
"Pozdravuje vás inspektor Zgut," poznamenal jsem a hoteliér radostně přerušil své líčení.
"To je hodný člověk!" vyhrkl čile, teď už naprosto normálním hlasem. "Jak je vidět, nezapomněl na naše večery u krbu."
"Ale o těch se nezmiňoval," utrousil jsem a chtěl jsem se otočit k vozu, jenže hoteliér mě chytil za loket.
"Už ani krok zpátky!" prohlásil přísně. "Tohle obstará Kajsa. Kajso!"
zatroubil jako na poplach.
Na zápraží vyběhl pes, mohutný bernardýn, bílý se žlutými skvrnami, velký jako tele. Už jsem byl předem informován, že tohle je všechno, co tu zbylo po mrtvém alpinistovi, nepočítáme-li několik drobností, které jsou teď vystaveny v hotelovém muzeu, zřízeném v pokoji, kde byl alpinista ubytován. S obrovským zájmem bych byl sledoval, jak bude tenhle pes s ženským jménem vytahovat mé kufry, ale to už mě majitel pevnou rukou táhl do hotelu.
Prošli jsme ponurým vestibulem, kde bylo cítit teplý pach vyhaslého krbu a kde se matně leskly lakované desky malých moderních stolků, a zahnuli jsme vlevo do chodby. Tam se hoteliér ramenem opřel do dveří s tabulkou Kancelář. Usadil mě do pohodlného křesla a otevřel na stole tlustou knihu hostů.
"Dovolte, abych se nejdřív představil," řekl a nehty soustředěně oškrabával hrot pera. "Alek Snewar, majitel hotelu a mechanik. Jistě jste si všiml větrníků při výjezdu z Trychtýře."
"Tak to byly větrníky?"
"Ano. Motory na větrný pohon. Sám jsem je zkonstruoval, sám postavil. Těmahle rukama."
"Kam to mám dát?" zeptal se za mými zády pronikavý ženský hlas.
Otočil jsem se. Ve dveřích stála asi pětadvacetiletá kulička, taková ruměná buchtička, a držela v ruce můj kufr.
"To je Kajsa," poučil mě hoteliér.
Kajsa okamžitě zrudla, cukla rameny a zakryla si tvář dlaní.
"No tak, no tak... Víte co? Dám vás do čtyřky. To je můj nejlepší pokoj. Kajso, zanes kufr pana... ee..."
"Glebski," představil jsem se.

"Zanes kufr pana Glebského na čtyřku... Fantastická husa," oznámil mi dokonce s odstínem jakési hrdosti, když boubelka odešla. "Fenomenálně pitomá... Nuže, pane Glebski?" podíval se na mě vyčkávavě.
"Peter Glebski," nadiktoval jsem mu. "Policejní inspektor. Dovolená.
Čtrnáct dní. Sám."
Hoteliér pečlivě zapisoval všechny mé údaje obrovskými kostrbatými písmeny, a zatímco psal, vstoupil do kanceláře bernardýn. Drápy mu cvakaly o linoleum. Podíval se na mě, mrkl a najednou se s rachotem, jako by se rozsypala otýpka polen, svalil u sejfu a položil si čumák na přední tlapu.
"To je Lelius," řekl majitel a zašrouboval pero. "Sapiens. Rozumí všemu ve třech evropských jazycích. Blechy nemá, ale líná."
Lelius si vzdychl a přeložil čumák na druhou tlapu.
"Pojďte," řekl hoteliér a vstal. "Doprovodím vás."
Vystoupili jsme do chodby v patře a zahnuli doleva. Hned u prvních dveří se majitel zastavil.
"Tady," pronesl zase oním dutým hlasem. "Prosím."
Otevřel mi dveře a já vstoupil dovnitř.
"Od onoho nezapomenutelného, úděsného dne," spustil hoteliér a najednou se zarazil.
Nebyl to špatný pokoj, i když trochu ponurý. Závěsy na oknech byly napůl staženy, na posteli z neznámých důvodů ležel cepín. Voněl tu čerstvý tabákový dým. Na opěradle křesla uprostřed místnosti byla přehozena větrovka z celtoviny, na podlaze vedle křesla se povalovaly noviny.
"Ehm," odkašlal jsem si rozpačitě. "Tak se mi zdá, že už tu někdo bydlí."
Hoteliér neodpovídal. Jeho pohled byl upřen na stůl. Nebylo na něm nic zvláštního, jen velký bronzový popelník a v něm ležela lulka s rovným troubelem. Nejspíš dunhilka. Z lulky stoupal proužek dýmu.
"Žije...," pronesl konečně majitel. "Copak on žije?"
Nenapadlo mě nic kloudného, co bych mu na to mohl odpovědět, a tak jsem čekal, co řekne dál. Můj kufr nikde, zato v koutě stál kostkovaný cestovní vak se spoustou hotelových nálepek. Ten nebyl můj.
"Tady," pokračoval hoteliér trochu pevnějším hlasem, "tady už šest let, od toho nezapomenutelného, úděsného dne, zůstává všechno tak, jak to zanechal on před svým posledním výstupem..."
Pochybovačně jsem se zadíval na kouřící lulku.
"Ano!" prohlásil hoteliér vyzývavě. "To je JEHO dýmka. Tohle je JEHO bunda. A tamhle je JEHO cepín..."
"A tadyhle jsou JEHO noviny," dodal jsem. Moc dobře jsem si všiml, že to je předvčerejší číslo Muirského zpravodaje.
"To ne," řekl hoteliér. "Noviny samozřejmě nejsou jeho."
"Taky mám ten dojem," přitakal jsem.
"Noviny samozřejmě nejsou jeho," opakoval majitel. "A lulku taky nezapálil on, ale někdo jiný."
Zamumlal jsem cosi o nedostatečné úctě k památce zesnulých.
"Ba ne," namítl hoteliér zamyšleně, "tohle je všechno složitější.
Tohle je všechno opravdu mnohem složitější, pane Glebski. Ale o tom si popovídáme jindy. Pojďme do vašeho pokoje."
Ale než jsme opustili místnost, nahlédl na klozet, otevřel a zase zavřel skříň ve zdi, přistoupil k oknu a poplácal dlaněmi závěsy. Řekl bych, že měl nutkání nahlédnout i pod postel, ale ovládl se. Vyšli jsme do chodby a majitel přede mnou otevřel dveře pokoje číslo čtyři.
Ihned se mi zalíbil. Všechno tu svítilo čistotou, na stole ani jediné smítko prachu, za umytým oknem sněžná pláň a nafialovělé hory. V ložnici hospodařila Kajsa. Můj kufr byl otevřen, věci pečlivě rozloženy a rozvěšeny a Kajsa natřásala polštáře.
"Tak tady budete bydlet," řekl hoteliér. "Zařiďte se, odpočiňte si, dělejte, co je libo. Lyže, vosky a všechna výstroj je vám k dispozici dole. Když budete něco potřebovat, obracejte se přímo na mě. Hlavní jídlo podáváme v šest, ale kdybyste měl hned teď chuť něco pojíst nebo se osvěžit - mám na mysli něco k napití, řekněte si Kajse. Buďte nám vítán."
A odešel.
Kajsa se stále ještě babrala s postelí a přiváděla ji do stavu nepředstavitelné dokonalosti. Vytáhl jsem cigaretu, zapálil si a přistoupil k oknu. Byl jsem sám. Pane na nebi, můj ty světe, konečně jsem sám!
Vím, že by se tak nemělo mluvit, dokonce ani uvažovat, ale když ono je v dnešní době tak těžké zařídit si, aby člověk mohl být týden, den nebo aspoň několik hodin docela sám! Já jsem to nečetl, ale můj syn tvrdí, že hlavní metlou moderního člověka je osamělost a odcizení.
Nevím, pochybuji o tom. Buď jsou to všechno básnické výmysly, nebo jsem já takový smolař. Tak či onak dva týdny odcizení a osamělosti je přesně to, co potřebuji. A nemohu si vynachválit, že mě baví být sám se sebou, se svým vlastním tělem, ještě ne příliš starým, poměrně zachovalým, které budu moci postavit na lyže a prohnat tamhle přes celou tu pláň po svištivém sněhu až k nafialovělým skalám, a pak mi bude úplně báječně...
"Mám něco přinést?" zeptala se Kajsa. "Přejete si něco?"
Zadíval jsem se na ni a Kajsa znovu cukla ramenem a zakryla si tvář. Měla na sobě pestré šaty v pase stažené, které se jí vpředu i vzadu nadouvaly, droboučkou krajkovou zástěrku, ruce měla obnažené, kypré, krk jí obepínal náhrdelník z velkých dřevěných korálů.
"Kdo teď tady u vás bydlí?" zeptal jsem se.
"Kde?"
"U vás. V hotelu."
"V hotelu? Tady u nás? No, bydlí se tady..."

"Kdo konkrétně?"
"No kdo? Bydlí tady pan Mauses s paní. V jedničce a dvojce. A taky mají trojku. Ale tam nebydlí. A jsou asi s dcerou. Jenže v tom se nikdo nevyzná. Je to krasavice, pořád dělá oči..."
"Aha, aha," poznamenal jsem, abych jí dodal odvahy.
"A taky tu bydlí pan Simonet Tady naproti. V jednom kuse hraje biliár a leze po stěnách. Vtipálek, ale únavnej. Bude špatnej na nervy."
Znovu se začervenala a začala pocukávat rameny.
"A kdo ještě?"
"Pan du Barnstoker, hypnotizér z cirkusu..."
"Barnstoker? Ten slavný Barnstoker?"
"Nevím, možná že ano. Hypnotizér... A Brun."
"Kdo je to Brun?"
"No, má motocykl a chodí v kalhotách."
"Aha," řekl jsem. "To je všechno?"
"Pak tu bydlí ještě někdo. Jenže to je takový nějaký... Prostě stojí.
Nespí, nejí, jenom stojí a stojí..."
"Tomu nerozumím," přiznal jsem se.
"Tomu nerozumí nikdo. Zkrátka stojí - jinak nic. A taky čte noviny.
Nebo odnese panu du Barnstokerovi pantofle. A taky nechává šlápoty...
Mokré..."
"No dobře," řekl jsem s povzdechem. "Já ti zřejmě neporozumím, Kajso. Ale na tom nezáleží. Půjdu si radši zalyžovat."
Zamáčkl jsem nedopalek v panensky čistém popelníku a šel jsem se do ložnice převléknout.

2

V nejbližším okolí hotelu bylo ještě znát, že se tu někdo pokoušel lyžovat, ale jinak byl sněžný příkrov doliny čistý a netknutý jako nové naškrobené prostěradlo. Poskočil jsem několikrát na místě, abych vyzkoušel vázání, zahalekal jsem a rozjel se stále prudčeji proti slunci, s očima přimhouřenýma jednak před jeho paprsky, jednak z rozkoše. Při každém vydechnutí jsem ze svých útrob vyháněl nudu zakouřených kanceláří, zatuchlých papírů, ubrečených vyšetřovaných a brblajících představených, nudu otravných politických sporů a vousatých anekdot, malicherných starostí manželky a invektiv dorůstajícího pokolení...
nudu zablácených ulic, chodeb prosycených pachem pečetního vosku, prázdných chřtánů sejfů připomínajících zasažené tanky, vybledlých růžových tapet v jídelně a žlutých tapet pokaňkaných inkoustem v dětském pokoji. Při každém vydechnutí jsem se osvobozoval sám od sebe, od loajálního člověka vysokých mravních kvalit, dbalého zákonů a nařízení, pozorného manžela a vzorného otce, pohostinného kamaráda a přívětivého příbuzného, osvobozoval jsem se od toho s radostí, že se to všechno někam ztrácí, s nadějí, že to všechno nenávratně zmizí, že od této chvíle bude všechno jednoduché, poddajné, křišťálově čisté, že všechno bude plynout v divokém, veselém, mladém rytmu, a cítil jsem, jak je to skvělé, že jsem sem přijel... Jsi chlapík, Zgute, hlava otevřená, děkuju ti, Zgute, i když někdy dovedeš svým slídilům dávat sakramentské kapky... Vida, jakou já mám pořád ještě výdrž, fortel a sílu - dokážu jet takhle, po ideální přímce, sto tisíc kilometrů po ideální přímce, a taky dovedu takhle zatočit, prudce doprava, prudce doleva a zvířit lyžemi tunu sněhu... A přitom jsem už tři roky nejezdil, od té doby, co jsme koupili ten zatracený nový domek...
Ale čert ho vzal, na to teď přece nebudu myslet, k čertu se stářím, k čertu s domkem, k čertu s tebou, Petře, Petře Glebski, loajální úředníku, pomáhej ti bůh...
Pak vlna prvního nadšení opadla a já zjistil, že stojím u silnice, mokrý, udýchaný, od hlavy k patě pocukrovaný sněhem. Stáhl jsem rukavice, otřel si tváře a najednou slyším třaskavý rachot, jako když přistává sportovní dvojplošník. Než jsem si stačil protřít brýle, přehnal se okolo mě nikoli dvojplošník, to snad nemusím zdůrazňovat, ale obrovitý motocykl, jeden z těch nových druhů, které prorážejí zdi a mají na svědomí víc životů než všichni násilníci, lupiči a vrahové dohromady.
Ohodil mě chuchvalci sněhu, já měl brýle v mžiku znovu zacákané a jen koutkem oka jsem postřehl hubenou nahrbenou postavu, černé rozevláté vlasy a konec červené šály trčící dozadu jako prkno...
Když jsem dorazil zpátky k hotelu, vychládal už motocykl pod zápražím. Vedle něho se válely na sněhu obrovské kožené rukavice s kuželovitými nástavci až k lokti. Zapíchl jsem lyže do závěje a znovu jsem se zadíval na motorku. Šel z ní opravdu strach! A mě v té chvíli napadlo, že se tady od příštího roku začne říkat "U mrtvého motocyklisty".
Hoteliér uchopí nového hosta za ruku, ukáže na probouranou zeď a řekne: "Semhle. Sem narazil rychlostí sto dvaceti mil za hodinu a proletěl celou budovou. A země se zatřásla, když dopadl do kuchyně zároveň s dvaačtyřiceti cihlami."
Uprostřed vestibulu stál neuvěřitelně dlouhý a hodně nahrbený muž v černém fraku s krovkami až na paty. S rukama za zády přísně plísnil hubené, ohebné stvoření neurčitého pohlaví, půvabně rozvalené v hlubokém křesle. Stvoření mělo malou bledou tvářičku, do poloviny skrytou velikými tmavými brýlemi, spoustou rozcuchaných černých vlasů a červenou chlupatou šálou. Když jsem za sebou zavřel, dlouhatánský muž se odmlčel a obrátil se ke mně. Měl motýlka a ušlechtilý obličej ozdobený aristokratickým nosem. Vteřinku si mě prohlížel, pak našpulil rty, jako by se jimi chystal snášet vajíčka, pokročil mi vstříc a natáhl přitom úzkou bílou dlaň.
"Du Barnstoker," téměř zazpíval. "Jsem vám k službám."

"Snad nejste ten známý du Barnstoker?" přeptal jsem se s nelíčenou úctou a stiskl jsem mu ruku.
"Ano, pane, ten," ujistil mě. "S kým mám tu čest?"
Představil jsem se a on mě najednou chytil za klopu.
"To je ale nádhera, inspektore! Kde jste to našel?"
Držel v prstech modrou fialku. Vzduchem dokonce zavanula i její vůně. Zdvořile jsem zatleskal, třebaže takovéhle kousky moc nemiluji.
Stvoření v křesle se rozzívalo na celé kolo svých malých úst a přehodilo si jednu nohu přes boční opěradlo.
"V rukávu," prohlásilo chraptivým basem. "Žabařina, strejdo."
"V rukávu," opakoval smutně du Barnstoker. "Ba ne, Brun, to by bylo příliš triviální. To by opravdu byla, jak ty se vyjadřuješ, žabařina."
Položil si fialku na rozevřenou dlaň, podíval se na ni, povytáhl obočí a fialka zmizela.
"Jezdíte skvěle na lyžích, pane Glebski," pokračoval du Barnstoker.
"Pozoroval jsem vás z okna a přiznávám se, že jsem z toho měl vyslovený požitek."
"Ale prosím vás," zamumlal jsem. "Normálně. Kdysi jsem jezdil..."
"Strejdo," ozvalo se najednou stvoření z hlubin křesla. "Udělejte radši cigaretku."
Du Barnstoker jako by se byl vzpamatoval.
"Dovolte, pane Glebski, abych vás představil. Tohle je Brun. Jediná odnož mého milovaného nebožtíka bratra... Brun, děťátko!"
Děťátko se neochotně vysoukalo z křesla a přiblížilo se ke mně.
Mělo bujnou hřívu, takovou ženskou, ale vlastně možná ne ženskou, ale prostě mladickou. Nohy obepnuté elastickými šponovkami byly hubené, klukovské, ale vlastně možná byly právě naopak ztepilé, dívčí.
Bunda byla třikrát tak velká, než by se patřilo. Děťátko se na mě lhostejně usmálo něžnými růžovými ústy a sípavě se zeptalo: "Pěkně jsme na vás vybafli, co? Tam na silnici..."
"My?"
"No tak ne my, to je jasný. Bucefal. Tohle on umí... Celý brejle mu olepil," vysvětlilo děťátko strýčkovi.
"Tím Bucefalem je míněn motocykl," vysvětlil mi s líbezným úsměvem du Barnstoker, "odporný a nebezpečný stroj, který..."
"Tu cigaretku," připomnělo děťátko.
Du Barnstoker usouženě rozhodil rukama, a když je zase spojil, kouřila mu mezi prsty cigareta. Podal ji děťátku. To vtáhlo dým a zklamaně zabrblalo: "Zase s filtrem..."
"Asi se budete chtít po té jízdě vysprchovat," naznačil du Barnstoker.
"Za chvíli se bude jíst."
"Ano," odpověděl jsem. "Samozřejmě. Omluvte mě laskavě."
Na pokoji jsem se umyl, převlékl, vzal si cigaretu a natáhl se na pohovku. Cítil jsem příjemnou únavu a na pár minut jsem si dokonce zdříml. Probudilo mě čísi zaječení a zlověstný, vzlykavý chechtot na chodbě. Trhlo to se mnou. V témž okamžiku se ozvalo zaklepání a Kajsa zamňoukala: "Ke stolu, prosím!" Křikl jsem něco v tom smyslu, že ano, že už jdu, spustil jsem nohy z pohovky a šátral jimi po pantoflích.
"Ke stolu, prosím," - a potom znovu krátké zaječení a onen obludný chechtot Zaslechl jsem dokonce řinčení rezivých řetězů.
Učesal jsem se před zrcadlem a vyzkoušel si několik výrazů obličeje.
Například vlídné roztržité účastenství, mužnou uzavřenost profesionála, prostoduchou ochotu k jakémukoliv seznámení a úsměšek typu "chichi". Ani jeden výraz mi nepřipadal vhodný, a tak jsem si přestal komplikovat život, vstrčil jsem do kapsy cigarety pro děťátko a vyšel jsem do chodby. Hned na prahu jsem zkameněl.
Dveře protějšího pokoje byly dokořán. Mezi rámy, až docela nahoře, visel mladík vzepřený o jednu veřej nohama, o druhou zády.
Přes veškerou nepřirozenost vypadala jeho poloha naprosto nenuceně.
Díval se na mě dolů, cenil dlouhé nažloutlé zuby a po vojensku salutoval.
"Dobrý den," pozdravil jsem po chvilce mlčení. "Nepotřebujete pomoc?"
V té chvíli seskočil měkce jako kočka na podlahu, rukou stále salutoval a vytáhl se do pozoru.
"Potěšení na mé straně, inspektore," prohlásil. "Dovolte, abych se představil: nadporučík od kybernetiky Simoně Simonet."
"Pohov," zavelel jsem a podali jsme si ruce.
"Přesně vzato jsem fyzik," pokračoval, "ale když se řekne - od kybernetiky, zní to skoro jako - od dělostřelectva. A to je legrační." A zničehonic propukl v onen děsivý vzlykavý chechtot, který vzbuzoval představu vlhkého záhrobí, krvavých skvrn a rezivých řetězů na připoutaných kostlivcích. "Abych pravdu řekl," pokračoval, "přijel jsem sem šplhat po skalách, ale nemůžu se k nim dostat. Všude kolem sníh.
A tak šplhám aspoň po dveřích, po stěnách..." Najednou umlkl a zavěsil se do mě. "Slyšel jste o plánu Midas? Přísně tajné. Čtyři roky bez dovolené. No a teď mi doktoři předepsali kúru smyslových radovánek."
Znovu se zachechtal, ale to už jsme přicházeli do jídelny. Pustil mě a rozběhl se ke stolku, kde byly rozestaveny lahůdky. "Poběžte za mnou, inspektore!" vykřikl v běhu. "Pospěšte si, nebo vám přátelé a kamarádi Mrtvého snědí všechen kaviár..."
U stolu už seděl du Barnstoker a odnož jeho nebožtíka bratra. Du Barnstoker s vybranou elegancí míchal stříbrnou lžičkou bujón v talíři a káravě pošilhával po děťátku, které s lokty široko roztaženými po stole lačně chlemtalo zeleninovou polévku.

V čele stolu kralovala jakási dáma podivné oslňující krásy. Mohlo jí být stejně dobře dvacet jako čtyřicet. Měla něžná, osmahle namodralá ramena, labutí šíji, veliké přivřené oči s dlouhými řasami, vysoko vyčesané popelavé vlasy a diadém nesmírné ceny. Byla to bezpochyby paní Mausesová a bezpochyby se necítila ve své kůži při této prosté tabuli. Dřív jsem podobné ženy vídal jedině na obrázcích v nóbl časopisech a nejúspěšnějších velkofilmech.
Hoteliér už se šinul kolem stolu ke mně s malým podnosem na ruce.
V broušené skleničce se tam strašidelně modrala proslulá zdejší specialita - likér s příchutí protěže.
"Bojový křest!" zahlaholil hoteliér, když se ke mně přiblížil. "Připravte si nějaké ostré sousto na zajedení."
Nemohl jsem odmítnout. Na kousek veky jsem si položil pár oliv a trochu kaviáru. Pak jsem šlehl okem po hoteliérovi a přidal jsem k tomu marinovanou okurčičku z nakládané zeleniny. Nato jsem šlehl okem po likéru a vymačkal si na kaviár ještě šťávu z půlky citrónu.
Všichni mě pozorovali. Vzal jsem skleničku do ruky, zhluboka vydechl nudu dalších několika zatuchlých pracoven a kuloárů a nalil si tekutinu do úst. Otřásl jsem se. Ale protože se všichni na mě dívali, otřásl jsem se jen v duchu a ukousl jsem si půl okurčičky. Hoteliér pochvalně zahučel. Zahučel i Simonet. Paní Mausesová pronesla křišťálovým hlasem: "Ó, to je pravý muž!" Usmál jsem se a vstrčil si do úst druhou polovinu okurky. V té chvíli jsem trpce litoval, že tyhle okurky nedorůstají velikosti dýně. "Kanón!" prohlásilo děťátko zřetelně.
"Paní Mausesová," řekl hoteliér, "dovolte, abych vám představil nového hosta, inspektora Glebského."
Popelavá věž v čele stolu se poněkud zhoupla, půvabné řasy se zvedly a zase spustily. Uklonil jsem se. S radostí bych se byl celý přelomil v pase, tak mě pálilo v břiše, ale ona se vlídně usmála a mně se okamžitě ulevilo.
Téma rozhovoru u stolu dirigoval hoteliér. Mluvilo se o záhadách a nepoznaných jevech, přesněji řečeno o tom, že se poslední dobou dějí v hotelu prapodivné věci. Protože jsem tu byl nový, zasvětili mě do podrobností. Du Barnstoker potvrdil, že mu asi před dvěma dny skutečně zmizely pantofle a našly se teprve večer v pokoji, kde je teď muzeum. Simonet s pochichtáváním oznámil, že mu někdo čte jeho knihy, většinou odbornou literaturu, a přičiňuje na okrajích poznámky, vesměs naprosto debilní. Hoteliér, nadšením celý bez sebe, dával k dobrému dnešní případ s kouřící lulkou a novinami a dodal, že v noci někdo chodí po domě. Paní Mausesová s překvapující nenuceností tyto zprávy ochotně potvrdila a připojila, že k ní do pokoje včera v noci někdo nahlížel oknem. Simoně Simonet se holedbal, že v noci spí jako zabitý a že nic takového neslyšel, a děťátko dalo chraptivě na vědomost všem přítomným, že co se týče jeho, nemá v podstatě nic proti podobným hejblům, neboť si na všelijaké hokusypokusy dávno zvyklo, ale že absolutně nesnáší, aby se někdo cizí válel po jeho posteli.
Atmosféru sladké hrůzy, která u stolu zavládla, narušil pan fyzik.
"To jednou přijel jeden major do neznámého města," spustil.
"Ubytoval se v hotelu a rozkázal, aby mu zavolali..."
Najednou se odmlčel a rozhlédl se.
"Pardon," pravil. "Nejsem si jist, jestli v přítomnosti dam," přitom se uklonil směrem k paní Mausesové, "a rovněž dí... omladiny," teď pohlédl na děťátko.
"Aha, to je ta pitomá anekdota," poznamenalo děťátko opovržlivě.
"Jak to končí: Je to krásné, ale nedá se to rozdělit napůl. Je to ona?"
"Přesně tak!" vykřikl Simonet a vybuchl smíchy.
"Dá se rozdělit napůl?" informovala se paní Mausesová s úsměvem.
"Právě že nedá!" opravilo ji děťátko zlostně.
"Ne, nedá?" podivila se paní Mausesová. "A co vlastně se nedá rozdělit?"
Děťátko už otevřelo ústa, ale du Barnstoker učinil nepostřehnutelný pohyb a ústa bratrovy odnože byla ucpána velikým růžovým jablkem, do něhož se děťátko okamžitě zakouslo.
"Když se to tak vezme, podivné věci se nedějí jenom v našem hotelu," řekl du Barnstoker. "Stačí připomenout proslulé neidentifikované létající předměty..."
Děťátko s rachotem odstrčilo židli, vstalo a s hlasitým chroupáním zamířilo k východu. Pořád jsem uvažoval, koho bych se měl ksakru zeptat, je-li to kluk nebo dívka, a du Barnstoker zatím drmolil dál: "Giordano Bruno, panstvo, nebyl spálen pro nic za nic. Kosmos bezpochyby není obydlen jen námi. Otázkou zůstává jen to, jak hustě je rozptýlen rozum ve vesmíru. Kdybych byl matematikem, panstvo, pokusil bych se vyjádřit aspoň pravděpodobnost toho, že je naše Země objektem vědeckého zájmu někoho jiného..."
Ptát se samotného Barnstokera, to by bylo trapné, uvažoval jsem.
Kajsa je truhlík. Zeptat se Simoneta, to by znamenalo přivolat na svou hlavu další příval záhrobního veselí. Ale proč vlastně o tom uvažuju?
Co je mi do toho? Neměl bych si radši ještě přidat maso?
"Uznejte to!" hrčel du Barnstoker. "Představa, že nějaké cizí oči pozorně a svědomitě studují naši stařenku planetu odněkud z černých propastí kosmu..."
"Tak jsem to spočítal," oznámil Simonet. "Jestliže dovedou rozlišovat obydlené soustavy od neobydlených, tak by to dělalo jedna minus é, to celé na minus jedna."
"Podívejme, je to vůbec možné?" užasla paní Mausesová rezervovaně a oblažila Simoneta nadšeným úsměvem.
Ten zaržál jako splašený kůň. Dokonce se rozhoupal na židli. Oči mu zvlhly.
Du Barnstoker počkal, až utichne ten akustický nápor, a informoval se: "A kolik by to bylo, kdyby se to vyčíslilo?"
"Asi tak dvě třetiny," odpověděl Simonet a otřel si oči.
"Ale to je přece obrovská pravděpodobnost!" prohlásil du Barnstoker ohnivě, ale v tu chvíli za mými zády zarachotily a zadrnčely dveře, jako by do nich někdo prudce vrazil ramenem. Otočil jsem se.
Na prahu se objevila podivuhodná postava. Starší hromotluk s vysloveně buldočím obličejem, který měl na sobě

jakousi nevkusnou imitaci středověké kamizoly lososové barvy. Jednu ruku držel za zády, ve druhé třímal vysoký plechový hrnek.
"Polívku!" zahučel a díval se před sebe kalnýma očima.
Nastal chvilkový zmatek. Paní Mausesová přiskočila až s nedůstojným chvatem ke stolku s polévkami, hoteliér se odloupl od baru a začal rukama provádět pohyby, které měly naznačovat ochotu být jakkoli k službám, a pan Mauses - protože to byl bezesporu on - se slavnostním pocukáváním v obličeji odkráčel se svým hrnkem k židli proti paní Mausesové a tam si sedl. Jen taktak, že se neposadil vedle.
"Tak, panstvo, padá sníh!" oznámil. Paní Mausesová před něho postavila polévku, on zamračeně nakoukl do talíře a pak upil z hrnku.
"O čem je řeč?" zeptal se.
"Pan Simonet nám vypočítal pravděpodobnost...," začal du Barnstoker.
"Nesmysl!" usoudil pan Mauses. "Matematika není žádná věda, Barn... Bar le... Duc! A kdo je tohle?" zeptal se a vyvalil na mě pravé oko. Takové kalné, nedobré.
"Dovolte, abych vás přestavil," pospíšil si hoteliér. "Pan Mauses - inspektor Glebski."
"Inspektor," zavrčel Mauses. "Padělané směnky, falešné doklady..."
Znovu zachmuřeně nahlédl do talíře a usrkl z hrnku. "Dneska je dobrá polívka," liboval si. "Olgo, odnes tohle pryč a dej mi nějaký maso. Copak že všichni mlčíte, pánové? Jen pokračujte, pokračujte, poslouchám."
"Když jsme u toho masa," navázal pohotově Simonet. "To přišel jeden žrout do restaurace a objednal si filé..."
"Filé. Správně!" schválil pan Mauses a pokoušel se rozříznout maso jednou rukou. V druhé neustále držel hrnek.
"Číšník si to napsal," pokračoval Simonet, "a ten břichopásek si v očekávání svého oblíbeného jídla prohlížel děvčata na pódiu..."
"To je legrační," řekl pan Mauses. "Zatím je to ohromně legrační.
Mám to málo slaný. Olgo, podej mi sůl. No?"
Simonet zaváhal.
"Pardon," řekl nerozhodně. "Začínám mít značné obavy..."
"Ano. Obavy," opakoval pan Mauses spokojeně. "A dál?"
"To je všechno," řekl Simonet malomyslně a zvrátil se na opěradlo.
Mauses na něho vyvalil oči.
"Jak to?" zeptal se rozhořčeně. "A přinesli mu to filé?"
"No... vlastně... ne," řekl Simonet.
"To je drzost," rozzlobil se Mauses. "Měl si zavolat majitele." S nechutí odstrčil talíř. "Vyprávěl jste nám ale sakramentsky nepříjemnou historku, Simonete."
"Jak jsem koupil, tak prodávám," odpověděl Simonet a usmál se.
Mauses upil z hrnku a otočil se na hoteliéra.
"Sneware, už jste našel toho darebáka, co krade pantofle? Poslechněte, inspektore, vy tady nemáte nic na práci. Nějaký prevít tu krade pantofle a nakukuje do oken. Co si o tom myslíte?"
"Myslím, že to jsou žerty někoho z přítomných."
"Zvláštní myšlenka," poznamenal Mauses pochybovačně.
"Vůbec ne," namítl jsem. "Předně, všechny tyto činy nesledují jiný cíl než si z někoho vystřelit. A za druhé, pes se chová tak, jako by v domě byli jen známí lidé."
"To ano!" pronesl hoteliér svým dutým hlasem. "Samozřejmě, že jsou v domě jen známí lidé. Ale ON byl pro Lelia víc než jenom známý člověk. ON byl pro něho bůh, panstvo!"
Mauses na něho upřel pohled.
"Kdo - ON?" zeptal se přísně.
"ON. Mrtvý."
"Neblbněte mi hlavu," prohlásil Mauses. "A jestli víte, kdo tyhle skopičiny vyvádí, tak mu poraďte, ale hezky důrazně, aby s tím přestal.
Rozumíte?" Přejel nás všechny podlitýma očima. "Nebo taky začnu žertovat!" vyštěkl ještě.
Rozhostilo se mlčení. Nepochybuji, že se v té chvíli všichni snažili představit si, jak by to asi dopadlo, kdyby Mauses taky začal žertovat.
Potom paní Mausesová odsunula talířek, přiložila si ubrousek k nádherným rtům, zvedla oči ke stropu a sdělila nám:
"Ach, zbožňuji malebné západy slunce! Tu bohatou paletu barev!"
To ve mně okamžitě vyvolalo neodolatelnou touhu po samotě.
Vstal jsem a řekl pevně: "Děkuji vám, panstvo. Na shledanou při večeři."

3

"Nemám tušení, kdo to vlastně je," řekl hoteliér a prohlížel si přitom pohár proti světlu. "Do knihy se mi zapsal jako obchodník na soukromé cestě. Ale obchodníkem není."
Seděli jsme v salónku s krbem. Polena žhavě plála, křesla tu byla starodávná, masivní, bytelná. Svařené portské s citrónem příjemně vonělo. Útulné pološero, trochu narudlé, úplně domácké. Venku se zvedala metelice, v komíně začínalo skučet. V domě ticho, jen občas se z dálky jako ze hřbitova donesly výbuchy vzlykavého chechtotu a cvakot kulečníkových koulí, třaskavý jako suché výstřely. V kuchyni řinčela Kajsa nádobím.

"Obchodníci jsou obvykle lakomí," pokračoval hoteliér zamyšleně.
"Ale pan Mauses lakomý není, to ne. Zeptal jsem se ho, kdo mu doporučil můj podnik, komu vděčím za jeho ctěnou návštěvu. Místo odpovědi vytáhl z náprsní tašky stovku, zapalovačem ji podpálil a od ní si zapálil doutník. Pak mi foukl kouř do obličeje a řekl: ‚Já jsem Mauses, pane. Albert Mauses! Mauses nepotřebuje, aby mu někdo něco doporučoval. Mauses je vždycky a všude doma.' Co na to řeknete?
Cestuje soukromě... V mém údolí se necestuje. Tady se buď lyžuje, nebo leze po skalách. Údolí je slepé. Odtud žádná cesta nikam nevede."
Natáhl jsem se v křesle, že jsem skoro ležel, a přehodil jsem si nohu přes nohu. Bylo mi ohromně příjemné být v téhle poloze a s vážným výrazem uvažovat, kdo je to pan Mauses.
"No dobrá," řekl jsem. "Je slepé. Ale co v tomhle slepém údolí dělá slavný pan du Barnstoker?"
"Ó, pan du Barnstoker - to je něco docela jiného. Ten už ke mně jezdí nepřetržitě třináctý rok. Je celý zblázněný do mého likéru. Zato pan Mauses, to bych si dovolil poznamenat, je v jednom kuse pod párou a přitom si za celou tu dobu ode mě nekoupil ani jednu láhev."
Významně jsem si odfrkl a důkladně jsem se napil.
"Vynálezce," prohlásil hoteliér s jistotou. "Vynálezce nebo kouzelník."
"Vy věříte na kouzelníky, pane Sneware?"
"Alek, nebudete-li mít námitek. Stačí Alek."
Zvedl jsem pohár a znovu se důkladně napil na toho Aleka.
"V tom případě mi vy říkejte jenom Peter," oplatil jsem mu.
Hoteliér slavnostně přikývl a důkladně se napil na toho Petra.
"Jestli věřím na kouzelníky?" pokračoval. "Viděl jste moje věčné motory?"
"Ne. A jsou v chodu?"
"Někdy. Musím je často zastavovat, protože se součástky rychle opotřebovávají... Kajso!" zařval najednou tak silně, až to se mnou trhlo. "Ještě pohár svařeného portského pro pana inspektora."
Objevila se Kajsa, celá rozpálená a trochu rozcuchaná. Podala mi další pohár, udělala pukrle, uchichtla se a zase zmizela.
"Buchtička," zamumlal jsem mechanicky. Marná sláva, bylo znát, že už piju třetí pohár. Hoteliér se dobromyslně zasmál.
"Neodolatelná," sdělil mi. "Dokonce už i pan Barnstoker podlehl a štípl ji včera do bradičky. A co to dělá s naším fyzikem..."
"Myslel jsem, že náš fyzik našel zalíbení spíš v paní Mausesové..."
"V paní Mausesové...," opakoval majitel zamyšleně. "Víte, Petře, mám dost pádné důvody předpokládat, že to není ani paní, ani Mausesová."
Neříkal jsem nic. Co taky?
"Už jste si možná všiml," pokračoval hoteliér, "že je ještě hloupější než Kajsa. A pak..." Ztlumil hlas. "Mám dojem, že ji Mauses bije."
Trhl jsem sebou.
"Jak to bije?"
"Myslím, že karabáčem. Mauses má totiž karabáč, bejkovec. Jak jsem ho zahlédl, říkám si v duchu, načpak asi potřebuje pan Mauses bejkovec? Můžete mi na to odpovědět?"
"Víte, Aleku..."
"Já to netvrdím," řekl hoteliér. "Já nic netvrdím. Ale musím vám prozradit..." Zaposlouchal se.
"Auto," vyhrkl. "Slyšíte?"
Zvedl se, popadl kožešinovou vestu a zamířil k východu. Vykročil jsem za ním.
Venku už řádila opravdová vánice. Pod zápražím stál velký černý automobil, u něho se míhaly ruce a poletovaly nadávky.
"Dvacku!" vykřikovala fistulka. "Dvacku, ani o groš míň! Copak jste neviděli, jaká je sem cesta?"
"Za dvacku si tě můžu koupit i s tím tvým pekáčem!" ječel jiný hlas.
Hoteliér se rozběhl po schůdcích.
"Ale pánové," zaduněl jeho mohutný hlas. "To je přece malichernost..."
"Ten by si dal pro bůra vrtat koleno! Ale dyť já jedu taky zpátky!"
"Patnáct a šmytec! Lichváři!"
Roztřásla mě zima, a tak jsem se vrátil ke krbu, vzal jsem si pohár a zamířil do bufetu. Ve vestibulu jsem se zastavil - rozletěly se dveře a v nich se objevil sněhem olepený hromotluk s kufrem v ruce. Prohlásil: "Brrr!", prudce se oklepal a vyklubal se z něho světlovlasý viking.
Růžové tváře měl mokré, v řasách mu uvízly sněhové vločky jako bílá prachová pírka. Když mě postřehl, krátce se usmál, až mu zasvítily rovné čisté zuby, a řekl příjemným barytonem: "Olaf Andvarafors. Ale stačí Olaf."
Představil jsem se taky. Tu se dveře znovu otevřely, vstoupil hoteliér s dvěma oválnými cestovními kufry a za ním drobný mužíček zachumlaný až k očím, taky celý od sněhu a velice rozhořčený.
"Zatracení vydřiduchové!" vykřikoval hystericky, až mu hlas přeskakoval.
"Bylo přece domluveno za patnáct. Tomu bych rozuměl - každej sedum padesát..."
"Ale pánové, pánové," chlácholil je hoteliér. "To přece nestojí za řeč. Prosím, tady vlevo... Pánové!"
Drobný človíček vykřikoval stále něco o rozflákaných držkách a o policii a nechal se odvést do kanceláře. Viking Olaf zahučel: "Mamonář!"
a začal se rozhlížet, jako by byl očekával, že ho sem přijde přivítat zástup lidí.
"Kdo to je?" zeptal jsem se.

"Nevím. Vzali jsme si taxíka společně. Jiný nebyl."
Odmlčel se a díval se mi přes rameno. Ohlédl jsem se. Nebylo tam nic zvláštního. Jen závěs, zakrývající vchod do chodby vedoucí k hale s krbem a k pokojům, se mírně vlnil. Zřejmě průvanem.

4

K ránu se vánice uklidnila. Vstal jsem hned na úsvitě, kdy celý hotel ještě spal, a jen tak v trenýrkách jsem vyběhl na zápraží. S hekáním a pokřikováním jsem se důkladně třel čerstvým prašanem, abych zahnal poslední zbytky působení tří pohárů portského. Slunce vykouklo nad horským hřebenem a dlouhý modrý stín hotelu si lehl přes celé údolí. Všiml jsem si, že v poschodí je třetí okno zprava dokořán otevřené.
Někdo se zřejmě ani v noci nechtěl připravit o požitek dýchat léčivý horský vzduch.
Vrátil jsem se do svého pokoje, oblékl se, pak jsem zavřel pokoj na klíč a seběhl do bufetu. Rudá, rozpařená Kajsa se už točila v kuchyni kolem žhavé plotny. Donesla mi hrneček kakaa a obložený chléb a já to všechno do sebe hodil hned tady v bufetu, vestoje. Přitom jsem jedním uchem poslouchal, jak si majitel ve své dílně pobrukuje nějakou písničku.
Jen abych nikoho nepotkal, říkal jsem si v duchu.
Jitro je příliš krásná věc, než aby je člověk trávil ve dvou. S myšlenkami na to ráno, na to jasné nebe, na zlaté slunce a prázdné načechrané údolí jsem si připadal zrovna takový skrblík jako onen človíček zachumlaný do kožichu až po uši, který pro pár šupů vyvolal skandál.
(Hincus, právní zástupce v případech nezletilců, toho času na zdravotní dovolené.) Opravdu jsem nikoho nepotkal kromě bernardýna Lelia, který s dobromyslnou lhostejností pozoroval, jak si zapínám vázání, a tak jsem se docela sám zmocnil vší té krásy - jitra, jasného nebe, zlatého slunce i načechraného bílého údolí.
Když jsem ujel svých deset mil k řece a zpátky a vrátil se do hotelu, kypěl tam už bouřlivý život.
V bufetu jsem s jistou námahou z Kajsy vypáčil, že sprcha v hotelu funguje jen v přízemí, a tak jsem se rychle rozběhl pro čisté prádlo a ručník. Třebaže jsem hodně pospíchal, přišel jsem pozdě. Sprcha už byla obsazena, uvnitř se ozývalo šplíchání vody a nezřetelné prozpěvování.
Před dveřmi stál Simonet, taky s ručníkem přes rameno. Postavil jsem se za něho a za mě se okamžitě zařadil pan du Barnstoker.
Zapálili jsme si. Simonet se dusil smíchy, rozhlížel se kolem sebe a vyprávěl nám anekdotu o jednom svobodném mládenci, jak přišel na byt k jedné vdově s třemi dcerami. Té první se zbavil celkem snadno a o těch dalších jsme se naštěstí nic nedověděli, protože se ve vestibulu objevila paní Mausesová a zeptala se nás, nešel-li tudy pan Mauses, její manžel a pán. Pan du Barnstoker odpověděl galantně, že bohužel ne. Simonet se olízl a vpil se do paní Mausesové smyslným pohledem.
Já jsem se zaposlouchal do hlasu vycházejícího z koupelny a vyslovil jsem domněnku, že je pan Mauses uvnitř. Tato hypotéza se u paní Mausesové setkala s viditelnou nedůvěrou. Usmála se, potřásla hlavou a sdělila nám, že doma ve vile na rue de Chanel mají dvě vany, jednu zlatou a druhou platinovou. A když jsme se nezmohli na žádnou odpověď, oznámila, že půjde pana Mausese hledat jinam. Simonet vyrazil krátký skřek a okamžitě se nabídl, že ji doprovodí, a tak jsme s du Barnstokerem osaměli. Ne nadlouho. Brzy se k nám připojil pan Hincus, právní zástupce, který se okamžitě začal rozčilovat v tom smyslu, že tady všecko účtujou dvojnásobně a prosím, sprcha funguje jenom jedna. Pan du Barnstoker ho uklidnil - vytáhl mu z jeho ručníku dvě pestrobarevná lízátka na špejli. Hincus ihned zmlkl, a dokonce ztuhl ve tváři, chudinka. Vzal lízátka do ruky, strčil si je do úst a upřel na velikého eskamotéra vyděšený a nedůvěřivý pohled. Zato pan du Barnstoker byl vyvolaným efektem nadmíru spokojen a začal nás bavit tím, že zpaměti násobil a dělil vícemístná čísla.
V koupelně neustále šplíchaly proudy vody, jen zpěv ustal a byl vystřídán nesrozumitelným mumláním. Z horního patra sestupovali těžkým krokem, zavěšeni do sebe, pan Mauses a blonďatý viking Olaf. Dole se rozešli. Pan Mauses cestou upíjel ze svého hrnku a odnesl si ho k sobě za závěsy, viking se beze slova postavil k nám do fronty. Podíval jsem se na hodinky. Čekali jsme už přes deset minut.
Klaply vstupní dveře. Neslyšnými skoky se kolem nás bez zastavení přehnalo děťátko a zanechalo za sebou pach benzínu, potu a voňavek.
A tu jsem si uvědomil, že slyším z kuchyně hlasy hoteliéra a Kajsy - a poprvé se mě zmocnilo jakési zvláštní podezření.
Nerozhodně jsem se zadíval na dveře koupelny. Hincus najednou zamumlal cosi nesrozumitelného, odstrčil Olafa ramenem a rozběhl se do vestibulu.
"Poslyšte," řekl jsem. "Dneska ráno někdo přijel?"
"Jenom tihle pánové," odpověděl du Barnstoker. "Pan Andvarafors a pan... tamhleten malý pán, co zrovna odešel..."
"My jsme přijeli včera večer," opravil ho Olaf.
Sám jsem dobře věděl, kdy přijeli. Na okamžik se mi v představách zjevil obraz kostlivce, jak si v proudech teplé vody brouká písničky a myje se v podpaží. Dostal jsem vztek a opřel se do dveří. V koupelně nikdo nebyl. Hučela horká voda puštěná plným proudem, ve vzduchu se vznášela hustá pára, na věšáku visela známá blůza mrtvého alpinisty a na dubové lavici pod ní brumlal a pohvizdoval stařičký tranzistorový přijímač.
"Que diable!" vykřikl du Barnstoker. "Kde je hoteliér?"
Propukl zmatek. Dupavými kroky v těžkých botách přiběhl hoteliér.
Objevil se Simonet, jako by se vynořil ze země. Nahoře se přes zábradlí nahnulo děťátko s cigaretou přilepenou ke spodnímu rtu. Z vestibulu bázlivě vykoukl Hincus.
"To je neuvěřitelné!" vykřikoval du Barnstoker rozčileně. "My tady stojíme a čekáme už přinejmenším čtvrt hodiny..."

"Mně se zase někdo válel po posteli," oznámilo děťátko shora. "A ručník mám mokrý."
Simonetovi jiskřila v očích ďábelská radost.
"Pánové, no tak, pánové," uklidňoval hoteliér a prosebně gestikuloval.
Nahlédl do koupelny a v první řadě zavřel vodu. Pak sundal z věšáku bundu, vzal tranzistor a otočil se k nám. Tvářil se slavnostně.
"Pánové!" pronesl dutým hlasem. "Mohu konstatovat pouze fakta.
Toto je JEHO přijímač, pánové. A toto je JEHO bunda..."
Beze slova jsem odstrčil hoteliéra, vstoupil do koupelny a zamkl za sebou. Teprve když už jsem byl svlečený, jsem si uvědomil, že vlastně nejsem na řadě já, nýbrž Simonet, ale nepocítil jsem ani nejmenší výčitky svědomí. Narafičil to on, pomyslel jsem si zlostně.
Tak teď ať čeká! Co vody vyteklo zbytečně...
Když jsem opustil koupelnu, hosté ve vestibulu stále ještě diskutovali o této události. Ovšem neříkali nic nového, a tak jsem se tu nezdržoval.
Na schodech jsem šel kolem děťátka, které stále ještě viselo přes zábradlí. "Jako u blbejch!" utrousilo vyzývavě, když jsem je míjel.
Neřekl jsem nic a zamířil rovnou do svého pokoje.
Sprcha a příjemná únava způsobily, že se moje zlost zcela vytratila.
Přišoupl jsem si křeslo k oknu, vybral jsem si nejtlustší a nejserióznější knihu a uvelebil jsem se s nohama na desce stolu. Hned při první stránce jsem usnul a probudil jsem se asi za půldruhé hodiny. Slunce už urazilo pořádný kus cesty a stín hotelu ležel teď pod mým oknem.
Podle tohoto stínu jsem měl dojem, že na střeše sedí nějaký člověk. A v rozespalosti jsem si pomyslel, že to bude nejspíš ten únavný vtipálek Simonet a skáče tam z jednoho komínu na druhý a řičí. Znovu jsem usnul, pak mi kniha spadla na podlahu, lekl jsem se a to mě probudilo definitivně. Teď jsem na střeše zřetelně viděl stíny dvou lidí. Jeden bezpochyby seděl, druhý stál. Opalujou se, pomyslel jsem si, a šel jsem se umýt. Při mytí mě napadlo, že by nebylo zlé vypít pro povzbuzení šálek kávy. Zapálil jsem si a vyšel do chodby. Byly už asi tak tři hodiny.
Na podestě jsem se potkal s Hincusem. Sestupoval právě po schodech z půdy a tvářil se nějak podivně. Byl do půl těla vysvlečený, blyštěl se potem, obličej měl zelenavě bílý, vůbec nemrkal a oběma rukama si mačkal na prsa zmuchlané části oděvu. Jak mě zahlédl, prudce sebou trhl a zastavil se.
"Opalujete se?" zeptal jsem se ze zdvořilosti. "Jen abyste se nespálil.
Nevypadáte dobře."
Tím jsem projevil péči o bližního svého, a aniž jsem čekal na odpověď, zamířil jsem dolů. Hincus šlapal po schodišti za mnou.
"Dostal jsem chuť něčeho se napít," řekl poněkud chraptivě.
"Ale měl byste se obléknout," poradil jsem mu. "Co kdyby tam byla paní Mausesová..."
"Ovšem. Přirozeně. Úplně jsem zapomněl."
Zastavil se a začal si chvatně natahovat košili a bundu. Já jsem zatím zašel do bufetu, kde mi Kajsa dala talířek se studeným rostbífem, chléb a kávu. Hincus, teď oblečený a už ne tak zelený, se ke mně připojil a poručil si něco ostřejšího.
"Simonet je tam taky?" zeptal jsem se. Napadlo mě, že bychom si mohli zkrátit chvíli kulečníkem.
"Kde?" zeptal se Hincus přiškrceně a opatrně zvedal k ústům plnou odlivku.
"Na střeše."
Hincusovi se zatřásla ruka, brandy mu začalo stékat po prstech.
Rychle do sebe hodil odlivku, nosem se zhluboka nadechl, otřel si dlaní ústa a řekl: "Ne. Tam není nikdo."
Podíval jsem se na něho překvapeně. Pevně semkl rty a naléval si druhou štamprli.
"To je zvláštní," poznamenal jsem. "Zdálo se mi, nevím proč, že je Simonet taky tam na střeše."
"Tak se pokřižujte, ať se vám takové věci nezdají," odpověděl právní zástupce drsně, obrátil do sebe skleničku a nalil si další.
"Co je to s vámi?" zeptal jsem se.
Chvíli beze slova pozoroval plnou odlivku.
"Ale nic," řekl konečně. "Nepříjemnosti. Může se stát, že má člověk nepříjemnosti?"
Bylo v něm cosi ubohého, co mě obměkčilo.
"Ano, samozřejmě," připustil jsem. "Promiňte."
Vypil třetí skleničku a najednou řekl: "Poslyšte, vy nemáte chuť chvilku se opalovat na střeše?"
"Ne, děkuji," odmítl jsem. "Mám strach, že bych se spálil. Mám citlivou pokožku."
Hincus chvilku uvažoval, pak vzal láhev a zašrouboval víčko.
"Je tam báječný vzduch. A krásný výhled. Celé údolí jako na dlani...
Hory..."
"Pojďte si zahrát kulečník," navrhl jsem mu. "Hrajete?"
Poprvé se mi podíval přímo do obličeje malýma, chorobnýma očima.
"Ne," odpověděl. "Radši se půjdu nadýchat čistého vzduchu."
Nato znova odšrouboval láhev a nalil si čtvrtou štamprli. Dojedl jsem rostbíf, dopil kávu a měl jsem se k odchodu.
Hincus zíral tupým pohledem na svou skleničku brandy.
"Ať z té střechy nespadnete!" řekl jsem mu na rozloučenou.
Ušklíbl se a neřekl nic. Znovu jsem vyšel do poschodí. Cvakání kulečníkových koulí jsem neslyšel, a tak jsem zaklepal

na dveře Simonetova pokoje. Nikdo se neozval. Za dveřmi sousedního pokoje bylo slyšet nesrozumitelné hlasy, a tak jsem zaklepal tam. Ani tady Simonet nebyl. Du Barnstoker a Olaf seděli u stolu a se zanícením mazali karty.
Omluvil jsem se a zase zavřel. No nic, budu chvíli šťouchat sám.
V podstatě je to jedno. Dokonce je to takhle ještě lepší. Zamířil jsem do kulečníkového sálu a cestou jsem zažil menší šok. Po schodech z půdy sestupovala paní Mausesová a dvěma prsty si přidržovala lem dlouhé přepychové róby. Když mě zahlédla, obdarovala mě okouzlujícím úsměvem.
"Vy jste se taky opalovala?" plácl jsem v rozpacích.
"Opalovala? Já? Zvláštní nápad!" Přešla podestu a přistoupila ke mně. "Vyslovujete tak podivné hypotézy, inspektore!"
"Neříkejte mi inspektore, prosím vás," požádal jsem ji. "V práci to slyším tak často, že mi to leze krkem..."
"Zbo-žňu-ji policii," pronesla paní Mausesová a obrátila své krásné oči ke stropu. "Ty hrdiny, ty odvážlivce... Jste přece odvážlivec, viďte?"
Přišlo to nějak samo od sebe, že jsem jí nabídl rámě a vedl do kulečníkového sálu. Ruku měla bílou, tvrdou a překvapivě studenou.
"Milostivá," řekl jsem, "vždyť jste úplně promrzla..."
"Ale ba ne, inspektore," odpověděla a hned se zarazila: "Promiňte, ale jak vám mám říkat?"
"Třeba Peter," navrhl jsem.
"To by bylo líbezné. Měla jsem přítele Petra, barona von Gottesknecht.
Neznáte se? Ovšem v tom případě musíte vy mně říkat Olgo.
Ale co když to uslyší Mauses?"
Prošli jsem jídelnou a vstoupili do kulečníkového sálu. Byl tam Simonet. Ve stěně sálu byl mělký, ale široký výklenek. V něm ležel Simonet na zádech, obličej měl rudý, vlasy rozcuchané.
"Simone!" vykřikla paní Mausesová a skryla si tváře v dlaních.
"Co je vám?"
Simonet v odpověď zaskřehotal, vzepřel se nohama a rukama o stěny výklenku a začal se soukat ke stropu.
"Bože můj, vždyť se zabijete!" vykřikla paní Mausesová.
"Vážně, Simonete," přidal jsem se mrzutě, "zlomíte si vaz."
Ten rošťák však neměl ani nejmenší úmysl se zabíjet nebo si lámat vaz. Došplhal až ke stropu, tam zůstal chvíli viset, každým okamžikem víc brunátněl, pak měkce seskočil a zasalutoval nám. Paní Mausesová zatleskala.
"Vy jste prostě zázrak, Simone," prohlásila nadšeně. "Jako moucha."
"Tak co, inspektore," povídal Simonet trochu udýchaně. "Rozdáme si to ke slávě krásné dámy?" popadl tágo a učinil šermířský výpad.
"Vyzývám vás, inspektore Glebski!"
S těmito slovy se otočil ke kulečníkovému stolu a bez míření rozehnal všechny seřazené koule s třeskotem přes celý stůl, až se mi zatmělo před očima. Ale na ústup už bylo pozdě. Zarputile jsem vzal do ruky druhé tágo.
"Bijte se, pánové, bijte se," pravila paní Mausesová. "Krásná dáma tu zanechá závdavek pro vítěze." A hodila doprostřed stolu krajkový kapesníček. "Ale sama vás musí opustit." Poslala nám vzdušné políbení a vzdálila se.
"Sakramentsky svůdná ženská," prohlásil Simonet "K zbláznění hezká." Nabral kapesníček špičkou tága, zabořil nos do krajek a blaženě stočil pohled k nebi. "Nádhera! Koukám, že taky nemáte valný úspěch."
"Protože se mi všude pletete do cesty," řekl jsem nabroušeně a znovu srovnával koule do trojúhelníku. "Kdo se vás prosil, abyste byl tady u kulečníku?"
"A proč jste ji vy, hlava maková, zavedl zrovna sem ke kulečníku?"
namítl Simonet zcela oprávněně a znovu jedním šťouchem rozprášil celou pyramidu.
"Přece ji nepovedu do bufetu," zabručel jsem a vykročil jsem kolem stolu, abych si vyhlédl nejsnazší kouli ke hře.
"Podívejte," ozval se Simonet. Stál u okna a díval se někam stranou.
"Nějaký pitomec sedí na střeše... Pardon. Dva pitomci. Jeden z nich stojí, myslel jsem napřed, že to je komín."
"To je Hincus," zabručel jsem a hledal jsem si nejpohodlnější polohu ke šťouchu.
"Hincus je ten maličký človíček, co pořád brblá?" zeptal se Simonet.
"Legrační postavička. To Olaf, prosím, to je něco jiného. To je pravý potomek dávných skandinávských vojevůdců. Věřte tomu, pane Glebski."
Konečně jsem se odhodlal k úderu a netrefil jsem. Takový snadný karambol a já ho neudělal. Zastyděl jsem se. Prohlédl jsem špičku tága, prstem jsem ozkoušel namazání. Všechno bylo v pořádku.
"Jen to nepřehlížejte," řekl Simonet a přistoupil ke stolu. "Nemůžete se na nic vymlouvat."
Šťouchl. Pak ještě jednou, řízně, třaskavě. Zasténal jsem a přistoupil k oknu, abych se na to nemusel dívat. Simonet zahrál ještě jednou a řekl: "Ech, fuj... Hrajte, inspektore."
Stín sedícího člověka zvrátil hlavu a zvedl ruku s lahví. Pochopil jsem, že je to Hincus. Teď si důkladně lokne a podá láhev tomu stojícímu.
Ale kdo to tam vlastně stojí?
"Tak budete hrát nebo ne?" zeptal se Simonet. "Co tam máte?"
"Hincus se nalejvá," odpověděl jsem. "Ten chlap dneska z té střechy sletí..."
Když se Hincus jaksepatří nalokal, narovnal se opět do původní polohy. Stojícímu nenabídl. Kdo to tam je? Aha, to bude nejspíš děťátko...
Vrátil jsem se ke kulečníku, vybral si nejsnazší kouli a zase jsem zahrál špatně.
"Četl jste Coriolisovy paměti o biliáru?" zeptal se Simonet.

"Nečetl," řekl jsem ponuře. "A nemíním je číst."
"To já jsem je četl," pochlubil se Simonet. Dvěma šťouchy dokončil hru a propukl ve svůj děsivý smích. Položil jsem tágo přes stůl.
"Tak tím jste se připravil o soupeře, Simonete," řekl jsem mstivě.
"Teď můžete smrkat do své výhry v naprostém osamění."
Simonet vzal kapesníček a triumfálně si ho zastrčil do náprsní kapsičky.
"Výborně," prohlásil. "Co budeme dělat teď?"
Zamyslel jsem se.
"Půjdu se oholit. Za chvíli se bude podávat jídlo..."
Vyšli jsme do chodby a v té chvíli jsme se potkali s odnoží nebožtíka milovaného bratra pana du Barnstokera. Děťátko nám zastoupilo cestu, opovážlivě zablýskalo vyvalenými skly černých brýlí a řeklo si o cigaretu.
"Tak co Hincus?" zeptal jsem se a vytáhl jsem krabičku cigaret.
"Je nalitý, jak zákon káže, co?"
"Hincus? Aha, ten..." Děťátko si zapálilo, našpulilo rtíky do trubičky a vyfouklo dým. "No, že by se nalil, to ne, ale rozjel se pěkně a ještě si vzal flašku s sebou."
"A to se rozjížděl společně s vámi, ne?" zajímal se Simonet.
Děťátko opovržlivě odfrklo.
"Starou belu! On mě ani nevnímal. Byla tam přece Kajsa..."
V té chvíli mě napadlo, že už je nejvyšší čas konečně zjistit, je-li tohle chlapec nebo děvče, a tak jsem rozhodil sítě.
"Takže v bufetu jste byli společně?" zeptal jsem se úlisně.
"Ano. Copak? Policie to nedovoluje?"
"Policie chce znát veškerou vaši činnost."
"A věda rovněž," připojil se Simonet Asi ho napadla stejná myšlenka.
"Pít kávu - to policie nedovoluje?"
"Ano," odpověděl jsem. "A co bylo dál?"
Teď to přijde... Nemůže přece říct: "Dalo jsem si něco k snědku..."
"Nic zvláštního. Byla káva a dorty se šlehačkou. Jinak nic."
"Před obědem není zdravé jíst sladké," řekl Simonet vyčítavě. Byl viditelně zklamán. Jako já.
"Tak dobrá," zamumlal jsem. "Půjdu se oholit."
"Jiné otázky nejsou?" zavolalo děťátko za námi.
"Ne, nejsou. Pánbůh s vámi."
Bouchly dveře. Děťátko zašlo do svého pokoje.
"Zajdu si taky něco sníst," prohlásil Simonet a zastavil se u podesty.
"Pojďte, inspektore. Do hlavního jídla zbývá ještě víc než hodina."
Pozvání jsem odmítl a rozešli jsme se. Simonet zadupal botami po schodech a já zamířil do svého pokoje. Když jsem šel kolem dveří pokoje, v němž bylo zřízeno muzeum, zaslechl jsem zevnitř řinčení, cosi se rachotivě převrhlo, ozvalo se tříštění skla a rozzlobené bručení.
Nahlédl jsem tam a spatřil pana Mausese. Jednou rukou držel zvednutý cíp koberce, ve druhé svůj nerozlučný hrnek a štítivě se díval na převržený noční stolek a střepy rozbité vázy.
"Zatracené doupě!" zachroptěl, když mě uviděl. "Peleš lotrovská!"
"Co tady děláte?" zeptal jsem se.
Pan Mauses okamžitě vybuchl.
"Co tady dělám?" zaječel a vší silou trhl kobercem k sobě. Přitom málem ztratil rovnováhu a převrhl křeslo. "Hledám padoucha, kterej se fláká po hotelu, krade věci spořádanejm lidem, dupá v noci po chodbách a nakukuje oknem k mý ženě. A proč to ksakru mám dělat já, když máme v baráku policajta?"
Odhodil koberec a otočil se ke mně. Leknutím jsem ucouvl.
"Nebo mám vypsat odměnu?" pokračoval stále zběsileji. "Prosím, vypisuju ji. Kolik byste chtěl, inspektore, co? Pět set? Nebo tisíc? Prosím: patnáct set dostane ten, kdo mi najde mý ztracený zlatý hodinky!
Dva tisíce!"
"Vám se ztratily hodinky?" zeptal jsem se zamračené. To už přestávala být legrace. Zlaté hodinky, to nejsou plstěné pantofle nebo obsazená koupelna.
"Ano!"
"Kdy jste je viděl naposled?"
"Dneska brzy ráno. Ležely na stole."
Zamyslel jsem se.
"Radím vám," řekl jsem po chvíli, "abyste napsal oficiální oznámení. Já pak zavolám policii."
Mauses se na mě upřeně zadíval a chvíli jsme oba mlčeli. Pak usrkl z hrnečku a řekl: "Nač oznámení a policie, sakra? Nechci, aby se o moje jméno otírali prašiví pisálkové od novin. Proč byste se do toho nemohl pustit sám? Vypsal jsem přece odměnu. Chcete zálohu?"
"Je mi trapné vměšovat se do takového případu," namítl jsem.
"Nejsem soukromý detektiv, ale státní zaměstnanec."
"Dobrá," řekl najednou. "Rozmyslím si to..." Chvilku se odmlčel.
"Možná že se najdou samy. Doufejme, že to je další z nepovedených žertíků. Ale nenajdou-li se hodinky do zítřka, napíšu hned ráno to oznámení."

Na tom jsme se dohodli a rozešli se každý do svého pokoje.
Nevím, co nového objevil Mauses u sebe, ale u mě bylo novinek plno. Především šikmo přes dveře heslo "Kdykoli slyším slovo kultura, alarmuji policii". Pochopitelně jsem to strhl, ale to byl teprve začátek.
Stůl jsem měl pokaňhaný klovatinou, nyní už zaschlou. Byla zřejmě vylita přímo z lahvičky, protože ta se válela o kousek dál. A uprostřed této ztuhlé louže trůnil list papíru. Vzkaz. Idiotský vzkaz.
Kostrbatými tiskacími písmeny na něm bylo napsáno: "Panu inspektoru Glebskému se dává na vědomost, že se v hotelu toho času zdržuje pod jménem Hincus nebezpečný gangster, maniak a sadista, známý ve zločineckých kruzích pod přezdívkou Bubo. Je ozbrojen a ukládá o život jednoho z hotelových hostů. Pan inspektor se naléhavě prosí, aby podnikl nějaké opatření."
Byl jsem tak rozzuřen a ohromen, že jsem musel text přečíst dvakrát, než jsem pochopil jeho smysl. Pak jsem si zapálil a rozhlédl se po pokoji. Stopy jsem samozřejmě žádné neobjevil. Rozložil jsem si znovu zmuchlané heslo a porovnal písmo se vzkazem. Heslo bylo napsáno rovněž tiskacími písmeny, rovněž kostrbatými, ale tužkou.
Ostatně tahle věc byla jasná - v tom má prsty děťátko. Obyčejný vtip.
Jedno z oněch připitomělých hesel, které francouzští studenti čmárali po zdech Sorbonny. S tím papírkem na stole je to horší. Falešný informátor mohl přece vzkaz vsunout pod dveře, mohl ho zastrčit do klíčové dírky, nebo jen tak položit na stůl a zatížit třeba popelníkem.
Musel to být pitomec nebo vyslovený barbar, aby kvůli hloupému vtipu zasvinil pěkný stůl. Pitomců je tu sice spousta, to je pravda... ale takových snad přece jenom ne. Přečetl jsem si lístek ještě jednou, zhluboka jsem vtáhl kouř a přistoupil k oknu. Hezky mi začíná dovolená, pomyslel jsem si. Tak takhle vypadá ta moje vytoužená volnost.
Slunce se už klonilo k západu, stín hotelu se protáhl na dobrých sto metrů. Na střeše, s hlavou zvrácenou a lahví přisazenou ke rtům, se stále ještě tyčil nebezpečný gangster, maniak a sadista, pan Hincus.
Byl sám.

5

Zastavil jsem se před Hincusovým pokojem a obezřetně jsem se rozhlédl. Chodba byla jako vždy prázdná. Z kulečníkového sálu cvakaly koule, byl tam Simonet. Du Barnstoker a Olaf seděli u Olafa.
Děťátko si hrálo venku s motocyklem. Mausesovi byli ve svém pokoji.
Hincus seděl na střeše. Před pěti minutami sestoupil do bufetu, vzal si další láhev, zašel do svého pokoje, navlékl si kožich a byl teď nejspíš odhodlán inhalovat čistý vzduch přinejmenším do večeře. A já stál před jeho pokojem, zkoušel v zámku klíče ze svazku, který jsem sebral v hoteliérově kanceláři, a zamýšlel jsem dopustit se služebního přestupku.
Pátý nebo šestý klíč měkce cvakl a já vklouzl do pokoje. Učinil jsem to tak, jak to obvykle dělávají hrdinové špionážních velkofilmů - jiné způsoby jsem neznal. Slunce už skoro zapadlo za horský hřeben, ale v pokoji bylo poměrně světlo. Vypadalo to, jako by se tu vůbec nebydlelo. Postel nebyla pomuchlaná, popelník byl prázdný a čistý, oba oválné kufry stály na prostředku místnosti.
Obsah prvního, těžšího kufru ve mně okamžitě vzbudil podezření.
Bylo to typické falešné zavazadlo: nějaké hadry, potrhaná prostěradla, povlaky a hromádka knih vybraných bez ladu a skladu. Opravdové cestovní potřeby byly ve druhém kufru. Tři soupravy prádla, pyžamo, necesér, několik plnicích per, balíček bankovek - solidní balíček, větší, než jsem měl já - a dva tucty kapesníků. Byla tam také malá stříbrná lahvička, ale prázdná, pouzdro s tmavými brýlemi a lahvička se zahraniční vinětou. Ta byla plná. A docela na dně kufru, pod prádlem, jsem našel masivní zlaté hodinky a malý dámský browning.
Sedl jsem si na podlahu a pozorně naslouchal. Zatím bylo všude ticho, ale času na rozmýšlení jsem měl po čertech málo. Prohlédl jsem si hodinky. Na víčku byl vyryt jakýsi složitý monogram, zlato bylo pravé, načervenalé, ciferník byl ozdoben symboly zvěrokruhu. Byly to bezpochyby pohřešované hodinky pana Mausese. Pak jsem si prohlédl revolver. Byla to niklovaná hračka s perleťovou pažbičkou, upřímně řečeno, žádná zbraň... Nesmysl, to všechno je nesmysl. Gangsteři se nezahazují takovými hloupostmi. A když už, tak gangsteři nekradou hodinky, dokonce ani takovéhle těžké a masivní. Aspoň ti praví gangsteři, co mají dobré jméno a reputaci.
Tak, tak, tak... Tak si to rychle sesumírujeme. Nejsou žádné důkazy, že Hincus je nebezpečný gangster, maniak a sadista, zato existuje hora důkazů, že by ho někdo za gangstera rád označil. I když zase to falešné zavazadlo...
Znovu jsem se zaposlouchal. V jídelně cinkalo nádobí - Kajsa už připravovala na stůl. Kdosi přeběhl kolem dveří. Ozval se šťavnatý Simonetův hlas: "Kde je ten inspektor? Kde je náš hrdina?", Kajsa pronikavě zaječela, poschodí se otřáslo strašidelným chechtotem. Měl jsem nejvyšší čas zmizet. Rychle jsem vyndal náboje ze zásobníku, vstrčil je do kapsy a revolver i hodinky jsem položil zpátky na dno kufru. Sotva jsem vyběhl z pokoje a otočil za sebou klíčem, vynořil se na opačném konci chodby du Barnstoker.
"Drahý inspektore!" zahlaholil. "Vítězství, sláva a bohatství! Takový osud potkal dnes du Barnstokery."
Vykročil jsem mu naproti a potkali jsme se u dveří jeho pokoje.
"Oholil jste Olafa?" zeptal jsem se.
"Představte si, že ano!" řekl se šťastným úsměvem. "Náš milý Olaf hraje příliš stereotypně. Jako stroj, bez fantazie. Řekl bych dokonce nudně... Mimochodem, milý inspektore, už víte, jaký nový žertík provedl náš drahý nebožtík? Pojďte na chvilinku ke mně..."
Zatáhl mě k sobě, vmáčkl do křesla a nabídl mi doutník.
"Kde to mám?" mumlal a poplácával se po kapsách. "Aha! Tak se račte podívat, co jsem dneska dostal." Podal mi zmuchlaný papírek.

Zase dopis. Kostrbatými tiskacími písmeny, s několika pravopisnými chybami, tam stálo: "Našly jsme vás. Drzým vás na mušce. Nepokoušejte se utécy a nedělejte hlouposti. Střílým bez vístrahy. B."
Skousl jsem doutník a četl jsem tato slova dvakrát, třikrát...
"Nádhera, viďte?" řekl du Barnstoker a šlechtil se před zrcadlem.
"Jak se to k vám dostalo?"
"Někdo to vstrčil Olafovi do pokoje, když jsme hráli. Olaf zrovna odskočil do baru pro nějaké pití, já seděl a kouřil doutník. Ozvalo se zaklepání, já povídám: Ano, ano, vstupte, ale nikdo neotvíral. Překvapilo mě to a najednou vidím, že u dveří leží tenhle lístek. Zřejmě ho někdo podstrčil pod dveřmi."
"Vy jste pochopitelně vykoukl na chodbu a pochopitelně jste nikoho nezahlédl," řekl jsem.
"Víte, trvalo mi hezkou chvíli, než jsem se vyškrábal z toho křesla," řekl du Barnstoker. "Půjdeme? Abych se přiznal, mám už hlad jako vlk."
Vstrčil jsem si lístek do kapsy a vydali jsme se do jídelny. Cestou jsme přibrali děťátko.
Vypadalo to, že už jsou všichni pohromadě. Paní Mausesová obsluhovala pana Mausese, Simonet a Olaf přešlapovali u stolku s chlebíčky, hoteliér naléval likér. Du Barnstoker a děťátko zamířili na svá místa a já se připojil k mužům.
Simonet strašidelným šeptem vykládal Olafovi, jak protěžový likér působí na vnitřnosti. Olaf dobromyslně funěl a cpal se kaviárem. V té chvíli vstoupila Kajsa, obrátila se k majiteli a začala brebentit: "Pán nechce jít, pán říká, že když nejsou všichni pohromadě, že nepůjde. Až prý budou všichni na místě, tak prý přijde taky. Takhle mi to řekl... A měl tam dvě prázdné láhve..."
"Tak jdi a řekni, že už jsou všichni pohromadě," nařídil hoteliér.
"Pán mi nevěří. Já už jsem mu to takhle řekla, že jsou všichni pohromadě, ale pán mi..."
"O kom je řeč?" otázal se stručně pan Mauses.
"Mluví o panu Hincusovi," odpověděl hoteliér. "Zdržuje se pořád ještě na střeše a já..."
"Na jaké střeše?" prohlásilo děťátko sípavým basem. "Hincus je přece tadyhle!" A ukázalo vidličkou na Olafa.
"Milé dítě, mýlíš se," poznamenal měkce du Barnstoker, Olaf se dobromyslně zašklebil a zahučel: "Olaf Andvarafors, děťátko. Ale stačí Olaf."
"Tak proč tenhle..." Teď mířila vidlička na mě.
"Ale sakra, Sneware," vykřikl Mauses, "když sem nechce jít, tak ať si tam zmrzne!"
"Velevážený pane Mausesi," pronesl hoteliér důstojně. "Právě nyní je nadmíru žádoucí, abyste byli všichni pohromadě. Musím váženým hostům sdělit neobyčejně potěšující novinku... Kajso rychle!"
"Ale pán nechce jít..."
Postavil jsem talířek s chlebíčkem na stůl.
"Počkejte," řekl jsem, "hned ho přivedu." Na odchodu z jídelny jsem zaslechl, jak Simonet říká: "Správně, ať se policie ujme svých povinností," načež propukl ve svůj záhrobní smích, který mě provázel až ke schodům vedoucím na půdu.
Vystoupil jsem po nich, otevřel hrubé dřevěné dveře a ocitl jsem se na kulaté verandě, celé zasklené, kde se podél stěn táhly úzké lavičky k odpočinku. Bylo tu zima, podivně se tu mísil pach sněhu a prachu, opodál se tyčila kupa složených lehátek. Překližkové dveře na střechu byly pootevřené.
Rovná střecha byla pokryta vysokou vrstvou sněhu, kolem verandy byl sníh udupaný a odtud k nachýlené anténě vedla prošlapaná pěšinka.
Na jejím konci nehybně seděl v lehátku Hincus. Levou rukou si na koleně přidržoval láhev, pravou měl schovanou v záňadří, nejspíš aby si ji ohřál. Do obličeje mu skoro nebylo vidět, zakrýval jej límec kožichu a štítek kožešinové čepice, jen ostražité oči tam jiskřily, jako když jedovatý pavouk vykukuje ze své skrýše.
"Pojďte, Hincusi," řekl jsem. "Už jsou všichni pohromadě. Čeká se na vás."
"Všichni?" zeptal se chraptivě.
Přikývl jsem a rozhlédl se. Slunce se skrylo za hřebenem, sníh v údolí zfialověl, přes tmavnoucí nebe začal šplhat bledý měsíc. Koutkem oka jsem si všiml, že mě Hincus pozorně sleduje.
"Proč by na mě čekali?" zeptal se. "Jen ať začnou..."
"Šéf má pro nás nějaké překvapení."
"Překvapení," opáčil Hincus a odkašlal si. "Mám tuberkulózu," prohlásil najednou. "Doktoři říkají, že musím být pořád na čistém vzduchu... A jíst kuřecí maso..."
Přišlo mi ho líto.
"Sakramentský život!" řekl jsem od srdce. "Cítím s vámi. Ale normálně jíst přece taky musíte..."
"Musím, to se rozumí," připustil Hincus a vstal. "Najím se a zase se sem vrátím." Postavil láhev do sněhu. "Co myslíte, lžou doktoři nebo ne? S tím čistým vzduchem..."
"No tak, Hincusi," chlácholil jsem ho. "Tuberkulóza už se dneska dá vyléčit. Nejsme v devatenáctém století."
"Ano, asi máte pravdu," souhlasil malátně. Zahnuli jsme do chodby.
V jídelně cinkalo nádobí a hučely hlasy. "Jděte napřed, sundám si kožich," řekl Hincus a zastavil se před dveřmi svého pokoje.
Přikývl jsem a vstoupil do jídelny.
"Kde máte zatčeného?" zeptal se Simonet hlučně.
"Všechno v pořádku," řekl jsem. "Hned přijde."
Du Barnstoker vykládal cosi o magii čísel. Paní Mausesová vykřikovala: "Ach!" Simonet se trhaně pochechtával.
"Nechte toho, Bardl...
Dybr...," hučel Mauses. "To všechno jsou středověké nesmysly." Nalil jsem si řádnou porci polévky a tu se objevil Hincus. Rty se mu chvěly a už zase byl nějak nazelenalý. Přivítal ho výbuch výkřiků. Hincus rychle přelétl stůl

pohledem a nějak nejistě zamířil na své místo mezi mnou a Olafem. V té chvíli zacinkal hoteliér nožem o okraj talíře.
"Panstvo!" pronesl slavnostně. "Prosím o chvilinku pozornosti!
Nyní, když jsme se tu všichni shromáždili, dovolím si vám oznámit příjemnou zprávu. Aby vyhovělo četným přáním hostů, rozhodlo se vedení hotelu uspořádat dnes slavnostní bál na počest vítání jara. Naše dnešní stolování nekončí. Bude se tančit, panstvo, přineseme víno, karty, bude veselá zábava!"
Simonet třaskavě plácl dlaněmi. Paní Mausesová rovněž zatleskala.
Všichni ožili, dokonce i nekompromisní pan Mauses si důkladně lokl z hrnku a zasípal: "No, karty - to by ještě ušlo..."
Děťátko tlouklo vidličkou do stolu a vyplazovalo na mě jazyk. Takový růžový jazýček, docela pohledný. A když šum a halas dosáhly vrcholu, nahnul se ke mně najednou Hincus a zašeptal mi do ucha: "Poslyšte, inspektore, vy prý jste od policie... Co mám dělat? Šel jsem si teď do kufru pro lék. Mám nařízeno brát před jídlem takové kapky... Měl jsem tam... no, nějaké teplé prádlo, kožešinovou vestu, ponožky jsem tam měl... A nic z toho tam není. Nějaké cizí hadry, roztrhané prádlo... a knížky..."
Opatrně jsem položil lžíci na stůl a zadíval se na něho. Oči měl kulaté, pravé víčko mu cukalo, v očích strach. Nebezpečný gangster, maniak a sadista.
"No dobrá," procedil jsem mezi zuby. "A co byste ode mě chtěl?"
V mžiku nějak schlípl a stáhl hlavu mezi ramena.
"Ale ne... nic... Jenom nechápu, jestli je to žert nebo co... Jestli je to krádež, tak vy jste od policie... Ale je docela možné, že to je jenom vtip. Co myslíte?"
"Ano, Hincusi," odpověděl jsem, vrátil jsem se pohledem ke stolu a pustil se do polévky. "Tady všichni vtipkujou. Berte to jako žert."

6

K mému nemalému údivu se nápad s večírkem vydařil. Pojedli jsme rychle a ledabyle a nikdo neopustil jídelnu kromě Hincuse, který zamumlal nějakou omluvu a odvrávoral zpátky na střechu propláchnout si plíce horským kyslíkem. Sledoval jsem ho pohledem a pociťoval jsem něco jako výčitky svědomí. Letmo mě napadlo, že na právního zástupce, byť i pouze pro případy nezletilců, má poměrně chudý slovník. Ale zahnal jsem tuto myšlenku a svědomitě jsem se zasmál společně se Simonetem nějakému jeho košilatému vtipu, který jsem vůbec neslyšel. Na jeden hlt jsem vypil půl skleničky brandy a nalil jsem si další. Začalo mi hučet v hlavě.
Zábava se zatím rozproudila. Kajsa ještě ani nesklidila ze stolu špinavé nádobí a pan Mauses a du Barnstoker, oba s vybízivou gestikulací, zamířili ke karetnímu stolku krytému zeleným suknem, který se najednou objevil v koutě jídelny. Hoteliér pustil ohlušující hudbu.
Olaf a Simonet se ve stejném okamžiku rozběhli k paní Mausesové, a jelikož bylo nad její síly rozhodnout se, koho z nich si zvolí za svého kavalíra, dali se do tance všichni tři. Děťátko na mě znovu vyplázlo jazyk. Prosím, když chceš... Vysoukal jsem se od stolu a rozhodnut našlapovat co nejpevněji jsem si k té lupičce... k tomu lupiči přenesl láhev a sklenici.
"Smím prosit, slečno?" zeptal jsem se a žuchl na židli vedle děťátka.
"Netančím, milostivá," odpovědělo děťátko líně. "Nechtě toho žvanění a radši mi dejte cigaretu."
Dal jsem děťátku cigaretu, lokl si ještě brandy a začal jsem tomuto stvoření vysvětlovat, že jeho vystupování - vy-stu-po-vá-ní! - je amorální, že to takhle nejde. Že si ho jednou vypůjčím, jen ať počká.
A po chvilce uvažování jsem prohlásil, že ho taky můžu pohnat k zodpovědnosti za nošení nenáležitého oblečení ve veřejných prostorách.
A za vyvěšování hesel, dodal jsem. To se nemá. Lepit papíry po dveřích. Je to pohoršující a provokační. Provokační!
Děťátko mi na to něco odpovídalo, poměrně vtipně, jednou nakřáplým jinošským basem, hned zas něžným dívčím altem. Hlava se mi točila a brzy se mi začalo zdát, že si tu povídám se dvěma společníky najednou. Někde tady vedle mě existoval zkažený výrostek ubírající se cestou nepravou, v jednom kuse chlemtal moje brandy a já za něho nesl odpovědnost jakožto příslušník policie a navíc starší. A zároveň někde tady vedle mě přebývala okouzlující, přitažlivá dívka, která se zaplaťbůh ani trochu nepodobala mojí manželce a k níž jsem asi začal planout city něžnějšími, než jsou city otcovské. Musel jsem zapuzovat výrostka, který se nám neustále pletl do rozhovoru, abych mohl dívce vyložit své názory na manželství jako na dobrovolné spojení dvou srdcí, která na sebe vzala jisté morální závazky. A žádné velocipédy a motocykly, dodal jsem přísně. Na tom se dohodněme hned. Moje žena to nesnáší. Dohodli jsme se, já se zvrátil na opěradlo a rozhlédl se po sále. Všechno běželo v naprostém pořádku. Zákony ani morální normy nebyly překračovány. Nikdo nevyvěšoval hesla, nepsal lístky, nekradl hodinky. Hudba hřímala. Du Barnstoker, Mauses a hoteliér mazali karty a neomezovali výši sázek. Paní Mausesová udatně křepčila se Simonetem cosi svrchovaně moderního. Kajsa sklízela nádobí. Talíře, vidličky a Olafové se ovíjeli kolem ní. Všechno nádobí na stole bylo v pohybu, jen taktak jsem zachytil utíkající láhev a polil jsem si kalhoty.
A to byla chyba. Dívka se urazila a někam zmizela, výrostek tu zůstal a začal se chovat hulvátsky. Ale tu ke mně přistoupila paní Mausesová, vyzvala mě k tanci a já jí s radostí vyhověl. Za chvilku se ve mně zrodilo pevné přesvědčení, že jsem trouba, že přece musím svůj osud spojit jedině s paní Mausesovou a s nikým jiným. Se svou Olgou! Měla božsky měkké ručky, vůbec ne ošlehané, ani trochu rozpraskané, a ochotně mi dovolovala, abych je líbal, měla krásné, dobře viditelné oči, neskrývané žádnou optikou. Opojně voněla a neměla blížence, neurvalého, divokého chlapa, který člověka nenechá v klidu slovo promluvit. V její blízkosti se sice neustále nevím proč objevoval Simonet, únavný vtipálek, ale s tím bylo možné se smířit, protože to nebyl bliženeč. Pak jsem najednou vystřízlivěl a zjistil jsem,

že stojím s paní Mausesovou za závěsem u okna. Držel jsem ji kolem pasu, ona mi opřela hlavu o rameno a řekla: "Podívej se, ten kouzelný výhled!"
To nenadálé tykání mě přivedlo do rozpaků. Začal jsem si tupě prohlížet krajinu a přemítal jsem, jak co nejtaktněji stáhnout ruku z jejího pasu, než nás tu někdo přistihne. Mimochodem ten výhled opravdu nepostrádal jistého kouzla. Měsíc už bezpochyby stál vysoko, v jeho světle vypadalo celé údolí modré a blízké hory jako by visely v nehybném vzduchu. A pak jsem si všiml žalostného stínu nešťastného Hincuse, shrbeného na střeše, a zamumlal jsem: "Chudák Hincus..."
Paní Mausesová lehce poodstoupila a udiveně ke mně vzhlédla.
"Chudák?" zeptala se. "Proč chudák?"
"Je těžce nemocen," vysvětlil jsem jí. "Má tuberkulózu a strašně se bojí."
"Ano, ano," přidala se. "Taky jste si všiml? Neustále se něčeho bojí. Je to nějaký podezřelý a velmi nepříjemný pán. A vůbec není z našich kruhů..."
Povzdychl jsem si a trpce jsem pokýval.
"Tak vida, vy už taky," řekl jsem. "Není na něm nic podezřelého.
Je to prostě nešťastný, osamělý človíček. A ubohý. Kdybyste viděla, jak co chvíli zezelená a zpotí se."
Závěs se chrastivě rozhrnul a před námi se vynořilo děťátko. Na mě se ani nepodívalo, neuměle hráblo nohou a proneslo sípavě: "Permettez vous..."
"Bitte, milánku," odpověděla paní Mausesová s okouzlujícím úsměvem, dalším zářivým úsměvem obdařila mě a obepínána děťátkem začala bruslit po parketu.
Vzdychl jsem si a otřel čelo kapesníkem. Ze stolu už bylo sklizeno.
Trojice karbaníků v koutě mazala dál. Simonet třískal do koulí v kulečníkovém sále, Olaf a Kajsa se vypařili. Hudba hřímala už polohlasně, paní Mausesová a Brun předváděli ukázky vrcholného tanečního umění. Opatrně jsem je půlkruhem obešel a zamířil do kulečníkového sálu.
Simonet mi na přivítanou bujaře zamával tágem a aniž ztrácel jedinou vteřinku drahocenného času, nabídl mi pět šťouchů fóra. Svlékl jsem si sako, vyhrnul rukávy a hra začala. Prohrál jsem obrovské množství partií a byl jsem za to potrestán obrovským množstvím anekdot. Cítil jsem se úplně lehce. Chechtal jsem se anekdotám, které jsem skoro vůbec nechápal, protože se v nich mluvilo o nějakých kvartacích, lichokopytnících a profesorech s cizími jmény, pil jsem sodovku a nic jsem se neohlížel na výhrůžky a posměch svého partnera, přemrštěně jsem bědoval a chytal se za srdce, kdykoli jsem udělal chybu, nadýmal jsem se vítězoslávou při každém zdařilém šťouchu, vymýšlel jsem si nová pravidla hry a ohnivě jsem je obhajoval, popustil jsem si uzdu natolik, že jsem si rozvázal kravatu a rozepnul límec u košile. Asi jsem byl pěkně zlinkovaný. Ale Simonet taky. Dělal nepředstavitelné a teoreticky nemožné karamboly, běhal po stěnách a mám dojem, že i po stropě, v přestávkách mezi jednotlivými anekdotami prozpěvoval na celé kolo písně matematického obsahu. Neustále se pletl, tykal mi a přitom říkal: "Pardon, starouši! To dělá ta zatracená demokratická výchova!"
Otevřenými dveřmi jsem chvílemi zahlédl Olafa, jak tančí s děťátkem, nebo hoteliéra, jak nese ke karetnímu stolku podnos s nápoji, nebo zase rozpařenou Kajsu. Muzika neustále hlomozila, karbaníci zaníceně vykřikovali, když hlásili trefy nebo přebíjeli srdce či trumfovali pikami. Čas od času bylo slyšet chraptivé: "Poslyš, Drabl... Bandrl... du!", a rozhorlené bouchání hrnku do stolu, a šéfův hlas: "Pánové, pánové! Peníze budou a my nebudeme...", a taky křišťálový smích paní Mausesové a její hlásek: "Mausesi, jak to hrajete? Piky už přece všechny šly..." Pak hodiny odbily nějakou půli, v jídelně začaly rachotit židle a já viděl, jak Mauses poplácává du Barnstokera po zádech, a slyšel jsem, jak říká: "Hezky jsme si zahráli, Barn... du... Jste nebezpečný soupeř. Dobrou noc, pánové! Pojďte, drahá..."
Vzpomínám si, že pak Simonetovi, jak se vyjádřil, došla zásoba pohonné hmoty, a já jsem si zašel do jídelny pro další láhev brandy, neboť jsem usoudil, že i já musím doplnit zásobárnu veselí a bezstarostnosti.
V jídelně stále ještě hrála hudba, ale nebyl tam už nikdo, jedině du Barnstoker seděl zády ke mně u karetního stolku a zamyšleně prováděl kouzla s dvěma hrami karet. Ladnými pohyby štíhlých bílých rukou lovil karty ve vzduchu, nechával je mizet z otevřených dlaní, cvrnkal celou hromádku karet z jedné ruky do druhé třpytivým proudem, rozhazoval je před sebou ve vějíři do vzduchu a posílal je do neznáma. Nevšiml si mě a já ho nerušil. Vzal jsem si jednoduše z baru láhev a po špičkách jsem se vrátil ke kulečníku.
Když v láhvi zůstalo jen něco málo přes polovinu, podařilo se mi prudkým úderem vyhodit na podlahu dvě koule najednou a propíchnout sukno. To už bylo příliš.
"Konec," povídám a odložil jsem tágo. "Půjdu se nalokat čistého vzduchu."
Prošel jsem jídelnu, teď už docela prázdnou, sestoupil jsem do vestibulu a vyšel na zápraží, pak jsem chvíli chodil sem a tam po zametené cestičce před průčelím hotelu. Žlutě zářilo okno kuchyně, růžově svítilo okno v ložnici paní Mausesové, svítilo se také u Barnstokera a za závěsy v jídelně, ale ostatní okna byla temná, u Olafa bylo okno dokořán jako ráno. Na střeše se osaměle tyčila zachumlaná postava trpitele Hincuse, nešťastného, shrbeného pod tíhou svého strachu.
"Hincusi!" zavolal jsem tiše, ale on se ani nepohnul. Snad dřímal, snad mě přes huňaté klapky na uších a vyhrnutý límec neslyšel.
Dala se do mě zima a já si blaženě uvědomil, že nyní nastal ten pravý okamžik napít se horkého portského. Vrátil jsem se do vestibulu, a když jsem potkal hoteliéra, prozradil jsem mu svůj úmysl.
"To je nápad," řekl. "Jděte ke krbu, Petře, já to půjdu zařídit."
Přijal jsem jeho pozvání, uvelebil jsem se u ohně a hřál si zkřehlé ruce. Slyšel jsem, jak hoteliér chodí po vestibulu, jak něco rychle nařizuje Kajse a zase chodí po vestibulu, cvaká vypínačem, pak jeho kroky utichly a v jídelně přestala hrát hudba. Pak těžce sestoupil znovu do vestibulu a zašel do bufetu.

Zapálil jsem si cigaretu, hodil sirku do krbu a v té chvíli se mi zachvěla podlaha pod nohama, okenní tabule žalostně zadrnčely a já zaslechl vzdálený mohutný rachot. Trhl jsem sebou a mechanicky jsem se podíval na hodinky. Byly dvě minuty po desáté. Celý napjatý jsem čekal. Rachot už se neopakoval. Kdesi nahoře prudce bouchly dveře, v kuchyni zařinčely kastroly. Kajsa vykřikla: "Božínku!" Vstal jsem, ale tu zazněly kroky a do místnosti vstoupil hoteliér s dvěma poháry horkého nápoje.
"Slyšel jste to?" zeptal se. "Lavina v horách. A ne moc daleko...
Počkejte, Petře."
Postavil poháry na poličku u krbu a vzdálil se. Vzal jsem si jeden pohár a znovu usedl do svého křesla. Byl jsem naprosto klidný. Laviny mě neděsily a portské, svařené s citrónem a skořicí, si zasluhovalo nejvyššího uznání. To je ono! - pomyslel jsem si a uvelebil se co nejpohodlněji.
Hoteliér se vrátil. Vzal si svůj pohár, usedl vedle mě a chvíli se beze slova díval do žhavých polen.
"Je to na draka, Petře," pronesl nakonec dutě a slavnostně. "Jsme odříznuti od světa."
"Zavalilo to cestu?"
"Ano. Zkusil jsem teď zavolat do Muiru, ale telefon nefunguje. To může znamenat jedině to, co se stalo v posledních deseti letech už několikrát, že lavina zasypala Trychtýř. Znáte ho, přece jste jím projížděl.
Tamtudy je jediný přístup do mého údolí."
Upil jsem ze sklenice.
"Okamžitě mi bylo jasné, kolik uhodilo," pokračoval šéf. "Rachot přišel od severu. Teď můžeme jedině čekat Než si na nás vzpomenou, než dají dohromady vyprošťovací skupinu..."
"Vody máme dost," řekl jsem zamyšleně. "Jen aby se z nás nestali lidojedi."
"Tak daleko to nedojde," řekl hoteliér se zjevnou lítostí. "Nebo snad toužíte po obohacení jídelníčku?"
"A jak je to s otopem?" zeptal jsem se.
"Vždycky máme zálohu v mých věčných motorech."
"Hm," řekl jsem. "Tak ony jsou ze dřeva?"
Hoteliér se po mně vyčítavě podíval.
"A proč se nezeptáte, Petře, jak jsme na tom s pitím?"
"Tak jak jsme na tom s pitím?"
"S pitím," prohlásil hoteliér hrdě, "jsme na tom mimořádně dobře.
Jen mého speciálního likéru máme sto dvacet lahví."
Chvíli jsme klidně usrkávali z pohárů a beze slova pozorovali žhavá polena. Pak šéf najednou řekl: "Mám-li mluvit upřímně, Petře, znepokojuje mě jedna věc. Mám dojem, že jsem přišel o dobré hosty," "Jak to?" divil jsem se. "Naopak, ve vaší pavučině se teď chytilo osm tučných much. To je přece reklama! Ti všichni pak budou vyprávět, jak se tu navzájem div nesnědli."
"To je pravda," přiznal majitel samolibě. "Na to už jsem taky pomyslel.
Ale těch much mohlo být i víc, každým okamžikem sem měli dorazit Hincusovi přátelé..."
"Hincusovi přátelé?" řekl jsem překvapeně.
"Představte si to. Volal do Muiru na poštu a nadiktoval telegram."
Hoteliér zvedl prst a triumfálně zadeklamoval: "Muir, hotel U mrtvého alpinisty. Čekám, pospěšte si."
"To bych byl nikdy neřekl," zamumlal jsem, "že Hincus může mít nějaké přátele."

7

Kolem půlnoci jsme s hoteliérem dorazili džbán horkého portského, projednali jsme otázku, jak co nejefektněji sdělit ostatním hostům, že jsou zaživa zazděni, a vyřešili jsme několik problémů celosvětového významu, a to: Je lidstvo odsouzeno k vymření? (Ano, je odsouzeno, ale v té době my už tu nebudeme.) Je bernardýn Lelius rozumná bytost? (Ano, je, ale ukazuje se nemožné přesvědčit o tom pitomé vědce.) Hrozí vesmíru takzvaná tepelná smrt? (Ne, nehrozí, neboť šéf má v kůlně věčné motory prvního a druhého typu.) Jakého pohlaví je Brun? (V tomto punktu jsem já neuměl dokázat nic a hoteliér vyslovil a zdůvodnil překvapivou myšlenku, že Brun nemá vůbec žádné pohlaví.) Myslím, že právě v této chvíli bernardýn Lelius, ležící u našich nohou, najednou vyskočil a tlumeně štěkl. Hoteliér se po něm podíval.
"Nerozumím," napomenul ho přísně.
Lelius štěkl dvakrát za sebou a zamířil do vestibulu.
"Aha," pochopil hoteliér a zvedl se. "Někdo přišel."
Následovali jsme Lelia. Pohostinnost z nás přímo čišela. Lelius stál před hlavním vchodem. Zvenku zaznívaly zvláštní škrábavé a skučivé zvuky. Popadl jsem majitele za ruku.
"Medvěd!" zašeptal jsem. "Grizzly! Máte pušku? Rychle!"
"Obávám se, že to není medvěd," pronesl majitel dutým hlasem.
"Obávám se, že je to konečně ON. Musíme otevřít" "Nemusíme!" namítl jsem.
"Musíme. Zaplatil si předem na čtrnáct dní a bydlel tu jenom týden.
Nemám právo... Vzali by mi licenci."
Za dveřmi se ozývalo neustálé škrábání a skučení. Lelius se choval podivně. Stál bokem ke dveřím, díval se na ně s hlavou tázavě nakloněnou a co chvíli hlučně nasával nosem vzduch. Přesně tak se určitě chovají psi, když se prvně v životě setkají s přízrakem, ale hoteliér odvážně natáhl ruku a odsunul závoru.

Dveře se rozletěly a k nohám se nám pomalu zhroutilo tělo olepené sněhem. Shýbli jsme se k němu, zatáhli je do vestibulu a převrátili na záda. Příchozí zasténal a napjal se. Oči měl zavřené, dlouhý nos mu zbělal.
Hoteliér neztrácel ani okamžik a ihned rozvinul bouřlivou činnost.
Probudil Kajsu, nařídil jí ohřát vodu, nalil neznámému do úst pohár svařeného portského, třel mu obličej vlněnou rukavicí a pak prohlásil, že ho musíme odnést do koupelny. "Vemte ho v podpaždí, Petře," zavelel, "já ho chytnu za nohy..." Splnil jsem jeho rozkaz a byl jsem poněkud šokován. Zjistilo se, že neznámý má jen jednu ruku, pravá že mu od ramene chybí. Odtáhli jsme ubožáka do koupelny na lavici, pak přiběhla Kajsa jen tak v košili a hoteliér prohlásil, že dál už to zvládne sám.
Vrátil jsem se ke krbu a dopil portské. Hlavu jsem měl naprosto jasnou, byl jsem schopen rychle analyzovat a zaujímat stanoviska.
Neznámý byl na tuhle roční dobu oblečen naprosto nevhodně. Měl na sobě přiléhavé sáčko, trubkovité kalhoty a modelové střevíce. Ve zdejších místech mohl být takhle oblečen jedině člověk, který přijel autem. A tu jsem pochopil, že sem jel autem a u Trychtýře ho zachytila lavina. A je to Hincusův přítel, určitě. Musíme Hincuse vzbudit...
Vyběhl jsem ze salónku a utíkal nahoru. V chodbě se nesvítilo a dalo mi dost práce, než jsem našel vypínač. A ještě delší dobu jsem strávil klepáním na dveře Hincusova pokoje. Nikdo se neozýval. Snad není ještě na střeše, zhrozil jsem se a o překot jsem se rozběhl ke schodům na půdu. No ovšem, sedí na střeše! Pořád ve stejné poloze, schoulený, potopený i s hlavou do širokého zvednutého límce, ruce zavrtané do rukávů jako do štuclu.
"Hincusi!" křikl jsem.
Ani se nepohnul. Přiskočil jsem k němu a zatřásl mu ramenem.
Ztuhl jsem leknutím. Hincus se najednou podivně sešinul a měkce se podvolil tlaku mé ruky.
"Hincusi!" zabreptal jsem rozpačitě a automaticky jsem se ho snažil zachytit.
Kožich se rozevřel, vyvalilo se z něho několik sněhových koulí, spadla i kožešinová čepice, a teprve teď jsem pochopil, že to není Hincus, ale pouze sněhulák oblečený do jeho kožichu. A v té chvíli jsem vystřízlivěl definitivně. Rychle jsem se rozhlédl. Malý jasný měsíc mi visel přímo nad hlavou, bylo světlo jako ve dne. Na střeše bylo mnoho stop, ale všechny byly stejné, bůhví kdo je tu zanechal. Vedle lehátka byl sníh udupán, rozryt a rozházen. Buď se tu zápasilo, nebo tu někdo prostě shraboval sníh na sněhuláka. Celé zasněžené údolí, kam oko dohlédlo, bylo prázdné a čisté, tmavá stuha silnice se táhla k severu a ztrácela se v modrošedé mlze zahalující ústí Trychtýře.
Moment, řekl jsem si v duchu a snažil se uvažovat klidně. Pokusme se uhodnout, k čemu potřeboval Hincus všechnu tuhle maškarádu.
Bezpochyby k tomu, abychom si mysleli, že sedí na střeše. A on zatím byl docela jinde a prováděl nějaké své čachry... ten lžituberák, lžichudinka...
Ale jaké čachry a kde? Znovu jsem si pozorně prohlédl střechu, pokusil jsem se něco vyčíst ze stop, ale žádný výsledek to nemělo, a tak jsem pomalu sestoupil do poschodí, znovu jsem zaklepal u Hincuse, a když se nikdo neozval, zkusil jsem zmáčknout kliku. Dveře povolily. Připraven na nejhorší jsem vztáhl ruku před sebe, abych odrazil případný útok ze tmy, vstoupil jsem dovnitř, rychle nahmatal vypínač a rozsvítil. Vypadalo to, že je tady všechno při starém. I kufry stály na původních místech, ale teď byly oba otevřeny. Hincus tu pochopitelně nebyl. Ani jsem nepředpokládal, že ho tu najdu. Sedl jsem si u kufrů na bobek a znovu jsem je pečlivě prohledal. Taky se zdálo, že je v nich všechno při starém, až na jednu malou výjimku: zmizely zlaté hodinky a browning. Kdyby chtěl Hincus uprchnout, jistě by si byl vzal i peníze. Zůstal jich tu pořádný těžký balíček... Už jsem nepochyboval o tom, že se připravuje nějaký zločin. Ale jaký? Vražda?
Loupež? Myšlenku na vraždu jsem honem zapudil. Prostě mi nešlo na rozum, kdo ze zdejších lidí by měl být zabit a proč. Pak jsem si vzpomněl na lístek, který někdo podstrčil du Barnstokerovi. Udělalo se mi mdlo. Ale z lístku přece vyplývalo, že bude zabit jedině v případě, pokusí-li se o útěk...
Zhasl jsem, vyšel do chodby a zavřel za sebou dveře. Zastavil jsem se u pokoje du Barnstokera a sáhl na kliku. Bylo zamčeno. Zaklepal jsem tedy. Nikdo se neozval. Zaklepal jsem znovu a přiložil ucho ke klíčové dírce. Zaslechl jsem huhňavý, zjevně rozespalý Barnstokerův hlas: "Moment, hned to bude..." Starý pán žil a nechystal se uprchnout. To mi stačilo. Neměl jsem teď náladu vybavovat se s ním, a tak jsem doběhl na konec chodby a vmáčkl se ke stěně pod schody na půdu. Po chvilce cvakl zámek, skříply dveře. Slyšel jsem Barnstokerův udivený hlas: "Hm, to jsou věci..." Dveře znovu zaskřípěly, klíč v zámku se s cvaknutím znovu otočil. Tak tady je všechno v pořádku - alespoň zatím. Ba ne, pomyslel jsem si odhodlaně. Vražda to rozhodně nebude. Ale co loupež? Koho ze zdejších by mělo smysl oloupit? Pokud vím, jsou v hotelu dva boháči, Mauses a hoteliér. Tak. Výborně.
Oba jsou v přízemí. Mauses si pronajal pokoje v jižním křídle, majitel má svůj sejf v severním. Odděluje je od sebe vestibul. Schovám- li se ve vestibulu... Najednou jsem si vzpomněl na jednorukého cizince. Hm... Možná že ho opravdu potkalo neštěstí, ale zrovna tak je možné, že to všechno je jenom komedie jako s tím sněhulákem na střeše.
Sešel jsem dolů do vestibulu. Koupelna už byla prázdná a uprostřed vestibulu stála vyjevená Kajsa v noční košili se zamáčeným podolkem a držela v náručí mokré, zmuchlané oblečení neznámého. V chodbě jižního křídla se svítilo, z neobsazeného pokoje umístěného proti salónku s krbem zaznívaly hoteliérův tlumený hlas. Zřejmě neznámého uložili sem, už to potřeboval jako sůl. Správně, přece nepotáhnou polomrtvého člověka nahoru po schodech...
Kajsa se konečně vzpamatovala a vykročila směrem k pokojům, v nichž bydlel majitel, ale já jsem ji zastavil. Vzal jsem jí cizincovo šatstvo a prohledal kapsy. K mému obrovskému překvapení v nich nebylo nic. Vůbec nic. Ani peníze, ani doklady, ani cigarety, ani kapesník - prostě nic. Vrátil jsem šaty Kajse a šel jsem se podívat na neznámého.
Ležel v posteli přikrytý až po bradu. Hoteliér mu dával po lžičkách pít něco horkého a domlouval mu přitom: "Musíte, pane, musíte... Musíte se vypotit... hezky vypotit se musíte!" Upřímně řečeno, neznámý vypadal hrozně. Obličej promodralý, špička ostrého nosu bílá jako sníh, jedno oko bolestně přimhouřené, druhé úplně zavřené. Přesto jsem mu

musel položit několik otázek. Nedalo se nic dělat.
"Jste sám?" zeptal jsem se.
Mlčky se na mě podíval přimhouřeným okem.
"Zůstal ještě někdo ve voze?" zeptal jsem se pomalu a zřetelně.
"Nebo jste jel sám?"
Neznámý pootevřel ústa, nadechl se a zase ústa zavřel.
"Je vysílený," poznamenal hoteliér. "Celé tělo má jako hadr."
"Krucinál," ulevil jsem si. "Teď budeme muset někoho poslat k Trychtýři!"
"To je pravda," souhlasil majitel. "Co když tam ještě někdo zůstal...
Myslím, že je chytila lavina."
"Budete muset jet vy," řekl jsem odhodlaně a v tom okamžiku neznámý promluvil.
"Olaf," pronesl monotónně. "Zavolejte ho... Olaf An-dva-rafors..."
To byl pro mě další šok.
"Aha," řekl majitel a postavil hrnek s pitím na stůl. "Hned ho zavolám."
"Olaf...," opakoval neznámý.
Majitel odešel a já si sedl na jeho místo. Připadal jsem si jako idiot, ale zároveň se mi trochu ulevilo. Hypotéza, kterou jsem si vykonstruoval, přes veškerý svůj půvab dost pochmurná, se sama od sebe rozpadla v prach.
"Byl jste sám?" zeptal jsem se znovu.
"Sám," zasténal neznámý. "Havaroval jsem... Zavolejte Olafa...
Kde je Olaf Andvarafors?"
"Tady je, tady," odpověděl jsem. "Hned přijde."
Zavřel oči a utichl. Opřel jsem se o židli. Prosím, dobrá. Ale kam se vlastně poděl Hincus? A jak to je s hoteliérovým sejfem? Měl jsem v hlavě galimatyáš.
Vrátil se hoteliér, obočí vysoko zvednuté, rty našpulené. Nahnul se mi k uchu a zašeptal: "Je to zvláštní, Petře, Olaf se neozývá. Má zamčeno a zevnitř čiší zima. A moje náhradní klíče se někam ztratily..."
Beze slova jsem vytáhl z kapsy svazek klíčů, které jsem mu sebral v kanceláři, a podal mu je.
Poznamenal jenom "Aha" a vzal si je. "No, to nevadí. Víte co, Petře?
Pojďte tam se mnou. Nějak se mi to nechce líbit."
"Olaf," zasténal neznámý. "Kde je Olaf?"
"Hned, hned tu bude," řekl jsem mu. Cítil jsem, jak mi začíná cukat sval v obličeji. Vyšli jsme s hoteliérem na chodbu.
"Poslyšte, Aleku," řekl jsem. "Zavolejte sem Kajsu. Ať sedí tady u toho chlapce a nehne se z místa, dokud se nevrátíme."
"Aha," řekl majitel znovu a obočí se mu vzdouvalo. "Tak takhle ono to tedy je... Já měl hned podezření..."
Poklusem se rozběhl ke svým pokojům a já pomalu zamířil ke schodišti. Když jsem byl asi na pátém schodu, zaslechl jsem za sebou hoteliérův přísný hlas: "Pojď sem, Lelie! Tady seď... Sedni! A nikoho nepouštěj! Dovnitř ani ven!"
Hoteliér mě dohonil až na chodbě prvního patra a společně jsme zamířili k Olafovu pokoji. Zaklepal jsem, ale protože jsem nečekal, že se někdo ozve, vzal jsem majiteli z ruky svazek klíčů.
"Který to je?" zeptal jsem se.
Ukázal na jeden. Vsunul jsem klíč do zámku. Hrome, bylo zamčeno zevnitř a v klíčové dírce vězel z druhé strany klíč.
Zatímco jsem se ho namáhavě pokoušel vystrčit, otevřely se dveře sousedního pokoje a do chodby vyšel du Barnstoker. Byl rozespalý, ale dobromyslný, zavazoval si pásek županu.
"Copak se děje, pánové?" ptal se. "Copak že nenecháte hosty vyspat?"
"Prosím tisíckrát za prominutí, pane du Barnstokere," řekl hoteliér.
"Ale došlo tu k jistým událostem, které vyžadují bezodkladná opatření."
"Podívejme," pronesl du Barnstoker se zájmem. "Doufám, že vám nebudu překážet."
Konečně jsem vyšťoural druhý klíč ze zámku a napřímil jsem se.
Pod dveřmi profukoval mrazivý chlad a já ani na okamžik nezapochyboval, že pokoj bude prázdný, stejně jako Hincusův. Otočil jsem klíčem a otevřel. Ovanula mě vlna studeného vzduchu, ale já to skoro necítil. Pokoj nebyl prázdný. Na podlaze ležel člověk. Ve slabém světle z chodby se nedalo poznat, kdo to je. Viděl jsem jen obrovské podrážky na prahu předsíně. Vstoupil jsem dovnitř a rozsvítil.
Na podlaze ležel Olaf Andvarafors. Na první pohled bylo zřejmé, že je dočista mrtvý.

8

Pečlivě jsem zavřel okno na všechny zástrčky, vzal jsem kufr, opatrně překročil mrtvolu a vyšel do chodby. Tam už mě čekal hoteliér s proužky papíru a lepidlem. Du Barnstoker neodešel, stál tady opřen ramenem o stěnu a vypadal v té chvíli o dvacet let starší. Jeho aristokratický nos zplihl a žalostně sebou pocukával.
"To je hrůza!" mumlal a díval se na mě zoufale. "To je příšerné!"
Zamkl jsem dveře, zapečetil je pěti proužky papíru a na každém jsem se dvakrát podepsal.
"To je hrůza!" mumlal mi du Barnstoker za zády. "Už ho nevyzvu na revanš... nic..."
"Jděte do svého pokoje," řekl jsem mu. "Zamkněte se a čekejte, dokud vás nezavolám... Aleku, oba klíče od pokoje beru k sobě. Víc klíčů není? Dobře. Mám k vám prosbu, Aleku. Tomu... jednorukému zatím nic neříkejte. Něco si vymyslete, kdyby byl nějak moc zvědavý.

A podívejte se do garáže, jsou-li všechny vozy na místě... A ještě něco...
Jestli uvidíte Hincuse, zadržte ho třeba násilím. To je zatím všechno. Budu u sebe."
Hoteliér přikývl a beze slova odešel dolů.
Ve svém pokoji jsem postavil Olafův kufr na pobryndaný stůl a otevřel ho. Ani tenhle kufr neobsahoval normální věci, jako bývá u lidí zvykem. Naopak, jeho obsah byl ještě horší než náplň falešného zavazadla Hincusova. Tam byly aspoň hadry a knížky. A tady, v tomhle plochém elegantním kufru, zabíral všechen prostor jakýsi přístroj v černé kovové krabici s drsným povrchem, nějaká různobarevná tlačítka, skleněná okénka a niklované stupnice... Žádné prádlo, žádné pyžamo, žádné pouzdro s mýdlem... Zavřel jsem kufr, svalil se do křesla a zapálil si.
Nuže. V nula nula hodin dvacet čtyři minuty dne třetího března tohoto roku jsem já, policejní inspektor Glebski, za přítomnosti spořádaných občanů Snewara a du Barnstokera objevil mrtvolu jistého Olafa Andvaraforse. Mrtvola byla v pokoji jmenovaného Andvaraforse, kterýžto pokoj byl zevnitř uzamčen, ale okno měl dokořán otevřené.
Tělo leželo na podlaze, hlava mrtvého byla brutálně a nepřirozeně otočena o sto osmdesát stupňů, takže třebaže tělo leželo na břiše, obličej byl obrácen ke stropu. Ruce mrtvého byly nataženy a téměř se dotýkaly menšího kufříku, kterýžto kufřík byl jediným zavazadlem zabitého.
V pravé ruce svíral náhrdelník z dřevěných korálů, který patřil, jak je hodnověrně dokázáno, spořádané občance Kajse. Obličej mrtvého byl zkřiven, oči vytřeštěny, zuby vyceněny. V blízkosti úst byl cítit slabý, ale zřetelný pach jakési chemikálie, snad kyseliny karbolové nebo formalínu. Určité a jednoznačné stopy zápasu nebyly v pokoji zjištěny. Přehoz na neodestlané posteli byl pomuchlaný, dvířka od skříně ve zdi pootevřená, těžké křeslo, které v pokojích tohoto typu stojí obvykle u stolu, bylo posunuto o značný kus dál. Na okenním rámu ani na zasněžené římse se nepodařilo objevit žádné stopy. Vytáhl jsem z kapsy klíč a ještě jednou jsem si ho pozorně prohlédl. Na zubu klíče nebyly vizuální prohlídkou zjištěny rovněž žádné stopy.
Protože nejsou k dispozici odborníci, nástroje a laboratoře, nebylo (a nebude) možno provést lékařské, daktyloskopické ani žádné jiné speciální vyšetření. Podle všeho nastala smrt v důsledku toho, že byl Olafu Andvaraforsovi s nepředstavitelnou silou a krutostí zlomen vaz.
Nevysvětlitelný zůstává podivný pach z úst, nevysvětlitelné je i to, jak obrovskou sílu musel mít vrah, aby tomuto velikánovi zlomil vaz bez dlouhého hlučného boje, který by zanechal mnoho stop. Ostatně dvakrát minus dává někdy plus. Dá se předpokládat, že byl Olaf nejprve otráven, uveden do bezmocného stavu působením nějakého jedu, a teprve pak byl zabit tímto zákeřným způsobem, který ovšem i tak vyžaduje nesmírnou sílu...
Ba ne, takhle se nikam nedostanu. Ach, proč to není padělaný los státní loterie nebo zfalšovaná účetní kniha? To bych rozmotal raz dva...
Ozvalo se zaklepání. Vstoupil majitel, na podnosu nesl obložené chleby a šálek horké kávy.
"Auta jsou všechna na místě," ohlásil a postavil přede mě podnos.
"Lyže taky. Hincuse jsem nikde nenašel. Na střeše se povaluje jeho kožich a čepice, ale to jste patrně viděl."
"Ano, to jsem viděl," přitakal jsem a usrkl horké kávy. "A co ten jednoruký?"
"Spí," řekl šéf. Ohrnul rty a ohmatal prstem kaluže zaschlé klovatiny na stole. "Ach jo..."
"Děkuji, Aleku," řekl jsem. "Zatím jděte a ať už je všude ticho.
Ať všichni spí."
Hoteliér zavrtěl hlavou.
"To už asi nepůjde. Mauses je na nohou, svítí se u něho... No nic, tak já jdu. A Kajsu zamknu... ačkoli ona ještě o ničem neví."
"Tak ať neví dál," poznamenal jsem.
Hoteliér odešel. S požitkem jsem vypil kávu, odstrčil talířek s chleby a zapálil si další cigaretu. Kdy jsem viděl Olafa naposled?
Když jsem hrál kulečník a on tančil s děťátkem. To bylo ještě předtím, než se rozešli karbaníci. A ti se rozešli, když hodiny odbily nějakou půli. Hned nato Mauses prohlásil, že je čas jít spát. Nebude tak jednoduché určit přesně tuhle dobu. Jak dlouho předtím jsem Olafa viděl naposledy? Nebude to moc dlouho. No dobrá, to se zjistí. Teď něco jiného: Kajsin náhrdelník, Barnstokerův lístek... A jestlipak něco neslyšeli Olafovi sousedé, du Barnstoker a Simonet?
Užuž jsem nabýval dojmu, že se mi začíná krystalizovat určitý plán pátrání, když tu jsem uslyšel duté a poměrně silné rány do zdi z pokoje, v němž bylo muzeum. Vzteky jsem až zaskučel. Shodil jsem sako, vyhrnul si rukávy a opatrně, po špičkách, jsem vyšel na chodbu.
Dostane do držky, do tlamy, blesklo mi hlavou. Já mu ukážu vtípky...
Prudce jsem otevřel dveře a jako blesk vpadl do muzea. Bylo tam tma. Okamžitě jsem rozsvítil. Pokoj byl prázdný, i klepání najednou přestalo, ale já cítil, že tu někdo je.
"Vylez!" štěkl jsem.
V odpověď se ozvalo přidušené zasténání. Přikrčil jsem se a nahlédl pod stůl. Tam seděl zkroucený jako paragraf, vmáčknutý mezi noční stolky v strašně nepohodlné poloze, omotaný provazem a s roubíkem v ústech nebezpečný gangster, maniak a sadista Hincus a vyvaloval na mě z pološera uslzené trpitelské oči. Vytáhl jsem ho na prostředek místnosti a vytrhl jsem mu roubík z úst.
"Co to znamená?"
Místo odpovědi se rozkašlal. Kašlal dlouho, křečovitě, sípavě, odplivoval do všech stran, vzdychal a chroptěl. Nakoukl jsem do koupelny, vzal břitvu mrtvého alpinisty a rozřezal na Hincusovi provazy.
Byl chudák tak ztuhlý, že nemohl ani zvednout ruku a otřít si obličej.
Dal jsem mu napít vody. Pil dychtivě a konečně promluvil: květnatě a sprostě zaklel. Pomohl jsem mu vstát a usadil ho do křesla. Hincus mumlal nadávky a s obličejem bolestně svraštěným si začal ohmatávat krk, zápěstí a boky.

"Co se vám stalo?" zeptal jsem se.
"Co se stalo?" opáčil. "Vždyť to vidíte, co se stalo! Sváže mě jako dobytče a strčí pod stůl..."
"Kdo?"
"Copak já vím?" pronesl chmurně a najednou se celý zachvěl.
"Bože můj!" zadrmolil. "Já bych pil... Nemáte něco k pití, inspektore?"
"Ne," řekl jsem. "Ale budu mít. Jakmile mi odpovíte na moje otázky."
S námahou pozvedl levou ruku a odhrnul si rukáv.
"Ech, rozmačkal mi hodinky, gauner," zamumlal. "Kolik je teď hodin, inspektore?"
"Jedna po půlnoci."
"Jedna po půlnoci," opakoval. "Jedna po půlnoci..." Oči mu znehybněly.
"Ne," prohlásil a vstal. "Musím se napít. Zajdu si do bufetu a napiju se."
Lehkým šťouchnutím do prsou jsem ho zase posadil.
"To vám neuteče."
"Kdo vy jste, že mi poroučíte?" zaječel hlasitě.
"Neřvete tu," řekl jsem. "Jsem policejní inspektor. A vy jste podezřelý, Hincusi."
"Z čeho jsem podezřelý?" zeptal se a hned ztlumil hlas.
"Poslechněte, Hincusi," řekl jsem, "v hotelu došlo k vraždě. Takže radši odpovídejte na mé otázky."
Chvíli na mě zíral s pootevřenými ústy.
"K vraždě," opakoval jakoby zklamaně. "To jsou věci! A co já s tím mám společnýho? Já sám jsem byl málem odkrouhnutej... Sedím si na střeše a podřimuju. Najednou cítím, jak mě někdo škrtí. Povalil mě a pak už nevím nic. Přišel jsem k sobě pod tímhle prašivým stolem, div jsem se z toho nezbláznil, připadal jsem si jako zaživa pohřbenej.
Tak jsem začal bouchat. Bouchám, bouchám, nikdo nejde.
Pak jste přišel vy. To je všechno."
"Můžete mi říct, kolik asi bylo hodin, když jste byl přepaden?"
Zamyslel se a chvíli seděl mlčky. Pak si dlaní otřel ústa, zadíval se na své prsty, znovu se otřásl a otřel si dlaň o kalhoty.
"No!" pobídl jsem ho.
Pozvedl ke mně kalný pohled.
"Co?"
"Ptám se, kolik asi bylo hodin, když vás..."
"Aha... mohlo být tak devět. Naposled, co jsem se díval na hodinky, bylo za pět minut tři čtvrti na devět."
"Dejte mi hodinky," požádal jsem.
Poslušně odepnul hodinky a podal mi je. Všiml jsem si, že má zápěstí plné fialových skvrn.
"Jsou rozbité," poznamenal.
Hodinky nebyly rozbité, byly rozmačkané. Hodinová ručička ulomená, minutová ukazovala čtyřicet tři minuty.
"Kdo to byl?" zeptal jsem se znovu.
"Jak to můžu vědět? Říkám přece, že jsem usnul."
"A to jste se neprobudil, když vás někdo popadl za krk?"
"Bylo to zezadu," poznamenal zarputile. "A na zadku oči nemám."
"Tak zvedněte bradu!"
Díval se na mě zarytě, úkosem, a já pochopil, že jsem na správné stopě. Vzal jsem ho dvěma prsty za dolní čelist a trhnutím jsem mu zvedl bradu. Sám pánbůh ví, co měly znamenat ty modřiny a škrábance na jeho hubeném žilnatém krku, ale řekl jsem s jistotou: "Přestaňte lhát, Hincusi. Škrtil vás zepředu a vy jste ho viděl. Kdo to byl?"
Pohodil hlavou a vymkl se mi.
"Jděte do háje!" zasípal. "K čertu, co do toho strkáte čenich? Ať tady oddělali, koho chtěli, já s tím nemám nic společnýho a na ostatní kašlu... A musím se napít!" zařval najednou. "Všecko mě bolí, chápete to, vy makovice policajtská?"
Nejspíš měl pravdu. Ať byl zapleten do čehokoli, k té vraždě vztah neměl, alespoň ne přímý.
"Dobře," řekl jsem, "půjdeme."
"Kam?"
"Pro nějaké pití."
Vyšli jsme do chodby. Vrávoral a chytal se mě za rukáv. Zajímalo mě, jak bude reagovat, až uvidí zapečetěný Olafův pokoj, ale on si toho vůbec nevšiml, zřejmě měl jiné starosti. Zavedl jsem ho do kulečníkového salónku, našel jsem na okně poloprázdnou láhev brandy, která tu zůstala ještě od večera, a podal mu ji. Dychtivě ji popadl a přisál se k jejímu hrdlu.
Díval jsem se na něho. Dalo se samozřejmě předpokládat, že je s vrahem nějak domluven, že tohle všechno bylo vymyšleno jen pro odlákání pozornosti, tím spíš, že právě Hincus přijel společně s Olafem, dalo se dokonce předpokládat, že vrahem je on sám a jeho společníci ho svázali dodatečně, aby měl alibi, ale něco mi říkalo, že tohle je příliš složité, než aby to byla pravda. Tedy on byl bezesporu docela zdráv, žádný tuberák nebyl a zřejmě nebyl ani právní zástupce ve věcech nezletilců. A navíc zůstávalo nevysvětleno, proč tak vysedával na střeše... Najednou se mi rozsvítilo. Připomněl jsem si všechny ty historky se zavřenou koupelnou, zapálenou dýmkou, tajemnými nápisy a vzpomněl jsem si, jak zelený a vyděšený byl Hincus, když ve dne sestupoval ze střechy.
"Poslyšte, Hincusi," řekl jsem vlídně. "Ten, co vás škrtil... Vždyť vy jste ho viděl už dřív. Ve dne, že je to pravda?"
Prudce ke mně vzhlédl a znovu přiložil láhev ke rtům.

"No, tak pojďte," řekl jsem. "Zavřu vás v pokoji. Tu láhev si můžete vzít s sebou."
"A vy?" zeptal se chraptivě.
"Co já?"
"Vy odejdete?"
"Přirozeně."
"Poslyšte," začal Hincus. "Poslyšte, inspektore..." Oči mu těkaly, hledal vhodná slova. "Vy... Neměl bych radši jít s vámi? Já neuteču a... vůbec nic... Přísahám..."
"Vy se bojíte zůstat v pokoji sám?" zeptal jsem se.
"Ano."
"Ale já vás zamknu," uklidňoval jsem ho. "A klíč si vezmu s sebou..."
"To nepomůže," zamumlal Hincus.
"No tak, no tak, Hincusi," řekl jsem přísně. "Vzmužte se! Co mi tu fňukáte jako stará baba?"
Neodpověděl, jen si rukama ještě silněji přitiskl láhev k hrudi. Zavedl jsem ho na pokoj, znovu jsem mu slíbil, že se za ním brzy přijdu podívat, a zamkl jsem. Klíč jsem skutečně vytáhl ze zámku a vsunul do kapsy. Cítil jsem, že Hincus je pro mě zatím nevyužitý pramen informací a že se mu budu muset ještě věnovat. Neodešel jsem hned.
Zůstal jsem chvíli za dveřmi s uchem na klíčové dírce. Bylo slyšet, jak žbluňká tekutina, pak zaskřípěla postel a nakonec se ozvaly rychlé přerývané zvuky. Nejdřív jsem nechápal, co to může být, ale pak jsem se dovtípil, že Hincus pláče.
Nechal jsem ho o samotě s jeho svědomím a zamířil jsem k du Barnstokerovi. Starý pán mi otevřel okamžitě. Byl hrozně rozčilen.
Dokonce mi ani nenabídl židli. Pokoj byl plný doutníkového dýmu.
"Drahý inspektore!" začal bez meškání. "Můj velectěný příteli! Je mi nevýslovně trapně, ale věci zašly příliš daleko. Musím se vám přiznat k jednomu svému malému prohřešku..."
"Že jste zabil Olafa Andvaraforse?" zažertoval jsem chmurně.
Trhl sebou a spráskl ruce.
"Božínku! To ne! V životě jsem se nikoho ani prstem nedotkl!
Quelle idée! Ne! Chci se jenom upřímně doznat k tomu, že jsem soustavně mystifikoval osazenstvo našeho hotelu..."
Přitiskl si ruce na prsa a po županu se mu sypal popel z doutníku. "Ujišťuji vás, pochopte mě správně, byly to jenom žerty. U mě je to profesionální návyk, zbožňuji atmosféru tajemnosti, mystifikace, nechápavý údiv. Nebyl v tom žádný zlý úmysl, ujišťuji vás. Nijak jsem z toho netěžil..."
"Jaké žerty máte konkrétně na mysli?" zeptal jsem se suše.
"No... Všechny ty drobné kousky, které se připisovaly duchovi mrtvého alpinisty. No, ty pantofle, které jsem si ukradl sám a strčil pod jeho postel... Pak s tou koupelnou..."
"Můj stůl jste zasvinil také vy?" zeptal jsem se.
"Stůl?" Podíval se na mě rozpačitě a ohlédl se na svůj stůl.
"Ano, stůl. Polil jste ho klovatinou?"
"Ne, ne," řekl polekaně. "Klovatinou... stůl... Ne, ne, to jsem nebyl já, přísahám!" Znovu si přitiskl ruce na prsa.
"Pochopte, inspektore, všechno, co jsem dělal, bylo naprosto nevinné, nikomu jsem ani v nejmenším neuškodil... Dokonce jsem měl dojem, že z toho všichni mají potěšení, a náš drahý šéf mi tak skvostně nahrával..."
"Hoteliér byl s vámi smluven?"
"Ne, to ne!" Zamával proti mně rukama. "Myslím to tak, že hoteliér...
že z toho měl v podstatě upřímnou radost..."
"Už rozumím," řekl jsem. "A co ty stopy po chodbách?"
"Ne, ne," vyhrkl. "To jsem nebyl já. Ale vím, o čem mluvíte. Jednou jsem to viděl. To bylo, ještě než jste přijel. Mokré šlápoty bosých nohou vedly od podesty a končily, i když je to hloupé, v pokoji, co je teď muzeum..."
"Dobrá," řekl jsem. "Tohle nechme. Měl bych ještě jednu otázku.
Ten lístek, který někdo údajně podstrčil pod dveře, to byl taky jeden z vašich žertů, jestli tomu dobře rozumím."
"Ne, to taky ne," prohlásil du Barnstoker důstojně. "Když jsem vám ten lístek předával, mluvil jsem čistou pravdu."
"Moment," zarazil jsem ho. "Tak jak to bylo? Olaf odešel, vy jste zůstal sedět. Někdo zaklepal, vy jste se ozval, pak jste se ohlédl a viděl jste na podlaze u dveří lístek. Bylo to tak?"
"Ano."
"Moment," opakoval jsem. Cítil jsem, že mě napadá nová myšlenka.
"Promiňte, pane du Barnstokere, ale z čeho jste vlastně usoudil, že je ten lístek adresován právě vám?"
"Naprosto s vámi souhlasím," řekl du Barnstoker. "Ale ten, kdo klepal, přece slyšel můj hlas, čili věděl, že tam sedím... Rozumíte mi?
No a stejně, když se náš ubohý Olaf vrátil, okamžitě jsem mu ten lístek ukázal..."
"Ano? A co on?"
"Přečetl si to, pokrčil rameny a dali jsme se hned zase do hry. Zůstal úplně klidný, flegmatický, ani jednou se pak o tom lístku nezmínil...
Vy myslíte, že ten lístek opravdu..."
"Možné je všechno," odpověděl jsem. Chvíli jsme mlčeli. "A teď mi povězte, co jste dělal od okamžiku, kdy si Mausesovi šli lehnout."
"Nezlobte se," řekl du Barnstoker. "Čekal jsem tuto otázku, a tak jsem si předem v paměti utřídil všechno, co jsem dělal a jak to šlo po sobě. To bylo tak. Když se všichni rozešli, a to bylo přibližně v půl desáté..."
"Ještě okamžik," přerušil jsem ho. "Nejdřív mi řekněte tohle. Kdo byl v jídelně mezi půl devátou a půl desátou?"

Du Barnstoker si opřel dlouhé bílé prsty o čelo.
"Hm," zabručel. "To bude složitější. Byl jsem zaujat hrou... No, tak byl tam samozřejmě Mauses, hoteliér... Čas od času si sedala ke kartám paní Mausesová. To bylo u našeho stolku... Brun a Olaf tancovali a potom... ne, pardon, ještě předtím... tancovali Brun a paní Mausesová...
Ale jistě pochopíte, drahý inspektore, že nedokážu přesně určit, v kolik to bylo, jestli v půl deváté nebo v devět... Vzpomínám si, že když hodiny odbily devět, rozhlédl jsem se po sále a překvapilo mě, jak málo je tu lidí. Hudba hrála a sál byl prázdný, jen Brun a Olaf tančili.
Tohle snad je jediný jasný vjem, který mi zůstal v paměti."
"Ano," řekl jsem. "A co hoteliér a pan Mauses? Ti od stolku ani jednou neodešli?"
"Ne," prohlásil s jistotou. "Ukázalo se, že to jsou mimořádně náruživí karbaníci."
"Dobrá," poznamenal jsem. "Vraťme se teď k tomu, co jste dělal vy. Říkáte, že když se všichni rozešli, seděl jste ještě chvíli u karetního stolku a trénoval jste kouzla s kartami..."
"Trénoval jsem kouzla? A víte, že je to docela možné? Stává se, když jsem zamyšlen, že nekontroluji prsty, je to zcela podvědomé. No.
Pak jsem se rozhodl vykouřit si doutník, a tak jsem zašel sem k sobě na pokoj. Zapálil jsem si, sedl si tady do toho křesla a musím se přiznat, na chvíli jsem usnul. Probudilo mě něco jako náraz a v tom okamžiku jsem si uvědomil, že jsem ubohému Olafovi slíbil revanš.
Měli jsme domluveno, že si v deset hodin hodíme odvetu. Podíval jsem se na hodinky. Úplně přesně si čas nepamatuji, ale vím, že bylo něco málo přes deset. Ulevilo se mi, protože moje zpoždění nebylo tak značné. V chodbě, inspektore, bylo prázdno, to vím dobře. Zaklepal jsem u Olafa, nikdo se ale neozval a mně bylo jasné, že na odvetu zapomněl i pan Olaf. Čekal jsem ve svém pokoji poctivě do jedenácti, četl jsem tuhle knihu a v jedenáct jsem šel spát. A víte, co je zajímavé, inspektore? Chvíli předtím, než jste s hoteliérem začali hlučet a bouchat na chodbě, probudilo mě zaklepání na moje dveře. Otevřel jsem, ale na chodbě nikdo nebyl. Tak jsem si znovu lehl, ale usnout se mi už nepodařilo."
"Hmhm," řekl jsem. "Rozumím. Takže do jedenácti hodin, kdy jste si šel lehnout, se nestalo nic závažného... žádný hluk, žádný pohyb?"
"Ne," potvrdil du Barnstoker. "Nic."
"A kde jste byl? Tady nebo v ložnici?"
"Tady. Seděl jsem v tomhle křesle."
"Hmhm," řekl jsem znovu. "A poslední otázka. Mluvil jste včera odpoledne s Hincusem?"
"S Hincusem... Aha, to je ten droboučký, takový chudinka... Počkejte, milý příteli... Ano, jakpak ne! Stáli jsme přece před koupelnou.
Vy jste tam byl taky. Vzpomínáte? Pan Hincus byl rozdurděn, že musí čekat, a já jsem ho uklidnil nějakým malým kouzlem. Aha, už vím, lízátkem! Byl z toho tehdy legračně vyjevený. Zbožňuji takováhle kouzla."
"A potom už jste s ním nemluvil?"
Du Barnstoker zamyšleně našpulil rty.
"Ne," prohlásil nakonec. "Pokud si vzpomínám, tak ne."
"A na střechu jste nelezl?"
"Na střechu? Ne. Ne, ne. Na střechu jsem nelezl."
Vstal jsem.
"Děkuji vám, pane du Barnstokere. Pomohl jste mi při vyšetřování.
Teď bych vám radil vzít si něco pro spaní a jít si lehnout."
"Pokusím se," odpověděl du Barnstoker odhodlaně.
Popřál jsem mu dobrou noc a opustil jsem jeho pokoj. Měl jsem v úmyslu probudit děťátko, ale tu jsem spatřil, jak na konci chodby rychle a neslyšně přiklaply pootevřené dveře Simonetova pokoje. Tak jsem tam okamžitě zamířil.
Vstoupil jsem bez klepání a hned bylo jasné, že jsem učinil správně.
Otevřenými dveřmi do ložnice jsem viděl, jak únavný vtipálek poskakuje po jedné noze a stahuje si kalhoty. Bylo to o to nesmyslnější, že se v obou místnostech svítilo.
"Nenamáhejte se, Simonete," pronesl jsem ponuře. "Rozvázat si kravatu stejně nestihnete."
Simonet se bezvládně sešinul na postel. Brada se mu třásla, oči mu vylézaly z důlků. Vstoupil jsem do ložnice a s rukama v kapsách jsem se před ním zastavil. Chvíli jsme oba mlčeli. Já jsem už dál nic neříkal, jenom jsem se na něho díval, a tím jsem mu dával jasně na srozuměnou, že je ztracen. A on se zase pod tíhou mého pohledu choulil víc a víc, hlava se mu stále hlouběji nořila mezi ramena, zkormoucený zvlněný nos byl stále zkormoucenější. Nakonec to nevydržel.
"Budu vypovídat jedině v přítomnosti svého advokáta," prohlásil nalomeným hlasem.
"Nechtě toho, Simonete," řekl jsem opovržlivě. "Kde tady ksakru seženete advokáta?"
Najednou mě chytil za klopy saka, díval se mi zdola do očí a zasípal: "Myslete si, co chcete, Petře, ale přísahám vám: já jsem ji nezabil!"
Teď bylo na mně, abych si sedl. Nahmatal jsem za sebou židli a usedl.
"Uznejte přece, proč bych to dělal?" pokračoval Simonet vášnivě.
"K tomu musejí být motivy... Nikdo nezabíjí jen tak... Natož takové zvěrstvo, taková hrůza... Přísahám! Byla už úplně studená, když jsem ji objal."
Na několik okamžiků jsem zavřel oči. Tak. V baráku je další mrtvola.
Tentokrát žena.
"Vy přece dobře víte," drmolil Simonet horečnatě, "že ke zločinům nedochází jen tak pro nic za nic. Musí být nějaký

motiv... Vy mě přece znáte, Petře! Podívejte se na mě. Copak takhle vypadá vrah?"
"Stop!" zarazil jsem ho. "Buďte chvíli zticha. Rozmyslete si to a vyličte mi všechno po pořádku."
Nic si nerozmýšlel.
"Prosím," vyhrkl ochotně. "Ale musíte mi věřit, Petře. Všechno, co vám povím, bude čistá pravda a nic než pravda. To bylo tak. Ona mi už dřív dávala ledacos najevo, jenomže já jsem se pořád nemohl odhodlat... A tentokrát jste mě nalil tím brandy, tak jsem si dodal odvahy.
A v jedenáct, když už byli všichni utahaní, jsem vyšel z pokoje a potichoučku sešel dolů. Vy jste s majitelem blábolili u krbu nějaké nesmysly, něco o poznávání přírody, takové normální žvásty... Potichu jsem prošel okolo vás a připlížil se k jejímu pokoji. U starého se nesvítilo, u ní taky ne. V pokoji byla tma jako v pytli, ale rozeznal jsem její siluetu. Seděla na pohovce přímo proti dveřím. Potichoučku jsem ji oslovil, ale neodpověděla. No a tak jsem si, doufám, že mi rozumíte, k ní přisedl, a - snad to chápete - objal jsem ji... Brrr! Ani jsem ji nepolíbil, hned jsem poznal, že je úplně mrtvá. A ty vyceněné zuby... Ani nevím, jak jsem odtamtud vystřelil. Mám dojem, že jsem tam zporážel všechen nábytek... Přísahám vám, Petře! Věřte poctivému člověku..."
"Oblékněte si kalhoty," řekl jsem s tichým zoufalstvím. "Upravte se a pojďte za mnou."
"Kam?" zeptal se vyděšeně.
"Do žaláře!" vybafl jsem. "Do temnice! Do hladomorny, vy idiote!"
"Hned," řekl ochotně. "Hned to bude. Já jsem vám jenom nerozuměl, Petře."
Sestoupili jsme do vestibulu, kde nás přivítal hoteliérův tázavý pohled. Majitel hotelu seděl u stolku s časopisy a před sebou měl položenu nabitou opakovací winchestrovku. Dal jsem mu znamení, aby zůstal na místě, a zahnul jsem do chodby vedoucí k pokojům manželů Mausesových. Lelius, ležící na prahu pokoje, kde odpočíval neznámý jednoruký muž, na nás zavrčel cosi nevlídného. Simonet cupital v patách za mnou a občas přerývaně vzdychal.
Odhodlaně jsem otevřel dveře pokoje paní Mausesové a ztuhl jsem. V pokoji svítila růžová stojací lampa a na pohovce přímo proti dveřím, v póze madame Récamičrové, napolo ležela v hedvábném pyžámku okouzlující paní Mausesová a četla knihu. Když mě spatřila, překvapeně vytáhla obočí, ale nicméně se ihned mile usmála. Simonet za mými zády vydal prapodivný zvuk, něco jako "eá-p!".
"Prosím o prominutí," zabreptal jsem ztuhlým jazykem a s maximálním chvatem, jakého jsem byl schopen, jsem zase zavřel. Pak jsem se otočil k Simonetovi a pomalu ho chytil za kravatu.
"Přísahám!" zahýbal neslyšně rty. Byl na pokraji mrákot. Pustil jsem ho.
"Zmýlil jste se, Simonete," řekl jsem suše. "Jdem."
Ve stejném pořadí jsme odpochodovali do mého pokoje. Simonet se okamžitě svalil do křesla, na chvíli si zakryl obličej dlaněmi, ale pak zaťal pěsti a bušil se jimi do lebky jako rozradostněný šimpanz.
"Jsem zachráněn!" mumlal s idiotským úsměvem. "Hurá! Zase žiju!
Neutíkám, neskrývám se! Hurá!"
Pak položil ruce na kraj stolu, upřel na mě vyvalené oči a zašeptal: "Ale ona byla vážně mrtvá, Petře! Přísahám vám! Byla zabita, a nejen to..."
"Nesmysl," odtušil jsem chladně. "Byl jste opilý a spletl jste si dveře..."
"Ne, ne," oponoval Simonet a zavrtěl hlavou. "Že jsem byl opilý, to je fakt, ale něco se mi na tom nelíbí, něco mi tu nehraje. Nejspíš to bylo zjevení, přelud. Celou tu dobu jsem oka nezamhouřil, pořád jsem se svlíkal a zase oblíkal."
"A kde jste celou tu dobu byl?"
"Na pokoji. Pak už jsem nikam nešel."
"A v které místnosti svého apartmá jste byl?"
"Každou chvilku v jiné... Mám-li být upřímný, když jste vyslýchal Olafa, chtěl jsem tajně poslouchat a seděl jsem v ložnici..."
Jeho oči se najednou znovu vyvalily. "Počkejte! Ale když je ona živa..." Chvíli mlčel, díval se na mě vytřeštěnýma očima a kousal se do dolního rtu. "Co se vlastně stalo?"
"Olaf je zabit."
"Jak to zabit? Vždyť jste byl před chvilkou u něho v pokoji... Slyšel jsem, jak tam s ním mluvíte."
"To jsem nemluvil s ním," řekl jsem. "Olaf je mrtev. Proto se snažte vzpomenout si co nejpřesněji na všechno, na co se vás budu ptát. Kdy jste se vrátil do svého pokoje?"
Simonet si otřel zpocené čelo. Zatvářil se nešťastně.
"To je blázinec!" zamumlal. "Fantasmagorie... Nejdřív tamto, teď tohle..."
Použil jsem starého osvědčeného fíglu. Zadíval jsem se na Simoneta upřeně a řekl jsem: "Přestaňte kličkovat. Odpovídejte na moje otázky."
Simonet v mžiku pocítil, že je podezřelý, a všechny jeho emoce rázem vyprchaly. Přestal myslet na paní Mausesovou. Přestal myslet na ubohého Olafa. Teď myslel jenom na sebe.
"Co tím chcete říct?" zamumlal. "Co to znamená, přestaňte kličkovat?"
"To znamená, že očekávám vaši odpověď," řekl jsem. "Kdy přesně jste se vrátil do svého pokoje?"
Simonet s přehnanou dotčeností pokrčil rameny.
"Jak račte," poznamenal. "Je to pochopitelně směšné, je to fantastické, ale... prosím. Jak račte. Z kulečníkového salónku jsem odcházel za deset minut deset. S tolerancí plus minus jedna minuta. Zašel jsem do ložnice, odstrojil se..."
Najednou se zarazil. "Abyste věděl, Petře, tou dobou byl Olaf ještě živ. Za stěnou ložnice jsem slyšel šoupání nábytku. Hlasy si nepamatuju. Vlastně jsem ani žádné neslyšel. Ale něco se tam hýbalo. Pamatuju se, že jsem na stěnu vyplázl jazyk a pomyslel si: Tak podívej, ty blonďatá bestie, ty jdi do hajan a já si zajdu ke své Olze... Nebo tak nějak. To bylo tudíž asi za pět minut deset. Plus minus tři minuty."

"Ano. Tak dál."
"Dál... Dál jsem zašel do své koupelny, oholil jsem se a umyl do půl těla... Zkrátka a dobře, příště jsem se podíval na hodinky, když jsem odcházel z koupelny. To bylo asi půl jedenácté."
"Zůstal jste v ložnici?"
"Ano, oblékal jsem se v ložnici. Ale to už jsem neslyšel nic. A jestli jsem něco slyšel, tak jsem to nevnímal. Když jsem byl oblečen, zašel jsem do druhého pokoje a čekal. Mohu přísahat, že po večírku jsem už Olafa na vlastní oči neviděl."
"Věřím," poznamenal jsem. "A teď mi řekněte: Kdy jste naposled mluvil s Hincusem?"
"Hm... Mám dojem, že jsem s ním ještě nikdy nemluvil. Nedovedu si představit, o čem bych si s ním mohl povídat."
"A kdy jste ho naposled viděl?"
Simonet přimhouřil oči a vzpomínal.
"Před tou sprchou?" pronesl nejistě. "Ale ne, co to povídám! Při jídle přece seděl se všemi u stolu. To jste ho přivedl z té střechy... Copak se mu stalo?"
"Nic zvláštního," řekl jsem ledabyle. "A ještě jednu otázku. Kdo myslíte, že prováděl všechny ty kousky se sprchou, ztracenými pantofli..."
"Rozumím," řekl Simonet. "Myslím, že s tím začal du Barnstoker a po něm se přidali všichni, kdo nebyli líní."
"Vy taky?"
"Já taky. Nakukoval jsem do okna k paní Mausesové. Zbožňuju takové žertíky..." Užuž chtěl zaržát svým záhrobním chechtotem, ale hned se ovládl a zatvářil se vážně.
"A jinak nic?" zeptal jsem se.
"Jak to že ne? Volal jsem Kajsu z prázdných pokojů, inscenoval jsem návštěvy utopence..."
"Co to je?"
"Běhal jsem po chodbách bos s mokrýma nohama..."
"A Mausesovy hodinky, to je vaše práce?" zeptal jsem se.
"Jaké Mausesovy hodinky? Ty zlaté? Ty cibule?"
Byl bych mu nejraději vlepil facku.
"Ano," vyštěkl jsem. "Cibule. Vy jste je štípl?"
"Za koho mě máte?" rozhořčil se Simonet. "Jsem snad nějaký poberta?"
"Ne, ne, poberta ne," řekl jsem s přemáháním. "Vy jste je sebral žertem. Inscenoval jste návštěvu zloděje z Bagdádu."
"Poslyšte, Petře," řekl Simonet velmi vážně. "Vidím, že se s těmi hodinkami taky něco stalo. Tak abyste věděl, já jsem se jich ani nedotknul.
Ale viděl jsem je. A myslím, že je viděli všichni..."
"Dobrá," připustil jsem. "Tohle nechme. Teď k vám mám dotaz jako k odborníkovi." Položil jsem před něho Olafův kufr a odklopil víko. "Co by tohle mohlo podle vás být?"
Simonet si rychle prohlédl přístroj, opatrně ho vytáhl z kufru a začal si ho ze všech stran prohlížet. Pohvizdoval si přitom mezi zuby.
Pak přístroj potěžkal a stejně opatrně ho vložil zpátky do kufru.
"To není z mého oboru," prohlásil. "Podle toho, jak je to kompaktní a poctivě udělané, by to mohlo být něco vojenského nebo kosmického.
Nevím. Kde jste to vzal? U Olafa?"
"Ano," přisvědčil jsem.
"Kdo by to řekl!" zamumlal. "U takového nemehla... Ostatně, pardon. Proč ksakru jsou tady točítka? Velice podivný agregát..." Podíval se na mě. "Jestli chcete, Petře, mohu zatočit tadyhle s těmi kolečky a šroubky. Ale berte na vědomí, že to může být o hubu..."
"Není třeba," řekl jsem. "Dejte to sem." Zavřel jsem kufr.
"Správně," souhlasil Simonet a protáhl se v křesle. "Tohle se musí předat expertům. A já dokonce vím komu... Mimochodem, proč nezavoláte specialisty?"
Stručně jsem mu pověděl o lavině.
"Ještě tohle," poznamenal malátně. "Už můžu jít?"
"Ano," řekl jsem. "Jděte a lehněte si."
Odešel. Vzal jsem kufr a začal hledat, kam bych ho schoval. Nebylo kam. Něco vojenského nebo kosmického, pomyslel jsem si. To mi ještě chybělo! Politická vražda, špionáž, diverze... Fuj, pitomost!
Kdyby k vraždě došlo kvůli tomuhle kufru, tak by ho byli odnesli...
Kam já ho strčím? A tu jsem si vzpomněl na hoteliérův sejf a s kufrem v podpaží jsem sešel dolů.
Majitel se rozložil u stolku s papírem a kalkulačkou. Winchestrovku měl po ruce, opřenou o stěnu.
"Co je nového?" zeptal jsem se.
"Žádné radostné zprávy," odpověděl nějak provinile. "Musel jsem Mausesovi vysvětlovat, co se přihodilo."
"Proč?"
"Zuřivě se dobýval k vám nahoru, syčel, že nikomu nedovolí, aby v noci lezl za jeho ženou. Já jsem zkrátka nevěděl, jak ho zarazit, tak jsem mu prozradil, jak se věci mají..."
"Chyba," řekl jsem. "Ale je to moje vina. A co on?"
"Ale nic. Vyvalil na mě ty své bulvy, asi půl minuty mlčel a pak začal řvát, koho prý jsem to ubytoval v pokoji, za který platí on, jak jsem si to mohl dovolit..."
"No dobrá, Aleku. Podívejte, dejte mi klíč od sejfu, já tam uschovám tenhle kufr, ale klíč, nesmíte se na mě zlobit, ten si nechám u sebe. Za druhé musím vyslechnout Kajsu. A za třetí mám strašnou chuť na kávu."

"Tak pojďte," řekl hoteliér.

9

Vypil jsem hrneček kávy a vyslechl Kajsu. Káva byla skvělá, zato z Kajsy jsem skoro nic nedostal. V jednom kuse mi na židli usínala, a kdykoli jsem ji budil, okamžitě se ptala: "Co je?" Nicméně se mi podařilo zjistit, že si Olaf o korále řekl, chtěl je mít na památku, a že k tomu došlo krátce po hlavním jídle, kdy Kajsa odnášela dolů nádobí a myla je. Tak jsem ji poslal spát, zašel jsem do vestibulu a vzal si na paškál majitele.
"Co si o tom všem myslíte, Aleku?" zeptal jsem se.
Potěšeně odstrčil kalkulačku a protáhl si mohutná ramena, až mu v nich zapraštělo.
"Začínám nabývat dojmu, Petře, že v co nejkratší době budu muset hotel přejmenovat."
"To snad ne?" podivil jsem se. "A jak se bude jmenovat?"
"To ještě nevím," odpověděl majitel. "A dělá mi to trochu starosti.
Za několik dní bude moje údolí plné reportérů a do té doby musím být v plné zbroji. Bude samozřejmě hodně záležet na tom, k jakým závěrům dospěje oficiální pátrání, ale tisk přece nemůže ignorovat osobní názor majitele hotelu..."
"A majitel hotelu už má osobní názor?" řekl jsem překvapeně.
"No, možná že není docela správné říkat tomu názor... Jsem přece jen mechanik samouk, takže moje pocity vznikají zpravidla místo důkazů.
Kdežto vy jste policejní inspektor. Ve vás vznikají pocity na základě důkazů, když vás důkazy neuspokojují. Když vás uvedou do rozpaků. Prostě, ptejte se!"
Aniž jsem to sám čekal - byl jsem už příliš bezradný a unavený - jsem mu místo otázek vyprávěl o Hincusovi.
Poslouchal a chápavě přikyvoval plešatou hlavou.
"No jo," řekl pak. "Tak vidíte, Hincus taky..."
Utrousil tuto tajemnou poznámku a hned začal důkladně a bez vybízení vykládat, co dělal od chvíle, kdy přestali hrát karty. Celkem vzato, věděl toho dost málo. Olafa viděl naposledy přibližně ve stejnou dobu jako já. V půl desáté šel dolů s Mausesovými, nakrmil Lelia, pustil ho ven, aby se vyvenčil, dal pohlavek Kajse za to, že se loudá, a pak jsem přišel já. Potom mu bleskl hlavou ten nápad posedět u krbu při svařeném portském. Dal pokyny Kajse a zašel do jídelny vypnout hudbu a zhasnout.
"Pokud si vzpomínám, bylo všechno v pořádku. Všechny dveře v patře byly zavřené, všude bylo ticho. Vrátil jsem se do bufetu, nalil víno do pohárů a v té chvíli se utrhla lavina. Jestli si vzpomínáte, tak jsem vám donesl víno a napadlo mě zavolat do Muiru. Měl jsem tušení, že to je s námi na draka. Od telefonu jsem se vrátil k vám ke krbu a od té doby jsme byli pořád spolu."
Prohlížel jsem si ho zpod přimhouřených víček. Ano, byl to silný chlap. Nejspíš by měl dost sil zakroutit Olafovi krkem, zvlášť kdyby byl Olaf předem otráven. A právě majitel hotelu měl jako nikdo jiný báječné možnosti otrávit kohokoli z nás. A nejen to, mohl mít náhradní klíč od Olafova pokoje. Třetí klíč... To všechno mohl. Ale taky něco nemohl. Nemohl vyjít z pokoje dveřmi a zamknout zevnitř. Nemohl vyskočit oknem a nezanechat žádné stopy na rámu, nezanechat stopy na římse a nezanechat stopy, velmi hluboké a nápadné, dole pod oknem... Mimochodem, tohle ovšem nemohl nikdo...
"Promiňte mi mou zvědavost," řekl hoteliér, "proč jste šli se Simonetem k paní Mausesové?"
"Ale taková hloupost!" řekl jsem. "Fyzik přebral a zdálo se mu bůhvíco..."
"A co konkrétně, to mi neřeknete?"
"Ale nesmysl!" řekl jsem rozmrzele a pokoušel jsem se zachytit poslední záblesk unikající myšlenky, která se mi pár vteřin předtím mihla hlavou. "Teď jste mě popletl, Aleku... No nic, já si vzpomenu později... Tak teď k Hincusovi. Pokuste se vybavit si, kdo odcházel z jídelny mezi půl devátou a devátou."
"Zkusit to samozřejmě můžu," řekl majitel jemně, "ale přece jste mě sám upozornil na fakt, že byl Hincus k smrti poděšen tím, no... tou bytostí, která ho svázala."
"Teď nemám čas na mystiku, fantastiku a filozofování," řekl jsem podrážděně. "Hincus je prostě to..." A poklepal jsem si prstem na spánek.
"No dobrá, dobrá," pokračoval hoteliér smířlivě. "O to se nebudeme přít. Tak kdo tedy odcházel ze sálu mezi půl devátou a devátou?
Za prvé Kajsa. Ta odcházela a přicházela. Za druhé Olaf. Ten taky odcházel a přicházel. Za třetí děťátko pana du Barnstokera... Vlastně ne. Děťátko zmizelo později, společně s Olafem..."
"Kdy to bylo?" vyhrkl jsem.
"Přesně si to samozřejmě nebudu pamatovat, ale vím dobře, že jsme v té době zrovna hráli a pokračovali jsme ve hře ještě chvíli po jejich odchodu."
"To je velmi zajímavé," řekl jsem. "Ale o tom později. Tak kdo ještě odcházel?"
"No, vlastně už zbývá jedině paní Mausesová... Hm..." Začal si nehty zuřivě škrábat širokou tvář. "Ne," řekl pak odhodlaně. "Nevzpomínám si. Mám dobře v paměti, jak paní Mausesová tancovala s děťátkem, a pamatuju se dobře i na to, že si pak k nám přisedla, a dokonce hrála. Ale jestli odcházela... Ne, to jsem neviděl. Bohužel."
"Jaká pomoc. I tak vám děkuju," řekl jsem roztržitě. Myslel jsem už na něco jiného. "A děťátko, jak říkáte, odešlo s Olafem a oba už se nevrátili?"
"Přesně tak."
"Děkuju," řekl jsem a vstal. "Už půjdu. Vlastně ještě jednu otázku.
Viděl jste Hincuse po jídle?"

"Po jídle? Ne."
"No ovšem... Hrál jste přece karty... A předtím?"
"Předtím jsem ho viděl několikrát. Hned ráno, když snídal... Pak z mé kanceláře podával telegram do Muiru, potom... Aha! Pak se mě ptal, kudy se jde na střechu, že prý se bude opalovat... No a to je myslím všechno. Ne, ještě jednou, přes den, jsem ho viděl v bufetu s lahví brandy."
Najednou jsem měl pocit, že přece jen chytám onu předchozí myšlenku, která už mi málem unikla.
"Poslyšte, Aleku, úplně jsem zapomněl," řekl jsem. "Jak se u vás zapsal Olaf?"
"Jako Olaf Andvarafors, státní úředník, deset dní dovolené, sám."
Ne, tak to nebyl ten pravý nápad.
"Děkuji, Aleku," řekl jsem a znovu jsem si sedl. "Věnujte se teď svým věcem, já budu sedět a přemýšlet."
Opřel jsem si hlavu do dlaní a začal přemýšlet. Co tedy vlastně vím? Málo, sakramentsky málo. Dověděl jsem se, že Olaf odešel z jídelny mezi devátou a půl desátou, že už se do sálu nevrátil a že s Olafem odešlo děťátko. Čili podle toho, co zatím vím, mohu předpokládat, že děťátko bylo posledním člověkem, který viděl Olafa živého.
Olaf byl tedy zabit někdy mezi devátou a dvanáctou. Pěkná chvilka, jen co je pravda. Ovšem Simonet tvrdí, že za pět minut deset bylo v Olafově pokoji slyšet nějaký pohyb a přibližně v deset se z pokoje nikdo na du Barnstokerovo zaklepání neozval. To ovšem ještě nic neznamená, Olaf mohl být v té době někde pryč. Mrzutě jsem si popotahoval vlasy. Vždyť mohli zavraždit Olafa docela někde jinde a ne v pokoji. Ba ne, na závěry je ještě brzy. Podíváme se na zoubek děťátku.
V rozespalosti říkávají lidé někdy zajímavé věci.
Klepat jsem musel dlouho a hlučně. Pak za dveřmi zapleskaly bosé nohy a zlostný, sípavý hlas se zeptal: "Kdo to ksakru..."
"Otevřte, Brun, to jsem já, Glebski."
Chvilku bylo ticho. Pak polekaný hlas: "Vy jste se snad zcvoknul? Ve tři v noci?"
"Otevřte, povídám!" zaburácel jsem.
"O co jde?"
"Vašemu strýčkovi je špatně," plácl jsem první, co mě napadlo.
"Proboha! Počkejte, já si natáhnu kalhoty..."
Pleskání bosých nohou se vzdálilo. Čekal jsem. Pak se otočil klíč v zámku, dveře se rozletěly a děťátko vykročilo přes práh.
"Jenom ne tak hr," zarazil jsem je a popadl za rameno. "Tak, zajdeme k vám do pokoje..."
Děťátko se zřejmě ještě docela neprobudilo, protože se nechovalo nikterak vzpurně. Nechalo se zatlačit zpátky do pokoje a usadit na rozházenou postel. Sedl jsem si do křesla proti němu. Několik okamžiků se na mě děťátko dívalo přes obrovské tmavé brýle a najednou se mu kypré růžové rty zatřásly.
"Je mu špatně?" zašeptalo. "Tak nemlčte, řekněte už něco!"
S jistým údivem jsem byl nucen uznat, že tahle bláznivá bytost má svého strýce nejspíš ráda a bojí se o něho. Vytáhl jsem cigaretu, zapálil si a řekl: "Ne, váš strýc je živ a zdráv. Budem mluvit o něčem jiném."
"Ale řekl jste, že..."
"Nic jsem neřekl, to se vám zdálo. Tak podívejte, odpovídejte okamžitě a rychle. Kdy jste se rozešli s Olafem? No, honem!"
"S jakým Olafem? Co ode mě chcete?"
"Kdy a kde jste se naposledy viděli s Olafem?"
Děťátko pohodilo hlavou.
"Tomu nerozumím. Co pořád máte s tím Olafem? Co je strýcovi?"
"Strýc spí. Je živ a zdráv. Kdy a kde jste se naposledy viděli s Olafem?"
"Proč pořád melete totéž?" rozhořčilo se děťátko. Začínalo se ponenáhlu vzpamatovávat. "A proč jste vlastně ke mně vtrhnul uprostřed noci?"
"Ptám se vás..."
"A já na vás kašlu! Koukejte mazat nebo zavolám strejdu! Policajte mizernej!"
"Nekecejte!" vybuchl jsem. "Olafa někdo zabil. Vím, že po vás už ho nikdo neviděl živého! Kdy to bylo? Kde? Rychle! Tak co?"
Vypadal jsem asi děsivě. Děťátko se prudce zaklonilo a jakoby v sebeobraně vztáhlo ruce před obličej dlaněmi kupředu.
"Odpovídejte," řekl jsem klidně. "Odešli jste z jídelny společně a šli jste... kam jste šli?"
"N-nikam... prostě jenom do chodby..."
"A potom?"
Děťátko mlčelo. Sedělo schoulené na posteli pod velkým, rukou psaným plakátem "Neznáme slitování!" a mlčelo. Potom se zpod tmavých brýlí vyřinuly na tváře slzy.
"Slzy taky nepomůžou," řekl jsem chladně. "Mluvte pravdu. Jestli budete lhát a vykrucovat se," zastrčil jsem ruku do kapsy, "nasadím vám želízka a pošlu vás do Muiru. Tady jde o vraždu, uvědomujete si to?"
"Uvědomuju," zamumlalo děťátko sotva slyšitelně. "Budu mluvit...
Vyšli jsme do chodby... A potom... Já už si moc nevzpomínám, mám mizernou paměť. Něco mi řekl a odešel, a já... to..."
"No?" pobídl jsem ho.
"Já... já se stydím," zašeptalo děťátko. "A štítím."
"Policie právě tak jako medicína," pronesl jsem mentorsky, ale s nevýslovně trapným pocitem, "neuznává takové

pojmy jako stud."
"Tak dobře," řeklo najednou děťátko a odhodlaně vztyčilo hlavu.
"Trhněte si nohou! Poslouchejte, jak to bylo. Nejdřív vtipkování, ženich a nevěsta, chlapec nebo dívka... choval se ke mně přibližně tak, jako chvíli předtím vy... Zřejmě mě taky měl za bůhvíkoho... A když jsme pak vyšli na chodbu, začal mě osahávat. Udělalo se mi nanic a Olaf dostal přes hubu..."
"No a co?" poznamenal jsem s odvráceným pohledem.
"No on se urazil, vynadal mi a odešel."
"Kam?"
"Jak to mám vědět? Kašlu na to, kam a proč... Šel chodbou dozadu."
Děťátko mávlo rukou. "Ale kam, to nevím."
"A vy?"
"A já... Co já? Nálada v háji, otrava, ukrutná nuda... Jediná chuť, co mi zůstala, byla zalézt do kanafasu a spát."
"Odkdy spíte?"
"To si nepamatuju."
"No dobře, dejme tomu," poznamenal jsem. "A teď mi podrobně popište všechno, jak to bylo až do chvíle, kdy jste se s Olafem vzdálili do chodby."
"Podrobně?" zeptalo se děťátko.
"Ano, do nejmenších detailů."
"Jak chcete," souhlasilo děťátko a v úsměvu mu zablýskly ostré, až namodrale bílé zuby. "No, tak dojídám dezert a najednou se vedle mě svalí jako žok jeden policejní inspektor a začne mi bublat do ovaru, jak se mu líbím, že bysme se měli okamžitě zasnoubit..."
Spolkl jsem to bez mrknutí. Doufám, že jsem měl přitom obličej dostatečně kamenný.
"Naštěstí pro mě," pokračovalo děťátko jízlivě, "připlouvá Mauseska a lačně odvléká inspektora na parket. Tancujou, já na ně koukám a připomímá mi to všechno nějakou přístavní krčmu v Hamburku.
Pak inspektor popadne Mausesku a táhne ji za závěs, jenže to už mi připomíná podnik jinýho druhu, taky v Hamburku. Přišlo mi najednou toho inspektora líto, protože je to v podstatě správnej chlap, jenomže neumí pít, a kromě toho už i starej Mauses krvelačně pokukuje po tom závěsu. Tak vstávám a žádám Mausesku o tanec a ten inspektor je šťastnej jako blecha, protože za tím závěsem vystřízlivěl..."
"Kdo byl tou dobou v sále?" zeptal jsem se suše.
"Všichni. Jenom Olaf ne, Kajsa taky ne a Simonet vztekle třískal do biliáru. Ze zoufalství, že mu inspektor přebral kočku."
"No, tak pokračujte," pobídl jsem.
"Tancuju tedy s Mauseskou, ona se na mě chtivě mačká a najednou jí něco ruplo na róbě. Ach, pardon, povídá, já mám karambol. Mě to ovšem ani drobet nevzrušuje, ona pluje s tím svým karambolem do chodby a na mě se vrhá Olaf..."
"Moment, v kolik to bylo?"
"To se na mě nezlobte, ale hodiny mi byly putýnka."
"Čili paní Mausesová odešla na chodbu?"
"No to nevím, jestli šla na chodbu nebo k sobě nebo do některýho prázdnýho pokoje, tam na tý straně jsou dva prázdný... Co já vím, jakej měla karambol? Třeba jste jí za tím závěsem rozhasil celej korzet...
Mám povídat dál?"
"Ano."
"Tak jsme tancovali s Olafem, on mi stříhá všelijaký komplimenty, jakou prej mám figuru, držení těla, chůzi... A pak povídá, pojďte, já vám ukážu něco zajímavýho. No co by ne? Říkám si: dobře, půjdu...
Tím spíš, že se v sále nic zvláštního momentálně neděje..."
"A paní Mausesová byla v té době v sále?"
"Ne, ta někde spravovala trhliny... Tak jsme vyšli na chodbu... A dál už to znáte."
"A víc už vám paní Mausesová nepřišla na oči?"
A tady došlo k zámlce. Jenom ke kratičké, ale já ji postřehl.
"Ne, ne," řeklo děťátko. "Proč taky? Člověk měl jiný starosti."
Moc mi vadily ty tmavé brýle, moc, a pevně jsem se rozhodl, že při druhém výslechu musejí jít dolů. Třeba násilím.
"Co děláte přes den na střeše?" zeptal jsem se ostře.
"Na jaké střeše?"
"Na střeše hotelu." Ukázal jsem prstem ke stropu. "A nelžete, já jsem vás tam viděl."
"Heleďte, víte, co mi můžete?" naštětilo se děťátko. "To jsem podle vás náměsíčník, co běhá po střechách?"
"Tak to asi byl někdo jiný," řekl jsem smířlivě. "Dobrá. A teď něco o Hincusovi. Vzpomínáte si, takový maličký, poprvé se vám omylem popletl s Olafem... Kdy jste se viděli naposledy?"
"Naposledy? To bylo nejspíš na chodbě, když jsme s Olafem vyšli z jídelny."
Nadskočil jsem.
"Kdy?" vyhrkl jsem.
Děťátko zneklidnělo.
"Co je na tom?" zeptalo se. "Vždyť se nic nedělo... Prostě jsme vyšli ze sálu, koukám, a Hincus zrovna zahýbá ke schodům..."
"Můžete s jistotou tvrdit, že to byl Hincus?"
Děťátko pokrčilo rameny.

"Zdálo se mi, že to byl Hincus... On sice hned zahnul doleva, na podestu... Ale stejně, byl to Hincus, kdo jiný? Takový malý, přihrbený..."
"Stop!" zarazil jsem děťátko. "Měl na sobě kožich?"
"Ano... Ten svůj pitomý kožich až na zem, na nohou něco bílého...
A proč se ptáte?" Děťátko začalo šeptat. "To on je vrah? Ano?
Hincus?"
"Ne, ne," řekl jsem.
Že by mi byl Hincus lhal? Že by to všechno bylo narafičeno?
Rozmačkali hodinky, posunuli ručičky zpátky... a Hincus seděl pod stolem a hihňal se, pak mě šikovně napálil a teď se zase hihňá ve svém pokoji... a jeho kumpán se hihňá na některém jiném místě. Vyskočil jsem.
"Seďte tady," nařídil jsem. "Neopovažte se opustit pokoj. Pamatujte si, že jsem s vámi ještě neskončil."
"A můžu si zajít ke strýčkovi?" zeptalo se děťátko rozechvěným hlasem.
Chvíli jsem váhal, ale pak jsem mávl rukou.
"Tak jo."
Vyběhl jsem na chodbu, zamířil k Hincusovu pokoji, odemkl a vrazil dovnitř. Všude bylo rozsvíceno: v předsíni, v koupelně i v ložnici.
Hincus mokrý, s vyceněnými zuby seděl na bobku za postelí.
Uprostřed místnosti se povalovala rozlámaná židle, jednu nohu držel Hincus v ruce.
"To jste vy?" řekl chraptivě a napřímil se.
"Ano!" štěkl jsem. Jeho vzezření a jakýsi šílený výraz podlitých očí znovu poněkud otřásly mým přesvědčením, že lže a přetvařuje se, ale nicméně jsem pravil zuřivě: "Už mě nebaví poslouchat lži, Hincusi!
Řekl jste, že jste byl přepaden v osm čtyřicet. A přitom vás viděli po deváté hodině na chodbě. Tak budete mluvit pravdu nebo ne?"
Po obličeji mu přelétl stín rozpaků.
"Mě? Po deváté?"
"Ano. Šel jste po chodbě a zahnul jste na podestu."
"Já?" Najednou se křečovitě uchichtl. "Já že jsem šel po chodbě?"
Znovu se uchichtl, pak ještě jednou, a ještě, a najednou se celý roztřásl ječivým hysterickým smíchem. "Já jsem šel? Mě viděli? To je právě ono, inspektore! To je právě ono!" drmolil zalykavě. "Viděli mě na chodbě... Ale já jsem se taky viděl! A já jsem přepadl sám sebe... Já jsem svázal sám sebe... Sám sebe jsem nacpal pod stůl! Já - a sebe...
Chápete, inspektore? Já - a sebe!"

10

Sešel jsem do vestibulu a zachmuřeně jsem řekl hoteliérovi: "Hincus se úplně pomátl. Nemáte něco pro uklidnění? Něco silnějšího?"
"Všechno mám," odpověděl majitel.
"Tak to zařiďte," řekl jsem a podal mu klíč.
Hučelo mi v hlavě. Bylo za pět minut čtyři. Byl jsem unavený, vzteklý, a co hlavně, nepociťoval jsem žádný lovecký zápal. Moc dobře jsem si uvědomoval, že tenhle případ je nad mé síly. Nikde náznak rozuzlení, naopak čím dál je to horší. Neschovává se v hotelu někdo, kdo se podobá Hincusovi? Co když má Hincus opravdu dvojníka - nebezpečného gangstera, maniaka a sadistu? To by ledacos vysvětlovalo, ale v tom případě bych musel luštit problém, kde a jak se dokáže schovávat. No nic, posvítím si na manžele Mausesovy.
Starý Mauses mě k sobě do pokoje nepustil. Na zaklepání vyšel ven v obrovském orientálním županu, s obligátním hrnečkem v ruce a doslova mě vytlačil do chodby svým tlustým břichem.
"Vy máte v úmyslu povídat si tady?" zeptal jsem se unaveně.
"Ano, mám," odpověděl vyzývavě a dýchl mi do tváře silnou, složitou a nepochopitelnou směsicí vůní. "Zrovna tady. V Mausesově domě nemá žádný policajt co dělat" "V tom případě pojďte radši do kanceláře," navrhl jsem.
"No, no, do kanceláře, to bych mohl." Usrkl z hrnku. "Ačkoli neshledávám, o čem bychom si spolu měli povídat. Nepodezříváte mě snad z vraždy? Mě, Mausese?"
"Ne," řekl jsem. "Chraň bůh..."
V kanceláři jsem ho usadil do křesla a sám jsem si sedl za stůl.
"Nelíbí se mi naše policie," oznámil mi Mauses okamžitě a upřeně se na mě zadíval. "Nelíbí se mi tenhle hotel. Vraždy, laviny... psi, zloději, randál v nočních hodinách...Co je to za pobudu, co se povaluje v mém třetím apartmá? Zaplatil jsem vám za třetí apartmá! Byl jste povinen požádat mě nejdřív o svolení!"
Nedokázal jsem se s ním přít, neměl jsem sil vysvětlovat mu, že si mě v opilosti plete s hoteliérem. Proto jsem řekl pouze: "Správa hotelu se vám hluboce omlouvá, pane Mausesi, a slibuje, že hned od zítřka obnoví status quo."
"To znamená, že i ten mrtvý obživne?" informoval se jizlivě ten odporný dědek. "To mi taky slíbíte? Já jsem Mauses, pane! Albert Mauses. - Já nejsem zvyklý na podobné nebožtíky, psy, trhany, laviny..."
Seděl jsem se zavřenýma očima a čekal.
"Nejsem zvyklý, aby se v noci někdo dobýval k mé ženě," pokračoval Mauses. "Nejsem zvyklý prohrávat tři stovky za jediný večer s nějakými kočovnými kouzelníky, kteří si hrajou na aristokraty... Ten Barl... to je jednoduše falešný hráč. A s falešnými hráči si Mauses ke stolu nesedá! Mauses, to je Mauses, pane!"

Ještě dlouho vrčel, špačkoval, hlučně usrkával, říhal, odfrkoval a já jsem si na celý život zapamatoval, že Mauses je Mauses, že je to Albert Mauses, pane, že není zvyklý na tohle, na tamto a na ten zatracený sníh a že je zvyklý na tohle, na tamto a na jehličnaté koupele, pane... Seděl jsem se zavřenýma očima a, abych se nějak rozptýlil, představoval jsem si v duchu, jak nejspíš nepouští svůj hrnek z ruky, ani když si jde lehnout, jak hlasitě chrápe, pohvizduje nosem, ale hrnek přitom drží opatrně ve výši v natažené ruce a čas od času ze spaní usrkne... Pak se rozhostilo ticho.
"Tak je to, inspektore," dodal ještě a vstal. "Dobře si zapamatujte to, co jsem vám teď řekl, a doufám, že si z toho vezmete poučení na celý život. Hodně vám to pomůže, pane. Dobrou noc."
"Okamžik," řekl jsem. "Mám dvě maličké otázky." Viděl jsem, jak chce pobouřeně otevřít ústa, ale byl jsem pohotovější a nenechal jsem ho promluvit. "Kdy přibližně jste opustil jídelnu, pane Mausesi?"
"Přibližně!" zachrochtal. "A tímhle způsobem vy chcete vyřešit nějaký zločin? Přibližně! A nemohl bych si na to náhodou sednout?"
zeptal se jízlivě.
"Ale ovšem, promiňte."
"Děkuji vám, inspektore," pronesl ještě jízlivěji a sedl si. "Tak podívejte, opustil jsem ji s paní Mausesovou, do jejíhož pokoje jste dnes v noci tak neomaleně vniknul, aniž jste k tomu měl právo, navíc nikoliv sám a kromě toho bez zaklepání, nemluvě už o tom, že jste k tomu neměl žádný písemný příkaz nebo něco podobného. Je přirozené, že od dnešní policie nemohu očekávat zachovávání takových nuancí zákona, jako je ohleduplné respektování práva každého poctivého občana přebývat ve svém domě jako ve svém hradě, a zejména, pane, jde-li o ženu, o manželku, pane, o manželku Mausese, Alberta Mausese, inspektore!"
"Ano, ano, bylo to neuvážené," řekl jsem. "Vám i paní Mausesové se hluboce omlouvám."
"Nemohu vaši omluvu přijmout do té doby, inspektore, dokud si naprosto jednoznačně neujasním, jaký člověk to leží v třetím pokoji, který patří mně, na podkladě čeho se usadil v místnosti sousedící s ložnicí mé ženy a proč ho hlídá pes."
"Sami jsme si ještě zcela jednoznačně neujasnili, co je to za člověka," řekl jsem a znovu jsem zavřel oči. "Havaroval s automobilem, je to invalida, nemá ruku a momentálně spí. Jakmile bude zjištěna jeho totožnost, okamžitě vám to oznámíme, pane Mausesi." Otevřel jsem oči. "A teď se vraťme ke chvíli, kdy jste s paní Mausesovou opouštěli jídelnu. Kdy to bylo přesně?"
Zvedl hrnek k ústům a hrozivě se na mě podíval.
"Vaše vysvětlení mě uspokojilo," prohlásil. "Doufám, že dodržíte svůj slib a ihned mi ohlásíte nová zjištění." Usrkl.
"Nuže, vstali jsme s paní Mausesovou od stolu a opustili sál přibližně..." Přimhouřil oči se značnou dávkou ironie a opakoval: "Přibližně, inspektore, v jedenadvacet hodin třicet tři minuty a nějaké vteřiny místního času! Uspokojuje vás to? To je báječné. Můžete přejít ke své druhé a doufám poslední otázce."
"Ta první ještě neskončila," namítl jsem. "Odešel jste ze sálu ve dvacet jedna třicet tři. A potom?"
"Potom? Potom jsem se vrátil do svého pokoje, okamžitě jsem se odstrojil a šel spát. A spal jsem do té doby, než propukl ten hnusný randál a hemžení v třetím pokoji, který platím. Jedině vrozená zdrženlivost a vědomí, že jsem Mauses..."
"Ano, ano, ovšemže," přitakal jsem spěšně. "Ještě jednu, poslední, otázku, pane Mausesi."
"Ale poslední!" řekl a výhružně potřásl ukazovákem.
"Nevšiml jste si náhodou, v kterou dobu odcházela paní Mausesová z jídelny?"
Rozhostilo se děsivé mlčení. Mauses modral a upíral na mě kalné, vytřeštěné oči.
"Jak se zdá, odvažujete se předpokládat, že Mausesová manželka má něco společného s vraždou," pronesl přiškrceně.
Zoufale jsem zavrtěl hlavou, ale nebylo to nic platné. "A taky se zdá, že se odvažujete počítat s tím, že vám Mauses za takových okolností bude poskytovat nějaké informace. Nebo snad dokonce..."
Zavřel jsem oči. V průběhu následujících pěti minut jsem vyslechl řetěz nejfantastičtějších předpokladů o tom, co mám v úmyslu a co jsem si vzal do hlavy, abych ohrozil čest, důstojnost, majetek a rovněž fyzickou bezpečnost Mausese, pane, ne nějakého prašivého psa, který je evidentním semeništěm blech, ale Mausese, Alberta Mausese, pane, jste vůbec schopen si to uvědomit nebo ne? Potom se Mauses zarazil, vyčkal, až otevřu oči, a dodal s nevyslovitelným pohrdáním: "Ostatně, je směšné připisovat tak nicotné osobnosti natolik důmyslné záměry. Je to směšné a Mausese nedůstojné. Přijímám vaši omluvu, pane, a v úctě se vám poroučím. A nejen to. Po zvážení všech okolností... Uvědomuji si, že bezesporu nedokážete být tak ušlechtilý, abyste nechal mou ženu na pokoji a ušetřil ji svých hloupých otázek.
Proto vám dovoluji položit jí tyto otázky - ne víc než dvě, pane! - v mé přítomnosti. A to hned. Následujte mě!"
V duchu jsem zajásal a vykročil za ním. Zaklepal na dveře paní Mausesové, a když se ozvala, skřípavě zacukroval: "Je možno vstoupit, drahá? Nejsem sám." Bylo možno. Drahá stále ještě napolo ležela pod stojací lampou, nyní však kompletně oblečená.
Přivítala nás svým okouzlujícím úsměvem. Mauses k ní přicupital a políbil jí ruku. V té chvíli jsem si bůhvíproč vzpomněl, jak hoteliér tvrdil, že ji tříská karabáčem.
"Tohle je inspektor, drahá," poznamenal Mauses chrčivě a svalil se do křesla. "Vzpomínáte si na inspektora?"
"Jak bych mohla zapomenout na našeho roztomilého pana Glebského!"
odpověděla krasavice. "Posaďte se, inspektore, buďte tak laskav.
Čarovná noc, není-liž pravda? Kolik je v ní poezie!"
Sedl jsem si na židli. Už mi to začínalo lézt krkem. Tak a dost, rozhodl jsem se v duchu. Šmytec!
"Madam," řekl jsem suše. "Vyšetřováním bylo zjištěno, že jste včera večer přibližně o půl deváté odcházela z jídelny. Bezesporu to potvrzujete."
Starý Mauses se neklidně zavrtěl v křesle, ale paní ho předběhla.

"Ovšemže to potvrzuji," odpověděla. "Proč bych to měla popírat?
Potřebovala jsem se vzdálit, tak jsem se vzdálila."
"Jestli tomu dobře rozumím, zašla jste sem do svého pokoje a zpátky do jídelny jste se vrátila krátce po deváté. Je to tak?"
"Ano, ovšem. Sice si nejsem tak docela jista tím časem, nedívala jsem se na hodinky... ale nejspíš to bylo právě tak, jak říkáte."
"Byl bych rád, kdybyste si vzpomněla, jestli jste cestou z jídelny a zpátky do jídelny někoho viděla."
"Ano... myslím, že ano," řekla paní Mausesová. Svraštila čelíčko a já byl napjatý jako struna. "No ovšem!" vykřikla najednou. "To když už jsem se vracela, zahlédla jsem na chodbě pár eček..."
"Kde?" zeptal jsem se rychle.
"No... hned vlevo od podesty. Byl to náš ubohý Olaf a to legrační stvoření... nevím, je-li to chlapec nebo dívka... Kdo to je, Mausesi?"
"Moment," vyhrkl jsem. "Jste si jista, že stáli vlevo od podesty?"
"Naprosto jista. Stáli tam, drželi se za ruce a velice roztomile si povídali. Pochopitelně jsem se tvářila, jako bych je nepostřehla..."
Aha, tak proto ta kratičká zámlka, když jsem mluvil s děťátkem!
Uvědomilo si, že mohli být viděni před Olafovým pokojem, nedokázalo si vymyslet žádnou výmluvu, a tak začalo lhát v naději, že to projde.
"Jsem žena, inspektore," pokračovala paní Mausesová, "a nikdy se nevměšuji do záležitostí druhých lidí. Za jiných okolností byste se ode mě nedověděl ani slovo, ale nyní, jak se zdá, musím, jsem nucena být zcela upřímná... Není-liž pravda, Mausesi?"
Z křesla se ozvalo neurčité zahuhlání.
"A kromě toho," pokračovala paní Mausesová, "ale to už asi nemá zvláštní význam... Když jsem sestupovala ze schodů, potkala jsem toho malinkého nešťastného človíčka..."
"Hincuse," vymáčkl jsem ze sebe sípavě a odkašlal si. Něco se mi vzpříčilo v hrdle.
"Ano, Hincuse... Myslím, že se tak jmenuje... Představte si, inspektore, on má tuberkulózu. To je zvláštní, člověk by to do něho neřekl."
"Prosím o prominutí," vypravil jsem ze sebe. "Když jste ho potkala, to šel po schodech z vestibulu?"
"Tohle snad už by mohl pochopit i policajt," zatroubil Mauses popuzeně.
"Moje žena řekla jasně, že sestupovala ze schodů. Z toho vyplývá co? Že on šel proti ní nahoru..."
"Nerozčilujte se, Mausesi," pronesla vlídně paní Mausesová. "Inspektor se prostě zajímá o podrobnosti... Ano, inspektore, šel proti mně nahoru a nejspíš opravdu z vestibulu. Minuli jsme se a šli každý svou cestou."
"Jak byl oblečen?"
"Příšerně! Měl nějaký hrozný kožich... Dokonce od něho vanul, s prominutím, zápach... pach mokré srsti, psiny... Nevím jak vy, inspektore, ale já si myslím, že člověk, který nemá prostředky na to, aby se slušně oblékal, má sedět doma, věnovat se tomu, aby si tyto prostředky opatřil, a nejezdit na místa, kde se zdržuje lepší společnost" "Tady je víc lidí, kterým bych radil," utrousil Mauses s ústy nad okrajem hrnku, "aby seděli doma a nejezdili na místa, kde se zdržuje lepší společnost. Tak co, inspektore, už jste konečně hotov?"
"Ne, ještě docela ne," odpověděl jsem pomalu. "Mám ještě otázku...
Když jste se po skončení bálu vrátila do svého pokoje, madam, tak jste nejspíš ulehla a tvrdě usnula."
"Tvrdě usnula? Jak bych vám to řekla... Trochu jsem dřímala..."
"A pravděpodobně vás něco probudilo. Protože když jsem později tak neomaleně vrazil do vašeho pokoje - ještě jednou prosím o prominutí - to jste nespala..."
"Aha, takhle to myslíte... Ne, nespala jsem... Ano, opravdu jsem nespala, ale nemohu říci, inspektore, že by mě bylo něco probudilo.
Prostě jsem cítila, že dnes pořádně neusnu, a rozhodla jsem se chvilku číst... Ale pokud jste se chtěl dovědět, zdali jsem v noci slyšela nějaký podezřelý hluk, tak vám mohu s jistotou oznámit že nikoli. Neslyšela."
"Žádný hluk?" podivil jsem se.
Podívala se na Mausese, jak se mi zdálo, s určitými rozpaky. Nespouštěl jsem ji z očí.
"Nevzpomínám si na žádný," řekla nejistě. "A vy, Mausesi?"
"Absolutně na žádný," prohlásil Mauses rázně. "Pokud nepočítám ten nechutný randál, který vyvolali tihle pánové..."
"Žádný z vás tedy neslyšel ani hluk padající laviny?"
"Jaké laviny?" podivila se paní Mausesová.
"Uklidněte se, drahá," řekl Mauses. "Nic hrozného se neděje.
Kousek odtud v horách spadla lavina, povím vám o tom později... Tak co, inspektore, teď už to snad stačí."
"Ano," řekl jsem. "Teď to stačí." Vstal jsem. "Ale ještě jednu, opravdu poslední otázku. Včera přes den, krátce před hlavním jídlem, jste šla na střechu, paní Mausesová..."
Dala se do smíchu a přerušila mě: "Ne, to jsem nešla na střechu. Šla jsem po schodišti z vestibulu do patra a z roztržitosti, v zamyšlení, jsem pokračovala dál po těch děsivých schůdkách na půdu. Bylo mi strašně trapně, když jsem najednou před sebou viděla dveře, prkna.. V první chvíli jsem si ani neuvědomovala, kde jsem se to ocitla..."
Měl jsem velikou chuť se jí zeptat, proč vůbec šla do patra. Neměl jsem nejmenší tušení, co tam mohla pohledávat, i když se dalo předpokládat, že to bylo v nějaké souvislosti s jejími pletkami se Simonetem, do nichž jsem náhodně zasáhl. Ale tu jsem se podíval na starého a všechny tyhle předpoklady jsem okamžitě pustil z hlavy. Na Mausesových kolenou ležel karabáč, černé důtky se silným držadlem a mnoha pletenými prameny, v nichž probleskoval kov. Zhrozil

jsem se a odvrátil pohled.
"Děkuji vám, madam," zamumlal jsem. "Poskytla jste mi při vyšetřování neocenitelnou pomoc."
Cítil jsem strašnou únavu. Dovlekl jsem se do vestibulu a sedl si vedle hoteliéra, abych si trochu odpočinul. Stále jsem měl před očima děsivou představu karabáče a musel jsem zatřást hlavou, abych ji odehnal.
Do toho mi nic není. To je jejich rodinná záležitost, mě se to netýká... V očích mě řezalo, jako bych je měl plné písku.
Určitě bych si měl aspoň dvě hodinky pospat, ale zároveň jsem cítil, že bych teď neusnul. Po hotelu se potloukají Hincusovi dvojníci. Děťátko du Barnstokera lže. A s paní Mausesovou taky není všechno v pořádku. Buď spala jako dřevo, a pak je nepochopitelné, co ji probudilo a proč předstírá, že skoro nespala. Nebo nespala, a pak je nepochopitelné, že neslyšela lavinu ani hluk v sousedním pokoji. A už vůbec nerozumím tomu, co se ve skutečnosti přihodilo Simonetovi... Jak by se na mém místě zachoval Zgut? Ten by si okamžitě vybral všechny, kteří by měli sílu zakroutit dvoumetrovému Vikingovi krkem, a věnoval by se výhradně jim. A zatím já se tady babrám s tím neduživým děťátkem, s mrňavým schizofrenikem Hincusem...
Podíval jsem se na hoteliéra. Svědomitě mačkal knoflíky kalkulačky a něco si zapisoval do účetní knihy.
"Poslyšte, Aleku," řekl jsem, "mohl by se ve vašem hotelu ukrýt tak, aby nebyl zpozorován, Hincusův dvojník?"
Šéf zvedl hlavu a podíval se na mě.
"Zrovna Hincusův dvojník?" zeptal se věcně.
"Ano. Zrovna Hincusův dvojník, Aleku. Ve vašem hotelu totiž bydlí Hincusův dvojník. A neplatí za pobyt, Aleku. Zřejmě krade potraviny.
Zamyslete se nad tím, Aleku."
Hoteliér se zamyslel.
"Nevím," řekl po chvilce. "Nic takového jsem nezpozoroval. Cítím jen jedno, Petře. Jdete po nesprávné cestě. Zkoumáte alibi, sháníte důkazy, hledáte motivy. Jenže mně se zdá, že v tomhle případě ztrácejí obvyklé pojmy vašeho umění veškerý smysl, stejně jako pojem času při nadsvětelných rychlostech..."
"Takhle se na to díváte?" zeptal jsem se trpce.
"Jak to myslíte?"
"Myslím celou tu vaši filozofii ohledně alibi při nadsvětelných rychlostech. Mně hlava div nepraskne, a vy mi tu vykládáte nesmysly.
Kdybyste radši přinesl kafe."
Hoteliér vstal.
"Přece jenom jste ještě nedozrál, Petře," řekl mi. "A já čekám, kdy už konečně dozrajete."
"Proč na to čekáte? Náhodou už jsem přezrálý, co nevidět se utrhnu a spadnu."
"Neutrhnete," uklidnil mě šéf. "Ještě zdaleka nejste zralý. A já bych se chtěl dočkat okamžiku, kdy vám moje slova budou připadat jako jediný klíč k pochopení celého tohoto případu."
"Proboha," zamumlal jsem, "umím si živě představit, jaká to budou slova!"
Hoteliér se shovívavě usmál a zamířil ke kuchyni. Na prahu se zastavil a řekl provokativně: "Víte co? Co kdybych vám teď pověděl, jakou konkrétní příhodu zažil náš bláznivý fyzik?"
"No, zkuste to," vybídl jsem ho.
"Náš bláznivý fyzik vlezl do postele k paní Mausesové a místo živé ženy tam našel bezduchou loutku. Figurínu, Petře, studenou figurínu."

11

Stál na prahu a šklebil se na mě.
"Heleďte, pojďte sem," řekl jsem. "A povídejte."
"A co káva?"
"Kašlu na kafe! Vidím, že něco víte. Tak mě netahejte za nos a vysypte všecko, jak to je."
Vrátil se ke stolku, ale nesedl si.
"Jak je to všecko, to nevím," prohlásil. "Mohu jen tu a tam něco předpokládat."
"Od koho víte, co objevil Simonet?"
"Aha, tak jsem uhodl..." Usedl a pohodlně se roztáhl. "Musíte uznat, že mi to vyšlo dost efektně."
"Poslyšte, Aleku," řekl jsem, "co bych to tajil - docela se mi líbíte."
"Vy mně taky," oplatil mi.
"Ale jděte! Fakticky se mi líbíte. Jenže to ještě nic neznamená. Já vás nepodezřívám, Aleku. Nemám bohužel žádné důvody vás podezřívat...
A přitom už bych někoho podezřívat měl, je nejvyšší čas...
Tak jestli mě budete tahat za nohu, budu podezřívat vás. A budete z toho mít nepříjemnosti, Aleku. Jsem v případech podobného druhu velmi nezkušený, takže ty vaše nepříjemnosti mohou být sakramentsky velké... Vy si ani neumíte představit, kolik nepříjemností může spořádanému občanovi způsobit nezkušený policista."
"No, když je to tak, prosím," řekl šéf. "V tom případě vám rychle přinesu kávu a vylíčím vám některé své pocity."
Když odešel pro kávu, ležel jsem v křesle se zavřenýma očima a přemýšlel, jestli bych tohle všechno nemohl na chvíli pustit z hlavy a takové tři hodinky si zdřímnout. Pak zavoněla káva a hoteliér řekl: "Prosím." Vzal jsem koflík, trochu upil a zašilhal po hoteliérovi. I on držel v ruce kouřící koflík. Seděl ve svém křesle, rozložitý a ramenatý.
Už jsem se lekl, že začne mluvit oním dutým hlasem.

"Povídejte," pobídl jsem ho.
"No, pokud to správně chápu," spustil, "mám teď odpovědět na otázku, odkud vím, co viděl pan Simonet v ložnici paní Mausesové..."
Upil kávy a s požitkem několikrát našpulil rty. "Tak podívejte. Začneme teorií. Kouzelníci a šamani některých málo probádaných plemen v nitru Afriky ovládají odedávna umění vracet svým zemřelým soukmenovcům zdání života..."
Zasténal jsem a hoteliér zvýšil hlas.
"Tento jev reálného světa, totiž mrtvý člověk, který vypadá jako živý a který vyvíjí činnost na první pohled zcela logickou a samostatnou, má název sombi. Dá se říci, že sombi je třetí stav živého organismu.
A vyjádříme-li to terminologií dnešní vědy, pak sombi, vzato funkčně, je velmi přesným biologickým mechanismem plnícím..."
"Poslechněte, Aleku," řekl jsem zdeptaně. "Sleduju televizi a občas chodím do biografu. Všechny ty Frankensteinovy obludy, Šedé panny, Johnové Krvaví Mozolové, Draculové..."
"To všechno jsou výplody zabedněné fantazie," namítl hoteliér důstojně. "A Dracula, to už vůbec..."
"To všechno mě nezajímá," řekl jsem. "Chápu, že si teď říkáte nanečisto svůj proslov pro novináře. Ale tohle se mě netýká. Slíbil jste, že mi povíte něco zajímavého o paní Mausesové a Simonetovi.
Tak povídejte. Copak? Snad jste k ní do postele nevlezl i vy? A taky jste zažil, mírně řečeno, rozčarování?"
Chvíli se na mě smutně díval.
"No jo," řekl nakonec lítostivě. "Vždyť jsem si to myslel. Ještě jste nedozrál... Tak dobrá." Vzdychl si. "Tak tedy suchá fakta bez teorie.
Před šesti dny, kdy můj hotel poctili svou návštěvou manželé Mausesovi, se mi stala takováhle příhoda. Provedl jsem všechny nezbytné záznamy v cestovních průkazech jmenovaných hostů a zašel jsem do pokoje pana Mausese, abych mu tyto doklady vrátil. Zaklepal jsem. Byl jsem nějak nesoustředěný, takže jsem vzal za kliku dřív, než se ozvalo dovolení. Okamžitě jsem byl vytrestán za porušení elementárních norem slušnosti. V křesle uprostřed místnosti jsem spatřil to, co by se při dobré vůli dalo nazvat paní Mausesovou. Ale nebyla to paní Mausesová. Byla to nádherná loutka velikosti člověka, neobyčejně podobná paní Mausesové a taky přesně stejně oblečená. Hned nato jsem byl chycen za rameno a vyhozen na chodbu. Tuto naprosto oprávněnou exekuci nade mnou provedl pan Mauses, který v té době zřejmě prohlížel apartmá své ženy a vrhl se na mě zezadu..."
"Loutka...," pronesl jsem zamyšleně.
"Sombi," opravil mě hoteliér taktně.
"Loutka," opakoval jsem, aniž jsem ho vnímal. "Jaká má zavazadla?"
"Několik obyčejných kufrů," odpověděl šéf. "A obrovskou starou cestovní truhlu pobitou plechem. Přijeli s ním čtyři nosiči a byli chudáci úplně zmordovaní, než mu tu truhlu vytáhli do baráku. Otloukli mi všechna futra u dveří..."
"Inu," protáhl jsem po chvilce přemýšlení. "Koneckonců tohle je jeho soukromá věc. Slyšel jsem o milionáři, který s sebou všude vláčel sadu nočníků... Když někomu dělá dobře mít figurínu své ženy v životní velikosti... Mimochodem, ono je docela možné, že vystihl spády našeho Simoneta a podstrčil mu místo ženy tuhle loutku... Hrome, co když s sebou tu loutku vozí právě pro takovéhle případy?" Vmyslel jsem se do Simonetovy kůže a otřásl jsem se. "Teda fór je to báječnej!"
"Tak vidíte, už jste to všecko vysvětlil," poznamenal hoteliér.
Tón jeho hlasu se mi nelíbil. Chvíli jsme se na sebe dívali. Pořád ještě mi byl sympatický. Ale co tím sleduje? Proč mi blbne hlavu těmi africkými nesmysly? Přece nejsem reportér a nemám v úmyslu dělat tomuhle podniku reklamu... Ba ne, já už toho mám dost. Víckrát na tohle téma s panem Alekem Snewarem mluvit nebudu. Jestli si zamanul svést mě na falešnou stopu, tak se mu to nepodaří.
"Podívejte," řekl jsem, "rušíte mě, Aleku. Seďte tady, já si zajdu ke krbu. Musím si to pořádně promyslet."
"Už je tři čtvrti na pět," připomněl mi hoteliér.
"No a co? Dneska už stejně spát nemůžu. Upozorňuju vás, Aleku, vůbec nepředpokládám, že už události skončily. Proto zůstaňte tady ve vestibulu a buďte v pohotovosti."
"Prosím, když je to třeba..."
Zašel jsem do salónku ke krbu (Lelius na mě zase nevrle zachrčel), vzal jsem pohrabáč a začal se šťourat v doutnajících uhlících.
Příhoda se Simonetem se tedy jakžtakž vysvětlila a můžu ji pustit z hlavy. Vlastně naopak! V žádném případě ji pustit z hlavy nesmím!
Jestliže v jedenáct hodin v noci byla v pokoji paní Mausesové loutka, kde byla tou dobou skutečná paní Mausesová? Tedy vtip je to skutečně ohromný... ale je v něm něco příliš humpoláckého... A je to vůbec vtip? Není to pokus získat alibi? Ale ne, jaké k čertu alibi, je noc, tma, takovéhle alibi se dá potvrdit jedině hmatem, jenže hmatem nevzniká alibi, ale fór... Co mě na tom vlastně zaráží? Jen jedno: Simonetův pokoj sousedí s pokojem Olafovým. Dá se předpokládat například, že Mausesovi potřebovali, aby Simonetův pokoj byl od jedenácti hodin na určitou dobu prázdný. A to je to, co mě zaráží. Na odlákání pana Simoneta přece vůbec nebylo třeba loutky, na to bohatě stačila skutečná paní Mausesová. To by byl nejpřirozenější, a navíc mnohem spolehlivější způsob. Ale když už použili tak nepřirozené a nespolehlivé formy, jako je loutka, znamená to, že bylo nutné, aby opravdová paní Mausesová byla tou dobou někde jinde. Paní Mausesová... křehoučká, zhýčkaná krasavice s chováním tak vybraným, že to až hraničí se stupiditou... Ba ne, takhle se nikam nedostanu. Nemohu sice ten báječný žert nadobro ignorovat, ale zatím nevidím, v čem by mi tahle historka mohla být něco platná...
Je to ale mizerná situace, žádná z nitek nikam nevede. Předně nemám ani jednoho podezřelého. Za druhé je naprosto nepochopitelné, jak k vraždě došlo. To nejhlavnější je nepochopitelné. Čert vzal vraha!

Ale řekněte mi, jak to udělal? Jak? Okno je otevřené, ale na rámu žádné stopy, žádné stopy na římse ani ve sněhu. Zezdola, zprava ani zleva není možné se k oknu dostat, zbývá jedině seshora. Ze střechy po provaze.
Ale v tom případě by byly stopy na okraji střechy. Můžu se tam samozřejmě znovu podívat, ale vzpomínám si docela jasně, že sníh byl zdupán jedině v okolí Hincusova lehátka. Teď už nezbývá nic kromě nějakého Carlssona s vrtulí zapíchnutou v zadku. Vletěl dovnitř, zakroutil krajanovi krkem a zase vyletěl... Takže mi zbývají jenom dvě chatrné hypotéziky. První - to jsou všelijaké ty tajné otvory, maskované dveře a dvojité stěny. A druhá - nějaký génius vynalezl nové technické zařízení umožňující otáčet zvenku klíčem, který je zastrčen zevnitř, a nezanechat na něm žádné stopy...
Obě tyhle hypotézy směřují přímo k Alekovi, majiteli hotelu a vynálezci v jedné osobě. Tak. No a jak tedy vypadá alibi tohoto člověka?
Do půl desáté sedí bez jediného přerušení u karetního stolku. Asi tak od za pět minut deset až do okamžiku, kdy byla objevena mrtvola, jsem ho měl buď v dohledu, nebo v doslechu. Na vraždu mu zbývá přibližně dvacet až pětadvacet minut, kdy ho nevidí vůbec nikdo nebo jenom Kajsa, které podle vlastních slov dal pohlavek. Takže teoreticky vrahem může být, zná-li tajný vchod nebo má-li k dispozici přístroj, který zvenku otáčí klíčem a nezanechává stopy. Nejsou mi sice jasné motivy (přece to neudělal kvůli reklamě!), i psychologicky je celé jeho chování naprosto nevysvětlitelné, ale opakuji, teoreticky to mohl být on. Zapamatujme si to a můžeme jít dál.
Du Barnstoker. Alibi nemá. Ale je to vetchý stařec, prostě by neměl sílu zlomit člověku vaz. Simonet. Alibi nemá. Zlomit vaz by mohl, je to silný chlap, a navíc trochu vyšinutý. Nechápu, jak se dostal k Olafovi do pokoje. A pokud se tam dostal, nechápu, jak se dostal ven.
Teoreticky mohl ovšem docela náhodou objevit onen samospasitelný tajný vchod. Nechápu motivy, nechápu veškeré jeho chování po vraždě.
Nic nechápu. Hincus... Hincusův dvojník... Měl bych si dát ještě jedno kafe. To by byla nádhera vyfláknout se na všechno a zalézt do kanafasu...
Brun. Ano, to je jediná nitka, která se zatím nepřetrhla. Tohle mládě mi zalhalo. Vidělo paní Mausesovou, ale řeklo, že ji nevidělo.
Laškovalo s Olafem u dveří Olafova pokoje, ale řeklo, že mu dalo facku u dveří jídelny... A tu jsem si najednou vzpomněl. Seděl jsem právě tady, v tomhle křesle. Podlaha se zachvěla, ozvalo se dunění laviny. Podíval jsem se na hodinky, bylo deset hodin dvě minuty, a vtom nahoře bouchly dveře. Zrovna nahoře. Někdo prudce přibouchl dveře. Kdo? Simonet se tou dobou holil. Du Barnstoker spal a je možné, že ho právě tahle rána probudila. Hincus ležel svázaný pod stolem.
Hoteliér a Kajsa byli v kuchyni. Mausesovi byli ve svých pokojích.
Dveřmi mohli tedy prásknout Olaf, Brun nebo vrah. Například Hincusův dvojník... Odhodil jsem pohrabáč a rozběhl se nahoru.
Pokoj děťátka byl prázdný, a tak jsem zaklepal u du Barnstokera.
Děťátko s tvářemi zabořenými v dlaních sedělo zvadle u stolu. Du Barnstoker, zachumlaný do skotského plédu, klimbal v křesle u okna.
Sotva jsem vstoupil, oba prudce zvedli hlavu.
"Sundejte brýle!" nařídil jsem děťátku ostře a děťátko okamžitě poslechlo.
No ovšem, byla to dívka. A po čertech hezká, třebaže měla oči zarudlé a napuchlé pláčem. Sedl jsem si proti ní a řekl:
"Podívejte, Brun. V devět hodin deset vás paní Mausesová viděla stát s Olafem u dveří jeho pokoje. Neřekla jste mi pravdu. S Olafem jste se nerozešla u dveří jídelny. Kde jste se rozešli? Kde, kdy a za jakých okolností?"
Chvíli se na mě dívala, rty se jí třásly, zarudlé oči se jí znovu zalily slzami. Pak si rukama zakryla tvář.
"Byla jsem u něho na pokoji," řekla.
Du Barnstoker zoufale zasténal.
"Nemusíte bědovat, strýčku!" řekla Brun a okamžitě se rozdurdila.
"Nestalo se nic nenapravitelného. Líbali jsme se, byla i dost legrace, ale zima, protože měl celou tu dobu otevřené okno. Měl takový náhrdelník, nějaké korále, a pořád mi je chtěl navlíknout na krk, ale pak se ozval rachot, a já jsem řekla: ‚Poslouchejte, lavina!' A on mě najednou pustil a popadl se za hlavu, jako by si byl na něco vzpomněl...
Znáte to, jak se lidi chytají za hlavu, když si na něco vzpomenou, na něco důležitého... To trvalo jenom několik vteřin. Přiskočil k oknu, ale hned se vrátil, popadl mě za ramena a doslova vystrčil na chodbu. Málem jsem upadla. A on hned za mnou prudce přibouchl dveře. Přitom nic neříkal, jen šeptem zaklel, a pak si ještě pamatuju, jak otočil klíčem v zámku. Víc jsem ho neviděla. Dostala jsem strašnou zlost a šla rovnou do svého pokoje..."
"Aha," řekl jsem. "Tak on se chytil za hlavu, jako by si byl na něco vzpomněl, a rozběhl se k oknu... Třeba na něho někdo zavolal."
Brun pohodila hlavou.
"Ba ne. Nic jsem neslyšela, jenom dunění laviny."
"A odešla jste hned? Nezdržela jste se za dveřmi ani chvilku?"
"Hned. Měla jsem děsnou zlost."
"A jak to šlo po sobě od chvíle, kdy jste s ním odešla z jídelny?
Povězte mi to ještě jednou."
"Řekl, že mi chce něco ukázat," vysvětlovala se sklopenou hlavou.
"Vyšli jsme na chodbu a on mě táhl k sobě na pokoj. Samozřejmě jsem se bránila... no, prostě jsme spolu trochu laškovali. Potom, když už jsme stáli u jeho dveří..."
"Moment! Říkala jste, že jste viděli Hincuse."

"Ano, viděli. Hned jak jsme vyšli do chodby. On zrovna zahýbal z chodby ke schodům."
"Aha. Tak pokračujte."
"Když jsme pak stáli u dveří Olafova pokoje, objevila se ta Mauseska.
Samozřejmě dělala, jako že nás nevidí, ale mně bylo trapně.
Hnusí se mi, když se kolem mě poflakujou lidi a vyvalujou oči. No... a tak jsme šli k Olafovi."
"Rozumím." Zašilhal jsem po du Barnstokerovi. Stařec seděl a obracel oči k nebi. Patří mu to. Tihle strýčínkové budou donekonečna přesvědčeni, že pod jejich ochrannými křídly vyrůstají andělíčkové. A andělíčkové zatím padělají směnky. "No dobrá. Pilo se něco u Olafa?"
"Myslíte já?"
"Mě zajímá, jestli něco pil Olaf."
"Ne. Ani on, ani já. Nic jsme nepili."
"Je podezření, že byl Olaf před zavražděním otráven pomalu působícím jedem. Nevšimla jste si ničeho, co by tuto domněnku potvrzovalo?"
"Čeho jsem si mohla všimnout?"
"Obvykle se to pozná, když někomu není dobře," vysvětlil jsem.
"A zvlášť, když je tomu člověku před vašima očima hůř a hůř."
"Nic takového se nestalo," řekla Brun rázně. "Cítil se výborně."
"A z toho, co říkal, si nevzpomínáte na nic podivného?"
"Já si nevzpomínám vůbec na nic," odpověděla Brun tiše. "Bylo to obyčejné pindání. Legrácky, vtípky... Mluvili jsme spolu o motocyklech, o lyžích. Mám dojem, že to byl výborný mechanik. Měl přehled o všech možných motorech..."
"Když spadla ta lavina, to jste seděli nebo stáli?"
"Stáli. Hned u dveří."
"A jste si jista, že se od vás rozběhl právě k oknu?"
"No... jak bych to řekla... Popadl se za hlavu, otočil se ke mně zády, udělal krok nebo dva k oknu... směrem k oknu... no, já nevím, jak to mám ještě říct, samozřejmě je možný, že to nebylo zrovna k oknu, ale já prostě v pokoji nic jinýho neviděla než okno..."
"Hýbal Olaf s nějakým nábytkem?"
"S nábytkem?... Jo ano, hýbal. To, jak prohlásil, že mě nepustí ven, přistrčil ke dveřím křeslo... no a pak ho samozřejmě zase odstrčil."
Vstal jsem.
"To je pro dnešek všechno," řekl jsem. "Jděte si lehnout. Dneska už vás nebudu obtěžovat."
Du Barnstoker rovněž vstal a vykročil ke mně se vztaženýma rukama.
"Drahý inspektore! Jistě chápete, že jsem neměl nejmenší tušení..."
"Ano, pane Barnstokere," řekl jsem. "Děti vyrůstají. Všechny děti, dokonce i děti nebožtíků. Ale napříště už jí nedovolujte nosit tmavé brýle, du Barnstokere. Oči jsou zrcadlem duše."
Opustil jsem je, aby mohli v klidu přemýšlet nad těmito perlami policejní moudrosti, a sešel jsem do vestibulu.
"Jste rehabilitován, Aleku," oznámil jsem hoteliérovi.
"Copak jsem byl odsouzen?" podivil se a zvedl oči od kalkulačky.
"Chci tím říct, že vás zbavuji veškerého podezření. Teď máte stoprocentní alibi. Ale nemyslete si, že vás to opravňuje k tomu, abyste mi vtloukal do hlavy nějaký sombismus a mombismus... A nepřerušujte mě! Teď zůstanete na místě a budete tady sedět tak dlouho, dokud vám nedovolím vstát. Mějte na paměti, že s tím jednorukým chlapíkem musím první mluvit já."
"A co když se probudí dřív než vy?"
"Já nejdu spát," řekl jsem. "Chci prohledat dům. Jestli se ten ubožák probudí a bude někoho volat, třeba mámu, okamžitě pro mě pošlete."
"Rozkaz," utrousil hoteliér. "Ale mám otázku, denní řád v hotelu zůstane beze změny?"
Zamyslel jsem se.
"Ano, nejspíš ano. V devět hodin snídaně. Pak se uvidí... A teď tohle, Aleku. Dejme tomu, že byste se musel v tomhle domě schovat.
Nadlouho. Na několik dní. Kde byste se ukryl?"
"Hm," zahučel pochybovačně. "Vy si přece jenom myslíte, že je v domě někdo cizí?"
"Kde byste se ukryl?" opakoval jsem.
Hoteliér pokýval.
"Nenechte se balamutit," řekl. "Čestné slovo, tady není kde se schovat Dvanáct pokojů, z nich jenom dva jsou prázdné, ale Kajsa v nich každý den uklízí, určitě by si všimla... Sklep zamykám zvenčí na visací zámek... Půdu nemáme, mezi střechou a stropem se dá sotva prostrčit ruka... Provozní prostory se tady zavírají zvenku a kromě toho tam celý den pobíhám já nebo Kajsa. No a to je vlastně všecko...
Snad kdybyste se podíval ke generátorům, tam nechodím tak často."
"Dejte mi klíče," řekl jsem.
Prohlížel jsem, hledal jsem, prolezl jsem sklep, nahlédl do sprchy, prozkoumal garáž, kotelnu, obhlédl generátory, zalezl jsem dokonce do podzemního skladu topného oleje, ale nikde jsem nic neobjevil.
Upřímně řečeno, ani jsem nečekal, že něco objevím, to by bylo příliš jednoduché, ale ta zpropadená úřednická svědomitost mi nedovolila nechat za sebou nějaká bílá místa. Dvacet let bezúhonné služby je dvacet let bezúhonné služby. V očích nadřízených, ostatně právě tak v očích podřízených, je vždycky lepší vypadat jako svědomitý blbec

než jako jiskrný talent, který všude sbírá jenom smetánku. A tak jsem čmuchal, plazil se, prodíral se špínou, vdechoval prach a smrad, litoval se a nadával na pitomý osud.
Když jsem zlostný a zmazaný vylezl z podzemního skladiště, začínalo svítat. Měsíc pobledl a sklonil se k západu. Šedivé masívy skal se potáhly namodralou clonou. Údolí bylo plné čerstvého, sladkého, mrazivého vzduchu. A přitom já na to všecko kašlu!
Už jsem docházel k domu, když se otevřely dveře a na zápraží vyšel hoteliér.
"Á!" vydechl, když mě spatřil. "Zrovna jdu pro vás. Ten ubožák se probudil a volá mámu."
"Už jdu," řekl jsem a oprašoval si sako.
"Tedy... vlastně nevolá mámu," opravil se hoteliér. "Volá Olafa Andvaraforse."

12

Jakmile mě uviděl, nahnul se neznámý rychle kupředu a zeptal se: "Vy jste Olaf Andvarafors?"
Takovou otázku jsem nečekal. Ani v nejmenším. Rozhlédl jsem se, kde je nějaká židle, přitáhl jsem si ji k posteli, pomalu jsem se uvelebil a teprve pak jsem se na neznámého podíval. Svrbělo mě na jazyku odpovědět mu na jeho otázku kladně a čekat, co se z toho vyklube.
Ale nejsem kontrarozvědčík ani detektiv. Jsem poctivý policejní úředník.
A tak jsem odpověděl: "Ne, nejsem Olaf Andvarafors. Jsem policejní inspektor a jmenuji se Peter Glebski."
"Tak?" řekl překvapeně, ale bez sebemenšího neklidu. "A kde je Olaf Andvarafors?"
Zřejmě už se po včerejšku dost sebral. Hubený obličej mu zrůžověl, špička dlouhého nosu, včera tak bílá, byla teď rudá. Seděl na posteli přikrytý po pás pokrývkou, v Alekově noční košili, která mu byla zjevně velká, její zplihlý límec mu odhaloval vysedlé klíční kosti a bledou nezarostlou kůži na prsou. I tváře měl holé, jen místo obočí měl pár chloupků a na víčkách řídké vybledlé řasy. Seděl nakloněný kupředu a roztržitě si omotával kolem levé ruky prázdný pravý rukáv.
"Prosím, abyste se nezlobil," řekl jsem. "Ale napřed vám musím položit několik otázek."
Na tato slova neodpověděl neznámý nic. Na jeho tváři se objevil podivný výraz, natolik podivný, že mi chvíli trvalo, než jsem pochopil, čím to je. Bylo to tím, že pohled jednoho oka upřel na mě a druhé oko stočil pod čelo ták, že bylo vidět jen bělmo. Chvíli jsme mlčeli.
"No tak," řekl jsem konečně, "nejdřív bych se chtěl dovědět, kdo jste a jak se jmenujete."
"Luarvik," řekl rychle.
"Luarvik... A křestním?"
"Křestním? Luarvik."
"Pan Luarvik Luarvik?"
Zase se odmlčel. Musel jsem přemáhat trapnost, která se člověka zmocňuje, když rozmlouvá s někým silně šilhavým.
"Přibližně tak," řekl potom.
"V jakém smyslu přibližně?"
"Luarvik Luarvik."
"Dobře. Dejme tomu. A kdo jste?"
"Luarvik," prohlásil. "Jsem Luarvik." Zase se odmlčel. "Luarvik Luarvik. Luarvik L. Luarvik."
Vypadal poměrně zdravě a naprosto seriózně, což mě udivovalo nejvíc. Ale co, lékař nejsem.
"Chtěl jsem slyšet, co děláte."
"Jsem mechanik," řekl. "Řidič a mechanik."
"Řidič čeho?" zajímal jsem se.
Upřel na mě obě oči. Zřejmě otázku nechápal.
"Dobře, tak tohle nechme," řekl jsem chvatně. "Vy jste cizinec?"
"Velice," řekl. "Do značné míry."
"Nejspíš Švéd?"
"Nejspíš. Do značné míry Švéd."
To se mi vysmívá? řekl jsem si v duchu. Ne, na výsměch to nevypadá.
Spíš dělá dojem člověka zahnaného do úzkých.
"Proč jste sem přijel?"
"Je tady Olaf Andvarafors."
"Vy jste jel k Olafu Andvaraforsovi?"
"Ano."
"Zasáhla vás lavina?"
"Ano."
"Jel jste automobilem?"
Zamyslel se.
"Strojem."
"Nač potřebujete Andvaraforse?"
"Mám s ním jednání."
"Jaké konkrétně?"
"Mám s ním jednání," opakoval. "S ním."

Za mnou vrzly dveře. Otočil jsem se. Na prahu, s hrnkem v ruce odtažené od těla, stál Mauses.
"Sem se nesmí," pravil jsem příkře.
Mauses si zpod huňatého obočí prohlížel neznámého. Mě vůbec nebral na vědomí. Vyskočil jsem, vypjal jsem prsa a rozběhl se proti němu.
"Prosím, abyste okamžitě odešel, pane Mausesi."
"Neřvěte na mě," požádal Mauses překvapivě slušně. "Můžu snad vědět, koho to ubytovali v mém apartmá."
"Ale ne teď, až později..." Začal jsem ponenáhlu, ale úporně zavírat dveře.
"Dovolte, dovolte," vzpíral se bručivě Mauses, vytlačovaný stále víc do chodby. "Mohl bych samozřejmě protestovat..."
Zavřel jsem a znovu jsem se obrátil k Luarviku L. Luarvikovi.
"To byl Olaf Andvarafors?" zeptal se Luarvik.
"Ne," odpověděl jsem. "Olaf Andvarafors byl dnes v noci zabit."
"Zabit," opakoval Luarvik. Jeho hlas neměl žádné citové zabarvení.
Neobsahoval údiv, hrůzu ani lítost. Jako bych mu byl oznámil, že si Olaf na okamžik odskočil, ale hned se vrátí.
"Mrtev? Olaf Andvarafors?"
"Ano."
"Ne," řekl Luarvik. "Nepřesná informace."
"Informace je naprosto přesná. Viděl jsem ho mrtvého. Na vlastní oči."
"Chci se podívat."
"Nač by vám to bylo? Vyrozuměl jsem, že ho osobně neznáte."
"Mám s ním jednání," řekl Luarvik.
"Ale vždyť vám povídám, že je zabit. Zemřel. Byl zavražděn."
"Dobře. Chci se podívat."
Najednou mi svitlo. Vzpomněl jsem si na kufr.
"On vám měl něco předat?"
"Ne," odpověděl neznámý lhostejně. "Musíme spolu mluvit. Já s ním."
"O čem?"
"Já s ním. S ním."
"Poslyšte, pane Luarviku," řekl jsem, "Olaf Andvarafors je mrtev.
Byl zabit. Já tady vyšetřuju vraždu. Hledám vraha, rozumíte? Musím o Olafu Andvaraforsovi vědět co nejvíc. Prosím vás, buďte upřímný.
Dříve nebo později stejně budete muset povědět všechno. Tak je lepší dřív než později."
Najednou zalezl pod pokrývku, že mu vykukoval jenom nos. Oči mu už zase směřovaly každé jinam.
"Nemohu vám nic říci," zahučel nezřetelně přes pokrývku.
"Proč?"
"Mohu to říci jen Olafu Andvaraforsovi."
"Odkud jste jel?" zeptal jsem se.
Mlčel.
"Kde bydlíte?"
Mlčení. Tiché funění. Jedno oko kouká na mě, druhé do stropu.
"Plníte něčí příkaz?"
"Ano."
"A čí?"
"Proč to chcete vědět?" zeptal se. "Já nemám jednání s vámi a vy neváte jednání s námi."
"Prosím, abyste si uvědomil," řekl jsem důrazně, "že dozvíme-li se o Olafovi alespoň něco, přijdeme na to, kdo ho zavraždil. Tak dobře.
Vy, jak se zdá, Olafa neznáte. Ale ti, kteří vás k němu poslali, ti mohou něco vědět."
"Taky Olafa neznají," řekl cizinec.
"Jak to?"
"Neznají Olafa. K čemu?"
Poškrábal jsem se na zarostlých tvářích.
"Nějak vám to neladí dohromady," řekl jsem ponuře. "Lidé, kteří neznají Olafa, posílají vás, který taky neznáte Olafa, s nějakým vzkazem k Olafovi. Jak je to možné?"
"Je to možné. A je to tak."
"Co je to za lidi?"
Mlčení.
"Kde jsou?"
Mlčení.
"Pane Luarviku, můžete mít velké nepříjemnosti!"
"Proč?" zeptal se.
"Při vyšetřování vraždy je každý spořádaný občan povinen poskytovat policii žádané informace," řekl jsem přísně.
"Odmítnutí může být hodnoceno jako spoluvina."
"Chci se obléknout," řekl najednou Luarvik. "Nechci ležet. Chci vidět Olafa Andvaraforse."
"S jakým cílem?" zeptal jsem se.

"Chci ho vidět."
"Ale vždyť ho podle obličeje neznáte."
"Nechci jeho obličej," řekl Luarvik.
"Tak co potřebujete?"
Luarvik se vysoukal zpod pokrývky a znovu si sedl.
"Chci vidět Olafa Andvaraforse!" řekl hodně nahlas. Koulel pravým okem, které sebou přitom cukalo. "K čemu otázky? K čemu otázky? Mnoho otázek. Proč nevidím Olafa Andvaraforse?"
Přešla mě už trpělivost.
"Chcete identifikovat mrtvolu? Rozumím vám dobře?"
"Identifikovat... Poznat?"
"Ano. Poznat!"
"Chci. Chci ho vidět."
"Jak ho můžete poznat," řekl jsem, "když jste nikdy neviděl jeho obličej?"
"Jaký obličej?" rozkřikl se Luarvik L. Luarvik. "K čemu obličej? Chci vidět, že to není Olaf Andvarafors, že to je někdo jiný."
"Proč myslíte, že to je někdo jiný?" zeptal jsem se rychle.
"A proč vy myslíte, že to je Olaf Andvarafors?" namítl cizinec.
Zírali jsme upřeně jeden na druhého. Byl jsem nucen uznat, že tenhle zvláštní člověk má v jistém smyslu pravdu. Nemohl bych přísahat, že viking se zlámaným vazem, který leží nahoře, je týž Olaf Andvarafors, kterého hledá Luarvik L. Luarvik. Mohl to být jiný Olaf Andvarafors, a taky to nemusel být vůbec žádný Olaf Andvarafors. Na druhou stranu jsem nechápal, jaký smysl by mělo ukazovat mrtvolu člověku, který nikdy neviděl obličej Olafa Andvaraforse. Obličej.... Vlastně proč zrovna obličej? Třeba ho měl poznat podle oblečení nebo podle nějakého prstenu... nebo dejme tomu podle tetování...
Ozvalo se zaklepání a Kajsa zapištěla: "Nesu šaty." Otevřel jsem dveře a vzal od ní cizincův vysušený a vyžehlený oblek.
"Oblékejte se," řekl jsem a položil šaty na postel.
Potom jsem si stoupl k oknu a zadíval se na zubatý štít Mrtvého alpinisty, už ozářený růžovou září vycházejícího slunce, na bledou skvrnu měsíce, na čistou tmavou modř oblohy. Za mnou se ozývalo syčení, šramot, nesrozumitelné mumlání, nevím proč se přitom pohybovala židle, zřejmě to není nijak jednoduché oblékat se jen s jednou rukou, a navíc s takovýma šilhavýma očima. Dvakrát mě to přímo nutkalo otočit se a nabídnout mu pomoc, ale ovládl jsem se. Potom Luarvik řekl: "Tak, už to je." Otočil jsem se a podivil se. Dokonce hodně jsem se podivil. Ale hned jsem si připomněl, co všechno tenhle muž v noci zažil, a přestal jsem se divit. Přistoupil jsem k němu, srovnal a zapnul mu límec, přepnul jsem mu knoflíky na saku a nohou jsem mu přistrčil hoteliérovy pantofle. On přitom stál pokorně, svou jedinou ruku držel odtaženou od těla. Prázdný pravý rukáv jsem mu zastrčil do kapsy. Podíval se na pantofle a řekl pochybovačně: "To není moje. Já to mám jinak."
"Vaše boty ještě nejsou suché," vysvětlil jsem mu. "Obujte si tohle a půjdeme."
Vypadalo to, že se ještě nikdy v životě nesetkal s pantoflem. Dvakrát se prudkým rozmachem pokoušel strčit do pantoflů nohy, ani jednou se netrefil a pokaždé přitom ztratil rovnováhu. Rovnováhu měl vůbec nevalnou, zřejmě to chytil pořádně a ještě zdaleka není fit. Moc dobře jsem ho chápal, mně se taky stávaly podobné věci...
Zavěšeni jsme vyšli do vestibulu a zamířili do prvního poschodí.
Majitel stále seděl na svém stanovišti a provázel nás zádumčivým pohledem.
Ale Luarvik mu nevěnoval ani nejmenší pozornost. Plně se soustředil na sledování jednotlivých schodů. Pro všechny případy jsem ho přidržoval za loket.
Před dveřmi Olafova pokoje jsme se zastavili. Pozorně jsem prohlédl své pečetě, ale všechno bylo v pořádku. Vytáhl jsem tedy klíč a otevřel dveře. Do nosu mě udeřil pronikavý, nepříjemný pach, velice podivný, něco jako dezinfekce. Zarazil jsem se na prahu, trochu se mi zvedal žaludek. Ale v pokoji bylo všechno při starém. Jen nebožtíkův obličej mi teď připadal tmavší než v noci, snad to bylo osvětlením, a modřiny teď vůbec nebyly vidět. Luarvik mě dost citelně šťouchl do zad. Vkročil jsem do předsíně a poodstoupil stranou, aby mohl Luarvik projít.
V té chvíli nevypadal vůbec na řidiče či mechanika, ale spíš na zřízence z márnice. S naprosto lhostejnou tváří se zastavil nad mrtvolou a sklonil se k ní. Svou jedinou ruku měl za zády. Žádná štítivost, žádný strach, žádná bohabojnost, jen a jen věcné ohledání. Tím podivnější mi připadala jeho slova.
"Divím se," pronesl naprosto bezbarvým hlasem. "Tohle je opravdu Olaf Andvarafors. Já to nechápu," "Jak jste ho poznal?" zeptal jsem se ihned.
Zůstal předkloněn, jen hlavu otočil na stranu a zadíval se na mě.
Stál s rozkročenýma nohama, zlomen v pase, díval se ke mně nahoru a mlčel. Trvalo to tak dlouho, až mě začalo bolet za krkem.
Jak to může vydržet v tak nepohodlné pozici? Chytlo ho loupání v kříži nebo co?
Konečně Luarvik pronesl: "Vzpomněl jsem si. Už jsme se viděli. Nevěděl jsem, že to je Olaf Andvarafors."
"A kde jste se s ním viděl?"
"Tam." Stále ještě v předklonu mávl rukou někam směrem za okno.
"Ale to není to hlavní."
Najednou se vzpřímil, začal belhavě přecházet po pokoji a legračně kroutit hlavou. Napjal jsem veškerou pozornost a nespouštěl ho z očí. Zřejmě něco hledal a já už se domýšlel co.
Zastavil se přede mnou a zeptal se: "Olaf Andvarafors nezemřel tady?"

"Proč myslíte?" oplatil jsem mu otázkou.
"Já nemyslím. Já jsem se zeptal."
"Vy něco hledáte?"
"Olaf Andvarafors měl jednu věc," řekl Luarvik. "Kde?"
"Hledáte kufr?" zeptal jsem se. "Přijel jste pro něj?"
"Kde je?" opakoval Luarvik.
"Kufr je u mě," řekl jsem.
"To je dobře," pochválil mě Luarvik. "Chci ho mít tady. Přineste ho."
Nevěnoval jsem pozornost jeho tónu a řekl jsem: "Mohl bych vám kufr vydat, ale napřed byste musel odpovědět na moje otázky."
"K čemu?" zeptal se s obrovským údivem. "K čemu opět otázky?"
"K tomu," odpověděl jsem trpělivě, "že dostanete kufr jedině v případě, vyplyne-li z vašich odpovědí, že na něj máte právo."
"Nerozumím," řekl Luarvik.
"Nemohu vědět," vysvětloval jsem dál, "je-li to váš kufr nebo ne.
Jestli je váš, jestli ho Olaf přinesl pro vás, dokažte mi to. A já vám ho vydám."
Oči se mu rozběhly a zase sešly u kořene nosu.
"Není třeba," řekl. "Nechci. Jsem unaven. Pojďme."
V mírných rozpacích jsem za ním vyšel z pokoje. Vzduch na chodbě mi připadal překvapivě čerstvý a čistý. Odkud se v pokoji vzal ten apatykářský vzduch? Že by tam už dřív bylo něco rozlito, ale při otevřeném okně to nebylo cítit? Zamkl jsem pokoj. Zatímco jsem si odskočil k sobě pro papír a lepidlo a obnovoval pečetě na dveřích, stál Luarvik pořád na stejném místě a vypadalo to, že je ponořen do hlubokých úvah.
"Tak co?" zeptal jsem se. "Budete odpovídat na otázky?"
"Ne," odpověděl odhodlaně. "Nechci otázky. Chci ležet. Kde se může ležet?"
"Jděte do svého pokoje," řekl jsem unaveně. Zmocnila se mne apatie. Najednou mě příšerně rozbolela hlava. Táhlo mě to do postele, chtěl jsem uvolnit všechny svaly a zavřít oči. Celý tenhle nejapný, bezprecedenční, obludně nesmyslný případ se beze zbytku ztělesnil v tom nejapném, bezprecedenčním, obludně nesmyslném Luarviku L. Luarvikovi.
Sestoupili jsme do vestibulu. Luarvik se dobelhal do svého pokoje, já usedl do křesla, pohodlně se natáhl a konečně zavřel oči. Kdesi šumělo moře, hrála hlasitá, ale slévající se hudba, připlouvaly a zase odplouvaly jakési mlhavé skvrny. V ústech jsem měl pocit, jako bych několik hodin žvýkal vlhkou vatu. Pak mi kdosi očichal ucho mokrým čenichem a Leliova těžká hlava se mi přátelsky položila na koleno.

13

Myslím, že jsem si opravdu asi na čtvrt hodiny zdříml, déle mě Lelius nenechal. Olizoval mi uši a tváře, tahal mě za nohavici, šťouchal do mě a nakonec mě jemně kousl do ruky. To už bylo příliš. Vyskočil jsem rozhodnut přerazit ho vejpůl, vřely ve mně spousty nastřádaných nadávek a výčitek, ale zavadil jsem pohledem o stolek a strnul jsem. Na blyštivé lakované desce vedle hoteliérových papírů a účtů ležela obrovská černá pistole.
Bylo to parabelum s prodlouženou pažbou. Leželo v kaluži vody, byly na něm nalepeny hrudky ještě neroztálého sněhu, a jak jsem na ně s otevřenými ústy zíral, odtrhla se zrovna jedna hrudka od kohoutku a dopadla na desku stolu.
Rozhlédl jsem se po vestibulu. Byl prázdný, jen Lelius stál vedle stolku a s hlavou nakloněnou na stranu se na mě díval vážným, tázavým pohledem. Z kuchyně se ozývalo řinčení kastrolů, byl tam slyšet tichý majitelův bas a vanula z ní vůně kávy.
"To jsi přinesl ty?" zeptal jsem se Lelia šeptem.
Naklonil hlavu na druhou stranu a nepřestával mě sledovat. Tlapy měl olepené sněhem, z chlupatého břicha mu odkapávala voda. Opatrně jsem vzal pistoli do ruky.
Byla to vysloveně gangsterská zbraň. Na cíl se z ní dalo střílet do vzdálenosti dvou set metrů, měla zařízení na přimontování dalekohledu, drážky na prodloužení pažby, převodní páčku na automatickou střelbu a další příslušenství... Hlaveň byla plná sněhu. Pistole byla studená, těžká, její vroubkovaná pažba dobře seděla v dlani.
Najednou jsem si uvědomil, že jsem u Hincuse neprovedl osobní prohlídku. Jeho zavazadla jsem prohledal, kožich taky, ale na jeho osobu jsem zapomněl.
Nejspíš proto, že jsem ho považoval za oběť.
Vytáhl jsem z pažby zásobník. Byl plný. Natáhl jsem závěr a na stůl vyskočil náboj. Vzal jsem ho, abych ho zasunul do zásobníku, ale najednou jsem si všiml podivného zabarvení projektilu. Nebyl žlutý ani matně šedý, jako bývá obvykle. Jiskřil jako niklovaný, ale tohle nebyl nikl, spíš stříbro. V životě jsem takové náboje neviděl. Začal jsem je chvatně vyhazovat ze zásobníku jeden za druhým a všechny měly takovéhle stříbrné projektily. Olízl jsem si suché rty a znovu jsem se podíval na Lelia.
"Kdes to sebral, kamaráde?" zeptal jsem se ho.
Lelius dovádivě pohodil hlavou a popoběhl ke dveřím.
"Aha," řekl jsem. "Rozumím. Počkej chvilku."
Nastrkal jsem náboje do zásobníku, vmáčkl zásobník do pažby a vykročil ke dveřím. Cestou jsem si zasunul pistoli do postranní kapsy.

Za dveřmi seběhl Lelius ze zápraží a zabořený až po břicho do sněhu hopsal při zdi hotelu. Byl bych se vsadil, že se zastaví pod Olafovým oknem, ale pes běžel dál. Zahnul za roh, zmizel mi z očí, ale hned v příštím okamžiku se jeho hlava netrpělivě vynořila za rohem. Popadl jsem první lyže, které se mi namanuly, narychlo jsem si je připnul a rozběhl se za ním.
Zahnuli jsme za roh, pak se Lelius začal vzdalovat od budovy a asi po padesáti metrech se zastavil. Dojel jsem k němu a rozhlédl se.
Všechno tu bylo nějak podivné. Viděl jsem díru ve sněhu, odkud Lelius pistoli vyhrabal, viděl jsem za sebou stopy svých lyží, viděl jsem hluboké brázdy, které v závějích zanechal Lelius, když se jimi brodil, ale jinak byla sněhová pokrývka nedotčena. Z toho mohlo vyplývat jediné, že pistoli sem někdo hodil buď ze silnice, nebo z hotelu. A musel to být pěkný hod. Dost jsem pochyboval o tom, že bych já dokázal hodit tenhle těžký a na házení dost nešikovný předmět tak daleko.
A pak jsem pochopil, že pistole byla hozena ze střechy. Někdo ji sebral Hincusovi a hodil co nejdál. Ale taky je možné, že ji takhle daleko hodil sám Hincus. Třeba se bál, aby ji u něho nikdo nenašel.
Ovšem zrovna tak je možné, že to neudělal Hincus, ale někdo jiný...
ale skoro s určitostí se dá tvrdit, že pistole byla hozena ze střechy. Ze silnice ji sem mohl dohodit snad jen mimořádně schopný granátník a z oken hotelu by to už nedokázal vůbec nikdo.
"Tak vidíš, Lelie," řekl jsem bernardýnovi, "ty jsi pašák. Na rozdíl ode mě. S Hincusem jsem měl pořádně zacloumat, jako to umí udělat starý Zgut. Viď? Naštěstí se to dá udělat dodatečně."
Nečekal jsem, co mi Lelius odpoví, a rozběhl jsem se nazpátek.
Lelius skákal vedle mě, rozhazoval sníh, bořil se do závějí a uši mu plandaly.
Měl jsem v úmyslu okamžitě se vydat k Hincusovi, vzbudit toho lumpa a vytřást z něho duši i za cenu, že za to dostanu důtku do služební karty. Bylo mi teď naprosto jasné, že případy Olafa a Hincuse jsou bezprostředně spjaty, že to vůbec nebyla náhoda, když sem Olaf a Hincus přijeli společně, že Hincus vysedával na střeše vyzbrojen pistolí s dalekým dostřelem proto, aby měl na mušce nejbližší okolí a nenechal kohosi odejít z hotelu; bylo mi jasné, že to byl právě on, kdo kohosi varoval lístkem podepsaným "B." (tohle ovšem popletl a lístek se dostal zřejmě na špatnou adresu, du Barnstoker nevyvolává ani nejmenší podezření); že tady někomu hrozně překážel a zřejmě i nadále překáží, a ať mě hrom bací, jestli okamžitě nezjistím komu a proč.
V téhle verzi bylo samozřejmě mnoho rozporů. Byl-li Hincus dejme tomu osobním strážcem Olafovým a překážel jeho vrahovi, proč z toho vyvázl tak lehce? Proč mu taky nezakroutili krkem? No a kromě toho je třeba zjistit, komu posílal ten telegram. Na tohle pořád zapomínám...
Hoteliér na mě zavolal z bufetu a bez jediného dalšího slova mi přistrčil hrnek horké kávy a veliký namazaný chléb se šunkou. To bylo přesně to, co jsem potřeboval. Zatímco jsem žvýkal a polykal, pozorně si mě prohlížel přimhouřenýma očima a konečně se zeptal: "Jsou nějaké novinky?"
Přikývl jsem, polkl a odpověděl: "Ano. Pistole. Ale nenašel jsem ji já, to Lelius. Já jsem idiot."
"Hm... Ano, Lelius je chytrý pes. A co je to za pistoli?"
"Zajímavá," řekl jsem. "Profesionální... Mimochodem, slyšel jste někdy o tom, že by se do pistole používaly náboje se stříbrnými projektily?"
Majitel chvíli mlčel a vystrčil kupředu spodní čelist.
"V téhle vaší pistoli jsou náboje se stříbrnými projektily?" zeptal se pomalu. Přikývl jsem. "No jo, o tom jsem četl," pokračoval majitel.
"Nábojů se stříbrnými projektily se používá, chce-li člověk střílet na přízraky."
"Už zase sombismus a mombismus," zabručel jsem.
"Ano, už zase. Upíra totiž není možné zastřelit obyčejnou kulkou.
Vlkodlak... liška Kicune... žabka carevna... Já vás varoval, Petře!"
Zvedl tlustý prst. "Já už dávno očekával něco podobného. A teď se ukazuje, že nejen já..."
Dojedl jsem chléb a dopil kávu. Lhal bych, kdybych tvrdil, že jsem hoteliérovým slovům nevěnoval vůbec žádnou pozornost. Z nějakých důvodů to pořád vycházelo tak, že jeho verzi, stále stejnou a bláznivou, všechny nové události krok za krokem potvrzovaly, kdežto moje verze, četné a realistické, ani trochu... Upíři, přízraky, zjevení...
Celé neštěstí bylo v tom, že by mi v takovém případě nezbývalo než složit zbraně. Protože, jak řekl jeden spisovatel, onen svět patří do resortu církve, nikoli policie...
"Zjistil jste, čí to je pistole?" zeptal se majitel hotelu.
"Žije tu mezi námi jeden lovec upírů, jmenuje se Hincus," prohodil jsem a odešel.
V prostředku vestibulu, celý nějak nepřirozeně zkroucený, se tyčil pan Luarvik L. Luarvik jako nachýlený sloup. Jedním okem se díval na mě, druhým na schodiště. Sako na něm viselo nějak obzvlášť nakřivo, kalhoty mu padaly, prázdný rukáv plandal a vypadal, jako by ho byli zrovna vytáhli krávě z tlamy. Pokývl jsem Luarvikovi a chtěl kolem něho projít, ale on se belhavě rozběhl proti mně a zastoupil mi cestu.
"Jeden krátký, ale důležitý rozhovor," prohlásil.
"Mám práci. Za půl hodiny."
Chytil mě za loket.
"Moc prosím, uvolněte se na pár minut. Je to pro mě důležité."
"Je to pro vás důležité," opakoval jsem a pokračoval v chůzi směrem ke schodišti. "Jestli je to důležité jenom pro vás, v tom případě to pro mě není ani trochu důležité."
Táhl se za mnou jako přivázaný a nějak podivně našlapoval, špička jedné nohy směřovala ven, špička druhé dovnitř.
"Pro vás je to také důležité," řekl. "Budete spokojen. Dostanete všechno, co si budete přát."

To už jsme stoupali po schodech.
"A oč vlastně jde?" zeptal jsem se.
"Jedná se o ten kufr."
"Za půl hodiny," odpověděl jsem. "A teď mě, prosím vás, pusťte.
Rušíte mě."
"Ano," připustil. "Ruším. Chci rušit. Můj rozhovor je naléhavý."
"Co je na něm naléhavého?" nevěřil jsem. "Času dost. Za půl hodiny.
Nebo řekněme za hodinu."
"Ne, ne, moc prosím, hned. Mnoho na tom záleží. A nebude to dlouhé, já vám, vy mně. A konec."
To už jsme byli na chodbě v poschodí a já se slitoval.
"Dobře, pojďte ke mně. Ale jednejte rychle."
"Ano, ano, bude to rychlé."
Zavedl jsem ho do svého pokoje, sedl si na okraj pobryndaného stolu a pobídl ho: "Tak povídejte."
Nespustil hned. Nejdřív se rozhlédl. Zřejmě doufal, že kufr leží někde tady na očích.
"Kufr tady není," řekl jsem. "Mluvte rychle."
"V tom případě si sednu," poznamenal a usedl do mého křesla.
"Velice potřebuji ten kufr. Co za něj chcete?"
"Nechci nic. Dokažte, že na něj máte právo, a je váš."
Luarvik L. Luarvik potřásl hlavou a řekl: "Ne. Kufr není můj. Bylo mi nařízeno najít Olafa a říci mu: ‚Vrať, co jsi vzal. Velitel dvě stě dvacet čtyři.' Nevím, co to znamená. Nevěděl jsem, co vzal. A potom, vy pořád mluvíte o kufru. To mě zmýlilo.
Žádný kufr. Pouzdro. Uvnitř je přístroj. Dřív jsem to nevěděl. Když jsem spatřil Olafa, domyslel jsem se. Teď vím, že Olaf nebyl zabit.
Olaf zemřel. Působením přístroje. Je to velice nebezpečný přístroj.
Ohrožuje všechny. Všichni budou jako Olaf nebo může dojít k výbuchu.
Pak bude se všemi ještě hůř. Víte už, proč musím spěchat? Olaf je hlupák, zemřel. My jsme chytří, neumřeme. Honem přineste kufr."
To všechno odbrebentil svým bezbarvým hlasem, díval se na mě střídavě levým i pravým okem a nemilosrdně škubal prázdným rukávem.
Jeho obličej zůstával nehybný, jen čas od času se mu zvedalo a zase klesalo řiďounké obočí. Díval jsem se na něho a uvědomoval si, že jeho chování i způsob vyjadřování zůstaly stejné jako dřív, ale že jeho slovní zásoba se za poslední půlhodinku podstatně zvětšila. Nějak se nám rozpovídal náš pan Luarvik.
"Kdo jste?" zeptal jsem se.
"Jsem emigrant. Vyhnanec. Oběť politiky."
Ano, skutečně se rozpovídal. Kde se to v něm bere?
"Emigrant odkud?"
"Takové otázky ne. Nemohu říci. Čestně. Vaší zemi nehrozí žádné nebezpečí."
"Odkud jste sem přijel? Z kterého města?"
"Z města, co je tu blízko. Neznám název. Doprovázeli mě."
"Kdo?"
"Nevím. To je tajné. Taky vyhnanci."
"Chcete tím říci, že jste členem tajné společnosti?"
"Nemohu říci. Čestně. Musíme rychle. Můžeme zahynout."
Čím víc mě popoháněl, tím menší chuť jsem měl pospíchat. Bylo mi jasné, že lže, a přitom strašně nešikovně.
"Čím jste sem jel?" zeptal jsem se.
"Stroj."
"Jaké značky?"
"Značky... Černý, velký."
"Vy neznáte značku svého vozu?"
"Neznám, není můj."
"Ale jste přece mechanik," prohlásil jsem škodolibě. "Jaký jste to ksakru mechanik, a navíc řidič, když se nevyznáte v automobilech?"
"Dejte mi kufr, nebo se stane neštěstí."
"A co s tím kufrem budete dělat?"
"Rychle ho odvezu."
"Kam? Přece víte, že lavina zatarasila silnici."
"To nevadí. Odvezu ho co nejdál. Pokusím se ho zneškodnit.
Když to nedokážu, uteču. Ať leží někde daleko."
"Tak dobře," řekl jsem a seskočil ze stolu. "Jedeme?"
"Jak?"
"Mým vozem. Mám dobrý vůz. Vezmem kufr, odvezeme ho co nejdál a podíváme se na něj." Nehnul se z místa.
"Proč ještě sedíte?" zeptal jsem se. "Je to přece nebezpečné, musíme honem..."
"To by nešlo," řekl konečně. "Zkusíme to jinak. Když mi ten kufr nechcete dát, prodejte mi ho. Ano?"
"Jak prosím?" řekl jsem a znovu jsem si sedl na stůl. "Dám peníze, mnoho peněz. Nejste ve službě, ale na dovolené.

Našel jste kufr, já ho koupil. Hotovo."
"A kolik mi za něj dáte?" informoval jsem se. "Hodně. Kolik chcete. Prosím." Sáhl do náprsní kapsy a vytáhl obrovský svazek bankovek.
Na vlastní oči jsem takové svazky viděl jen jednou v životě, ve Státní bance, když jsem tam jednou vyšetřoval nějakou zpronevěru.
"Kolik je to?" zeptal jsem se. "Málo? Tak ještě tohle."
Sáhl do boční kapsy, vytáhl další, přesně takový svazek a taky ho hodil na stůl vedle mě. "Kolik je v tom peněz?" zeptal jsem se znovu.
"Na tom záleží?" podivil se. "Všechno je vaše."
"Na tom ohromně záleží. Víte, kolik je v tom peněz?" Mlčel, oči se mu hned rozbíhaly, hned zase sbíhaly. "Aha, nevíte! Kde jste ty peníze vzal?"
"Jsou moje."
"Přestaňte, Luarviku. Kdo vám je dal? Sem jste přece přišel s prázdnými kapsami. Mauses, nikdo jiný to nemohl být. Je to tak?"
"Vy nechcete peníze?"
"Podívejte," řekl jsem. "Tyhle peníze konfiskuju a vás budu stíhat pro pokus podplácení úřední osoby. Dostal jste se do ošklivé šlamastyky, Luarviku. Zbývá vám jedině říct všechno na rovinu. Kdo jste?"
"Berete ty peníze?" zajímal se Luarvik.
"Konfiskoval jsem je."
"Konfiskoval... Dobře. Tak kde je ten kufr?"
"Vy nerozumíte, co znamená slovo konfiskovat?" zeptal jsem se.
"Mauses vám to poví... No, tak kdo jste?"
Beze slova vstal a zamířil ke dveřím. Shrábl jsem peníze a vydal se za ním. Prošli jsme chodbu a začali sestupovat ze schodů.
"Je chyba, že mi nedáte kufr," řekl Luarvik. "Z toho nebudete mít užitek."
"Nevyhrožujte," napomenul jsem ho.
"Budete příčinou velkého neštěstí."
"Nechtě toho vymýšlení," řekl jsem. "Když nechcete mluvit pravdu, je to vaše věc. Ale spadl jste do toho až po uši, Luarviku, a stáhl jste s sebou i Mausese. Z toho se jen tak snadno nedostanete... Stop!
Tam ne. Pojďte za mnou."
Chytil jsem ho za prázdný rukáv a zavedl do kanceláře. Pak jsem zavolal majitele, v jeho přítomnosti jsem přepočítal peníze a sepsal protokol. Hoteliér je přepočítal ještě jednou, bylo jich přes osmdesát tisíc, můj plat za deset let bezúhonné služby, a podepsal protokol. Celou tu dobu stál Luarvik opodál, neohrabaně přešlapoval z nohy na nohu jako člověk, který by chtěl co nejrychleji odejít.
"Podepište to," řekl jsem a podal mu pero.
Vzal je, se zájmem si je prohlédl a opatrně je odložil na stůl.
"Ne," řekl. "Tak já půjdu."
"Jak chcete," prohlásil jsem. "Vaši situaci to ovšem ani v nejmenším nezlepší."
Okamžitě se otočil a vyšel, ramenem přitom vrazil do veřejí. Podívali jsme se s hoteliérem po sobě.
"Proč vás chtěl podplatit?" zeptal se Alek. "Co potřeboval?"
"Olafův kufr, který leží u vás v sejfu." Vytáhl jsem klíč a otevřel sejf. "Tenhle, vidíte?"
"Ten má cenu osmdesát tisíc?" zeptal se hoteliér s úctou.
"Nejspíš ještě mnohem větší. Tohle je nějaká podezřelá záležitost, Aleku." Uložil jsem peníze do sejfu, znovu jsem zavřel těžké dveře a protokol jsem vsunul do kapsy.
Majitel se už chystal zvednout tlustý prst, aby něco řekl, ale rozmyslel si to. Místo toho si několikrát energicky přejel tlustou bradu, vykřikl: "Kajso!" a odešel. Zůstal jsem sedět u účtárenského pulpitu.
Začal jsem vzpomínat. Pečlivě jsem lovil v paměti ty nejmenší podrobnosti i nejbezvýznamnější události, jichž jsem byl v tomto hotelu svědkem. Ukázalo se, že jsem si jich zapamatoval hodně.
Například jsem si pamatoval, že Simonet byl při našem prvním setkání oblečen do šedých šatů, zatímco při včerejším večírku na sobě měl šaty tmavě červeně a v manžetových knoflíčcích měl vsazené žluté kameny. Pamatoval jsem si, že když Brun mámila na strýčkovi cigarety, tahal je vždycky od pravého ucha. Pamatoval jsem si, že Kajsa má na pravé straně nosu malé černé znamínko, že když du Barnstoker jí vidličkou, vždycky odtahuje malíček, že klíč od mého pokoje je skoro stejný jako klíč od pokoje Olafova, a ještě spoustu podobných pitomostí. V celé té hromadě nesmyslů jsem objevil jen dvě perličky. Předně jsem si uvědomil, jak předevčírem večer stál Olaf celý od sněhu uprostřed vestibulu se svým černým kufrem, jak se rozhlížel, jako by čekal, že ho bude někdo vítat, a jak se zadíval mimo mě na závěs zakrývající vchod do části vyhrazené Mausesovým, a jak se mi zdálo, že se závěs pohupuje, nejspíš průvanem. Za druhé jsem si vybavil, že když jsem stál ve frontě před sprchou, sestupovali seshora, zavěšeni do sebe, Olaf s Mausesem...
To všechno ve mně vytrvale podněcovalo myšlenku, že Olaf, Mauses, a teď ještě Luarvik, že to všechno je jedna kumpanie, a že se tahle kumpanie snažila co nejméně dávat najevo, že patří k sobě. A když si vzpomenu, že jsem objevil Mausese v hotelovém muzeu, tedy v přímém sousedství svého pokoje, a to pět minut předtím, než jsem u sebe na zasviněném stole našel lístek, upozorňující na gangstera a maniaka...
Když si vzpomenu, že Mausesovy zlaté hodinky byly podstrčeny - zjevně podstrčeny a pak zase odebrány - do Hincusova cestovního vaku... A když si vzpomenu, že paní Mausesová byla jediným člověkem, snad jedině s výjimkou

Kajsy, který nebyl přítomen v sále právě v době, kdy byl Hincus zkroucen do paragrafu a nacpán pod stůl... Když si vzpomenu na tohle všechno, začíná se mi rýsovat neobyčejně zajímavý obrázek.
Do tohoto schématu dobře zapadá i Hincusovo prohlášení, že byl jeden z jeho vaků zneužit a obratně změněn ve falešné zavazadlo, stejně jako okolnost, že paní Mausesová byla jediným člověkem, který Hincusova dvojníka viděl na vlastní oči.
V tomto obrázku zůstávalo pochopitelně ještě mnoho bílých a naprosto nepochopitelných míst. Ale bylo alespoň jasné rozvržení sil: Hincus na straně jedné, a Mausesovi, Olaf a Luarvik na straně druhé.
A v té chvíli mě napadlo, že možná zbytečně držím Hincuse pod zámkem.
Mauses si nejspíš myslí, že se Hincus pořád ještě válí pod stolem.
Uvidíme, jak se bude chovat, když se Hincus najednou objeví v jídelně u snídaně... Na to, kdo a jak svázal Hincuse a kdo a jak zabil Olafa, na to jsem se rozhodl zatím nemyslet. Zmuchlal jsem své poznámky, vložil je do popelníku a podpálil.
"Ke stolu, prosím," zapištěla někde nahoře Kajsa. "Ke stolu, prosím..."

14

Hincus byl už vzhůru. Stál uprostřed pokoje s dopnutými šlemi a utíral si obličej do velkého ručníku.
"Dobré jitro," řekl jsem. "Jak se cítíte?"
Díval se na mě úkosem, ostražitě, obličej měl trochu napuchlý, ale jinak vypadal docela dobře. Nezůstalo v něm nic z toho bláznivého, uštvaného zvířátka, které mi připomínal ještě před několika hodinami.
"Jakžtakž," zahuhlal. "Proč jste mě tady zamknul?"
"Měl jste nervový záchvat," vysvětlil jsem mu. Obličej se mu trochu zkřivil. "Ale nic hrozného. Šéf vám dal injekci a zamkl, aby vás nikdo nerušil. Půjdete se nasnídat?"
"Půjdu," prohlásil. "Nasnídám se a vypadnu odtud do horoucích pekel. A co jsem předem zaplatil za pokoj, to si vyzvednu zpátky.
Pěkná dovolená v horách." Zmuchlal ručník a odhodil ho. "Ještě jednu takovouhle dovolenou a budu pod kytičkama. Bez tuberkulózy..."
"Ano," souhlasil jsem. "Měl jste smůlu. Mohu vás jedině litovat...
No, o tom si ještě promluvíme."
"O tom si nemáme co povídat," vykřikl za mnou zlostně.
Jídelna byla ještě prázdná. Kajsa rozestavovala talířky s obloženými chleby. Pozdravil jsem se s ní, přetrpěl jsem sérii grimas, vyslechl sérii hihňání a vybral jsem si nové místo zády k baru a čelem ke dveřím, vedle židle du Barnstokera.
Jakmile jsem si sedl, vstoupil Simonet v tlustém pestrobarevném svetru, čerstvě oholený, s napuchlýma očima.
"To byla ale noc, inspektore," řekl. "Nespal jsem ani pět hodin.
Měl jsem nervy na pochodu. Pořád mi připadá, že se odněkud táhne mrtvolný pach, takový lékárnický, něco jako formalín..." Usedl, vybral si chlebíček a pak se na mě podíval. "Našel jste?" zeptal se.
"Jak co," odpověděl jsem.
"Aha," poznamenal a nejistě se uchichtl. "Moc krásně nevypadáte."
"Každý vypadá tak, jak si zaslouží," poučil jsem ho a v tom okamžiku vstoupili Barnstokerovi. Oba byli jako jablíčka. Strýček měl do knoflíkové dírky frajersky vetknutou astru, jeho úctyhodné kučeravé šediny nadýchaně splývaly ve stříbrných pramenech kolem plešatého temene. Brun už zase měla brýle, nos jako předtím vrtošivě ohrnutý vzhůru.
Strýček si mnul ruce a zamířil na své místo. Přitom se na mě díval podlízavě.
"Dobré jitro, inspektore," zašeptal něžně. "To byla strašná noc!
Dobré jitro, pane Simonete. Viďte?"
"Dobrý den," zamumlalo děťátko.
"Dal bych si koňak," řekl Simonet trochu lítostivě. "Ale ono se to asi nesluší, co? Nebo to nevadí?"
"A jak si stojí naše věci, inspektore?" zeptal se du Barnstoker pochlebnicky.
"Pátrání se dostalo na stopu," oznámil jsem. "Policie má v ruce klíč. Dokonce mnoho klíčů. Celý svazek."
Simonet znovu nasadil svůj chechtot, ale hned se zatvářil vážně.
"Asi budeme muset strávit celý den v domě," povzdychl si du Barnstoker. "Nejspíš nebude povoleno opustit dům..."
"Proč by ne?" namítl jsem. "Jak je libo. A čím víc se bude odcházet, tím líp."
"Uprchnout se stejně nikomu nepodaří," dodal Simonet. "Spadla ta lavina. Já bych ovšem mohl zmizet přes skály..."
"Ale...," navázal jsem.
"Ale v tomhle sněhu se ke skalám vůbec nedostanu, to za prvé. A za druhé, co tam budu dělat? Poslyšte, panstvo, pojďte na procházku po silnici, podíváme se, jak to vypadá v Trychtýři..."
"Vy byste to povolil, inspektore?" informoval se du Barnstoker.
"Zajisté," odpověděl jsem a v tom okamžiku vstoupili Mausesovi.
Ti byli taky jako jablíčka. Lépe řečeno, madam byla jako jablíčko, jako broskev... jako zářivé sluníčko. A co se týče Mausese, ten starý paprika zůstal paprikou. Nikoho nepozdravil, v chůzi usrkával z hrnku, došel ke své židli, žuchnul na ni a přísně se podíval na obložené chlebíčky před sebou.
"Dobré jitro, pánové," zazvonila křišťálovým hláskem paní Mausesová.
Zašilhal jsem po Simonetovi. Ten zase šilhal po paní Mausesové.
V očích se mu zračila jistá pochybnost. Pak křečovitě cuknul rameny a pustil se do kávy.

"Máme kouzelné ráno," pokračovala paní Mausesová. "Takové teplo, sluníčko. Chudák Olaf! Takové ráno a on se ho nedožil."
"Všichni tam musíme," prohlásil najednou Mauses chraptivě.
"Amen," připojil du Barnstoker zdvořile.
Zadíval jsem se na Brun. Seděla načepýřená, s nosem zabořeným do koflíku. Dveře se znovu otevřely a objevil se Luarvik L. Luarvik v doprovodu hoteliéra. Majitel se smutně usmíval.
"Dobré jitro, panstvo," pronesl. "Dovolte, abych vám představil pana Luarvika Luarvika, který přijel dnes v noci. Cestou ho stihlo neštěstí a my mu pochopitelně neodmítneme pohostinství."
Soudě podle vzezření pana Luarvika L. Luarvika to muselo být neštěstí opravdu strašlivé a on naše pohostinství potřeboval jako sůl.
Hoteliér byl nucen vzít ho za loket a doslova ho vmáčknout vedle Simoneta na místo, kde jsem původně seděl já.
"Těší mě, Luarviku," zachraptěl pan Mauses. "Tady jsou samí dobří lidé, Luarviku, můžete se tu cítit jako doma."
"Ano," odpověděl Luarvik, jedno jeho oko směřovalo na mě, druhé na Simoneta. "Krásné počasí. Úplná zima..."
"Na tom houby záleží, Luarviku," řekl Mauses. "Radši moc nemluvte a víc jezte. Vypadáte vyčerpaně... Simonete, jak to bylo s tím vrchním? On snědl někomu filé nebo co..."
A teprve teď se objevil Hincus. Vstoupil a okamžitě se zarazil.
Simonet začal znovu vykládat o tom vrchním, a zatímco vysvětloval, že zmíněný vrchní žádné filé nejedl, že to bylo všechno naopak, stál Hincus na prahu a díval se na něho, ale přitom nespustil z očí ani manžele Mausesovy. Sledoval jsem ho a nešlo mi to na rozum. Paní Mausesová jedla toasty, upíjela smetanu a nadšeně poslouchala únavného vtipálka. Pan Mauses sice po Hincusovi stočil pohled, ale naprosto lhostejně, a hned se zase věnoval svému hrnku. Na rozdíl od nich Hincus výraz svého obličeje ovládat nedokázal.
Nejdřív se zatvářil tak vyjeveně, jako by byl dostal ránu palicí do hlavy. Pak se mu na tváři objevila neskrývaná radost, až nepříčetná, najednou se dokonce rozzářil dětským úsměvem. Pak vztekle vycenil zuby a vykročil vpřed se zaťatými pěstmi. Ale k mému velkému údivu se nedíval na Mausesovy. Díval se na Barnstokerovy, nejdřív vysloveně připitoměle, pak s ulehčením a radostí, nakonec zlostně a nějak škodolibě. Tu postřehl, že ho pozoruji, uvolnil svaly v obličeji a se sklopenýma očima zamířil na své místo.
"Jak se cítíte, pane Hincusi?" otázal se du Barnstoker a účastně se naklonil kupředu. "Ten zdejší vzduch..."
Hincus po něm zuřivě zakoulel žlutýma očkama.
"Copak já, já se cítím dobře," odpověděl a sedl si. "Ale jak se cítíte vy?"
Du Barnstoker se v údivu opřel o opěradlo židle.
"Já? Děkuji..." Pohlédl nejdřív na mě, potom na Brun. "Jestli jsem se nějak dotkl, nějak nechtěně..."
"Tak co, nevyšlo to?" pokračoval Hincus a zuřivě si cpal ubrousek za límec. "Pohořel jste, kamaráde!"
Du Barnstoker byl naprosto zmaten. Hovor u stolu ustal, všichni se dívali na něho a na Hincuse.
"Abych řekl pravdu, obávám se..." Starý kouzelník zřejmě nevěděl, jak se zachovat. "Měl jsem na mysli výhradně..."
"Dobře, dobře, tak to necháme plavat a bude to," skočil mu do řeči Hincus. Vzal oběma rukama velký chlebíček, vsunul si ho špičkou do úst, ukousl, na nikoho se ani nepodíval a začal soustředěně pracovat čelistmi.
"Taky se nemusí chovat jako hulvát," poznamenala najednou Brun.
Hincus po ní střelil očima, ale hned je zase sklopil.
"Brun, dítě moje," chlácholil ji du Barnstoker.
"Co se tady čertí," řekla Brun a cinkla přitom nožem o talíř.
"Chtělo by to míň chlastat..."
"Panstvo, panstvo!" vyskočil hoteliér. "To všechno jsou malichernosti!"
"Žádný strach, Sneware," řekl chvatně du Barnstoker. "To je nějaké malé nedorozumění... To víte, nervy máme napnuté..."
"Je jasný, co povídám?" zeptala se Brun výhružně a upřela na Hincuse tmavé brýle.
"Panstvo!" vmísil se hoteliér odhodlaně. "Panstvo! Prosím o chvilku pozornosti! Nebudu hovořit o tragických událostech dnešní noci. Ano, chápu, máme nervy napnuté. Ale jednak je teď vyšetřování osudu nešťastného Olafa Andvaraforse ve spolehlivých rukou inspektora Glebského, jednak nás vůbec nemusí vyvádět z míry skutečnost, že jsme dočasně odříznuti od okolního světa..."
Hincus přestal žvýkat a zvedl hlavu.
"Neboť naše sklepy jsou plné, panstvo!" pokračoval hoteliér vítězoslavně.
"A jsem přesvědčen, že až k nám za několik dní dorazí záchranná služba přes lavinu..."
"Přes jakou lavinu?" zeptal se Hincus nahlas a přejel všechny přítomné vyvalenýma očima. "Co je to za nesmysl?"
"Ano, promiňte," řekl hoteliér a přiložil si dlaň k čelu. "Úplně jsem zapomněl, že někteří hosté... Věc se má tak. Včera v deset hodin večer zatarasila sněhová lavina Trychtýř a přerušila telefonické spojení..."
U stolu zavládlo ticho. Všichni žvýkali a dívali se do svých talířů.
Hincus seděl, dolní čelist povislou, teď už zase vypadal zděšeně. Luarvik L. Luarvik melancholicky žvýkal citrón. Ukusoval ho celá sousta i s kůrou. Sevřely se mi lícní svaly pod ušima, upil jsem kávy a prohlásil: "Chtěl bych dodat toto. Dvě nevelké bandy jakýchsi lumpů si vybraly tento hotel k tomu, aby si mezi sebou vyrovnaly své osobní účty. Doporučuji těmto osobám, aby podobné činnosti zanechaly a nezhoršovaly své postavení, které je už i tak beznadějné. Připomínám, že naše odříznutí od okolního světa je pouze relativní. Někteří z přítomných už vědí, že jsem před dvěma hodinami využil laskavosti pana Snewara a poslal po poštovním holubu hlášení do Muiru. Nyní každou hodinou očekávám policejní vrtulník, a proto připomínám osobám zúčastněným na zločinu, že včasné doznání a účinná lítost mohou jejich osud podstatně zlepšit. Děkuji za pozornost, panstvo."

"Ach, jak zajímavé!" vykřikla paní Mausesová nadšeně. "Mezi námi jsou tedy banditě? Ach, inspektore, naznačte aspoň něco, my už se domyslíme."
Zašilhal jsem po hoteliérovi. Alek Snewar stál otočen k hostům svými širokými zády a pečlivě vytíral pohárky na barovém pultu.
Pak už se rozhovor nerozproudil. Ve sklenicích jemně pocinkávaly lžičky, nad svým hrnkem hlučně funěl pan Mauses a jednoho po druhém provrtával pohledem. Nikdo se neprozradil, ale všichni, kteří měli nejvyšší čas zamyslet se nad svým osudem, přemýšleli. Vpustil jsem do tohoto kurníku dobrého tchoře a teď bylo třeba čekat na další vývoj událostí.
První vstal du Barnstoker.
"Dámy a pánové!" prohlásil. "Vyzývám všechny bezúhonné občany, aby si vzali lyže a vypravili se na malou projížďku. Slunce, čerstvý vzduch, sníh a čisté svědomí nám budou oporou a uklidněním.
Brun, děťátko, jdeme!"
Zarachotily židle, jeden host po druhém vstával od stolu a opouštěl jídelnu. Simonet nabídl rámě paní Mausesové, všechny jeho strašidelné noční zážitky se zřejmě do značné míry rozptýlily působením slunečného jitra a touhy po smyslových požitcích. Pan Mauses vytáhl od stolu Luarvika L. Luarvika a postavil ho na nohy. Luarvik melancholicky dojedl citrón, pak začal neohrabaně přešlapovat a šoural se za ním.
U stolu zůstal pouze pan Hincus. Jedl soustředěně, jako by měl v úmyslu nacpat se důkladně, do zásoby. Kajsa odklízela nádobí a majitel jí pomáhal.
"Tak co, Hincusi?" řekl jsem. "Promluvíme si?"
"O čem by to mělo být?" zabručel zarputile a vložil si do úst sousto opepřeného vajíčka.
"O všem," odpověděl jsem.
"Nemáme spolu o čem mluvit," odsekl Hincus ponuře. "Já o té věci nic nevím."
"O jaké věci?"
"O té vraždě. O čem jiném?"
"Existuje ještě případ Hincus," prohodil jsem.
Neodpověděl. Dožvýkal vajíčko, polkl ho, utřel si rty ubrouskem a vstal.
"Aleku," obrátil jsem se na hoteliéra. "Buďte tak hodný, jděte dolů a sedněte si ve vestibulu, jak jste seděl včera. Rozumíte?"
"Rozumím," řekl hoteliér. "Podle přání."
Chvatně si utřel ruce do ručníku a odešel. Otevřel jsem dveře do kulečníkového salónku a pustil Hincuse napřed. Vstoupil dovnitř a zastavil se na jasných slunečních čtvercích. Měl ruce v kapsách a v zubech kousal zápalku. Vzal jsem od stěny jednu židli, postavil ji přímo do slunečních paprsků a řekl: "Sedněte si." Hincus chvilinku váhal, ale pak si sedl a okamžitě zamhouřil oči. Slunce mu svítilo do obličeje.
"Policajtský manýry," zabrblal mrzutě.
"To už nese služba," poznamenal jsem a sedl si před něho do stínu na kraj kulečníku. "Tak, Hincusi, k čemu došlo mezi vámi a Barnstokerem?"
"S jakým Barnstokerem? K čemu mezi námi mělo dojít? K ničemu nedošlo."
"Napsal jste mu výhružný lístek?"
"Žádnej lístek jsem nepsal. Ale napíšu stížnost. Pro trápení nemocnýho člověka..."
"Poslyšte, Hincusi, za hodinku za dvě přiletí policie. Přiletí experti.
Ten váš lístek mám v kapse. Zjistit, že jste to psal vy, je hračka.
Proč zapíráte?"
Rychlým pohybem rtů přehodil rozžvýkanou sirku z jednoho koutku do druhého. Vedle v jídelně řinčela Kajsa nádobím a něco si falešně, pisklavě prozpěvovala.
"O lístku nic nevím," řekl po chvíli Hincus.
"Tak už dost toho lhaní, Bubo!" vyštěkl jsem. "Vím o tobě všecko.
Jsi v pasti, Bubo. A jestli chceš, aby ti přišili jenom dvaasedmdesátku, hraj to na odstavec cé! Upřímné doznání před zahájením oficiálního vyšetřování... Tak co?"
Vyplivl rozžvýkanou zápalku, začal se hrabat v kapsách a vytáhl pomuchlanou krabičku cigaret. Zvedl krabičku k ústům, rty si vytáhl cigaretu a zamyslel se.
"Tak co?" opakoval jsem.
"Vy něco motáte," odpověděl Hincus. "Nějaký Bubo... Já nejsem Bubo, já jsem Hincus."
Seskočil jsem z kulečníku a strčil mu pod nos pistoli.
"A tohle poznáváš? Co? Je to tvoje bouchačka? Mluv!"
"Nic nevím," řekl ponuře. "Co pořád dorážíte?"
Vrátil jsem se na stůl, položil si pistoli vedle sebe na sukno a zapálil si.
"Přemýšlej, přemýšlej," radil jsem mu. "Přemýšlej rychle, nebo bude pozdě. Tvoji kumpáni nedorazili včas, protože spadla lavina. A policie tu bude nejpozději za dvě hodiny. Už se ti to rýsuje?"
Dveřmi proklouzla Kajsa a zapištěla: "Přejete si něco? Mám něco přinést?"
"Jděte, Kajso, jděte," odehnal jsem ji. "Běžte pryč."
Hincus mlčel, soustředěně se hrabal v kapse, pak vytáhl krabičku sirek a zapálil si. Slunce do něho pražilo. Na tváři mu naskočily krůpěje potu.
"Šlápnul jsi vedle, Bubo," řekl jsem. "Nějak jsi to zvoral. Proč ses přilepil na Barnstokera? Copak toho ti nařídili držet na mušce? Mausese jsi měl hlídat! Jsi vůl jak anděl, tebe bych si nevzal ani za domovníka, natož ti dávat takovejhle úkol...

Však ona ti to ta tvoje smečka připomene. Takže teď, Bubo..."
Nenechal mě dopřednášet mé poučení. Seděl jsem na okraji kulečníku s jednou nohou volně svěšenou, druhou jsem se lehce opíral o podlahu, pokuřoval jsem a přitom jsem si, trouba jeden, zálibně prohlížel obláčky dýmu v pruzích slunečních paprsků. Hincus seděl na židli dva kroky ode mě, najednou se prudce předklonil, chytil mě za volnou nohu, vší silou ji přitáhl k sobě a divoce zkroutil. Podcenil jsem Hincuse, marná sláva, podcenil. Sletěl jsem z kulečníku a svými devadesáti kily jsem se jak široký tak dlouhý rozplácnul na podlaze.
To, co se odehrálo potom, si mohu jenom domýšlet. Zkrátka asi za minutu jsem se nadobro vzpamatoval a zjistil jsem, že sedím na podlaze opřený o kulečník, bradu mám rozbitou, dva zuby se mi kývají, z čela mi do očí stéká krev a v pravém rameni cítím nesnesitelnou bolest.
Hincus se válí kousek ode mě, skrčený, rukama si svírá hlavu a nad ním se jako svatý Jiří nad přemoženým drakem hrdinsky tyčí Simonet, zubí se a třímá v ruce kus přeraženého tága, toho nejdelšího a nejtěžšího. Otřel jsem si krev z čela a vstal. Vrávoral jsem. Měl jsem chuť lehnout si někam do stínu a nemyslet na nic. Simonet se shýbl, zvedl z podlahy pistoli a podal mi ji.
"Měl jste kliku, inspektore," řekl rozzářeně. "Ještě chvilku a byl by vám rozsekal hlavu. Kam jste to dostal? Do ramene?"
Přikývl jsem. Nemohl jsem popadnout dech, nedostal jsem ze sebe ani slovo.
"Počkejte moment," řekl Simonet, hodil na kulečník zbytek tága a vyběhl do jídelny.
Obešel jsem stůl a usedl do stínu tak, abych viděl na Hincuse. Ten stále ještě ležel bez hnutí. Prevít zatracená, vypadá, že stačí plivnout a přerazíš ho vejpůl... Jo, panstvo, tohle je pravý gangster podle nejlepších chicagských vzorů. Kde se vůbec berou v naší spořádané zemi? A když si uvědomím, že Zgut má stejný plat jako já... Zlatem by ho měli zahrnout! Vytáhl jsem kapesník a opatrně jsem si otíral odřené čelo.
Hincus zasténal, pohnul se a pokoušel se zvednout. Stále ještě se držel za hlavu. Simonet se vrátil s karafou vody. Vzal jsem ji od něho, dovlekl se s námahou k Hincusovi a polil mu obličej. Hincus zařval a odtrhl jednu ruku od temene hlavy. Obličej měl zase nazelenalý, jako míval dřív, ale tentokrát to mělo přirozené příčiny. Simonet si k němu přisedl na bobek.
"Doufám, že jsem ho nepřetáhl příliš svědomitě," řekl starostlivě.
"Žádný strach, kamaráde, všecko v pořádku..." Vztáhl jsem ruku, abych mu poplácal po rameni, ale zavyl jsem bolestí.
"Hned si ho vemu do prádla."
"Mám odejít?" zeptal se Simonet.
"Ale ne, radši tady zůstaňte. Aby si náhodou nevzal do prádla on mě. Přineste ještě vodu... Kdyby tady někdo omdlíval..."
"A brandy!" dodal Simonet rozzářeně.
"Správně," schválil jsem. "Dáme ho do pořádku raz dva."
Simonet přinesl další vodu a láhev brandy. Rozevřel jsem Hincusovi ústa a vlil mu do nich půl skleničky brandy. Druhou polovinu jsem vypil sám. Simonet se napil taky, aby netrhal partu. Pak jsme Hincuse odtáhli ke stěně, opřeli ho o ni zády, já na něho znovu chrstnul vodu z karafy a párkrát ho poplácal po tvářích.
"Ještě brandy?" zeptal jsem se.
"Ano," vydechl sípavě.
Dal jsem mu ještě brandy. Olízl se a pronesl pevně: "Co jste to žvanil o dvaasedmdesátce písmeno cé?"
"To se teprve ukáže," odpověděl jsem.
Zavrtěl hlavou a zamračil se.
"Ba ne, z toho nic nebude. Já už mám doživotí jistý."
"Hledají vás?"
"Přesně tak. Záleží mi teď na jediný věci, jak vyklouznout z oprátky. A když se to tak veme, naději mám velkou, s Olafovým případem nemám nic společnýho, to víte sám, a co zbejvá jinak? Nezákonný nošení zbraně? Nesmysl, to by se teprve muselo dokázat, že jsem ji nosil..."
"A napadení policejního inspektora."
"O tom právě chci mluvit!" řekl Hincus a opatrně si ohmatával temeno hlavy. "Jak já to vidím, k žádnýmu útoku nedošlo, došlo jenom k plnýmu, upřímnýmu doznání před zahájením oficiálního vyšetřování.
Co vy na to, šéfe?"
"To doznání jsem zatím neslyšel."
"Hned to bude," řekl Hincus. "Ale slibujete mi to, šéfe, v přítomnosti tady toho fyzika či co? Slibujete mi dvaasedmdesátku písmeno cé?"
"Dobrá," svolil jsem. "Pro začátek předpokládejme, že došlo ke rvačce z čistě osobních důvodů pod vlivem alkoholu. Přesněji řečeno, pod vlivem alkoholu jsi byl ty, já jsem tě přiváděl k rozumu."
Simonet zaržál.
"A co já?" zeptal se.
"Vy jste mi ho pomohl uklidnit... Tak, a konec žvanění. Podívej, Bubo. A běda ti, jestli jediný tvoje slovo bude lež! Dva zuby jsi mi rozkejval, pacholku!"
"No tak," začal Hincus, "zahnal mě sem Šampión. Slyšel jste o Šampiónovi? Určitě jo..."
Tak takhle! Šampión. Až jsem zamhouřil oči, taková mě popadla touha být teď někde stovky mil odtud, například ve své pracovně prosycené pachem pečetního vosku nebo doma v jídelně s vybledlými modrými tapetami. Proč já radši nezůstal sedět doma? Začal jsem závidět starému Zgutovi, když vykládal, jaká je tu příroda, klid, likér s příchutí protěže... Užil jsem si klidu, jen co je pravda! Šampión, to znamená skoro určitě Modrý hakenkrajc! Zmatená doba,

divná doba.
Dneska se člověk zaboha nevyzná, co smrdí politikou, co je obyčejná kriminalita a v čem je zamíchaná vláda. Co si má počít poctivej policajt?
No nic, poctivej policajt musí pracovat.
"No a před rokem," pokračoval Hincus, "se k naší partě přilípnul jeden chlápek. Jak se k nám dostal, to nevím, jeho pravý jméno taky neznám. U nás mu říkáme Belzebub. Dávaly se mu ty nejtěžší a nejsložitější fušky. Udělal například Druhou národní banku, pamatujete na ten případ? Nebo rozpáral obrněnej vůz, co vez zlatý pruty. To si taky musíte pamatovat, šéfe... Belzebub pracoval hezky, čistě, ale najednou se rozhodnul, že se udělá pro sebe. Proč, to nevím, zkrátka a dobře milej Belzebub prásknul do bot. Tak nás rozehnali, každýho někam, abysme mu zkřížili cestu. Byl rozkaz najít ho, vzít si ho na mušku a písknout Šampiónovi... No a já ho našel. A to je to celý moje upřímný doznání."
"Aha," řekl jsem. "A kdo ze zdejších lidí je tedy Belzebub?"
"No, tady jsem právě dovopravdy šlápnul vedle, šéfe. Vy jste mi teprve otevřel oči. Já pořád koukal na toho kouzelníka, na Barnstokera.
Předně vidím ty eskamotérský finty a kouzlíčka. A za druhý jsem si říkal, jestli se bude chtít Belzebub za někoho přestrojit, tak za koho asi? Aby to nevzbudilo moc rozruchu? To je tutovka, že za kouzelníka!"
"Tady něco motáš. S těma kouzlama, no prosím. Ale Barnstoker a Mauses, to je přece jako nebe a dudy! Jeden vyzáblý, dlouhý, a ten druhý zase podsaditý, tlustý..."
Hincus mávl rukou.
"Já už ho viděl v nejrůznější podobě, tlustýho i hubenýho. Nikdo neví, jak vypadá ve skutečnosti... To byste si měl uvědomit, šéfe. Belzebub není obyčejnej člověk. Ovládá nečistý síly..."
"Nekecej, nekecej," řekl jsem varovně.
"Já vím," souhlasil Hincus. "Tomu samozřejmě neuvěří žádnej, kdo to sám neviděl... A například ta jeho ženská, co s ním jezdí po světě, kdo to podle vás je, šéfe? Já jsem na vlastní oči viděl, jak popadla celou nedobytnou pokladnu a nesla ji po římse. Jen tak v podpaží.
A přitom byla maličká, slaboučká, vysloveně dítě, mláďátko, něco jako ta Barnstokerova holčička... ale ty pracky..."
"Bubo," řekl jsem přísně. "Konec lhaní!"
Hincus znovu mávl rukou a trochu zvadl, ale hned zase ožil.
"Tak dobře," řekl. "Dejme tomu, že lžu. Ale před chvílí jsem vás, omlouvám se za to, holejma rukama položil, šéfe, a vy jste přece statnej chlap a obratnej... Tak mi řekněte, kdo mě moh takovým způsobem zkroutit jako žížalu a nacpat pod stůl?"
"Kdo?" otázal jsem se.
"Ona! Teď už je mi jasný, jak to všecko bylo. On mě poznal a zapamatoval si mě. A když viděl, že sedím na střeše a nepustím ho živýho z baráku, poslal na mě tu svou... tu... A poslal ji v mý vlastní podobě..."
V Hincusových očích se znovu mihla prožitá hrůza. "Pět ran do hlavy, já si tam sedím, a ono to stojí přede mnou, totiž já sám stojím před sebou, celej nahej, jako nebožtík, s vyvalenejma očima... Nejde mi na rozum, že jsem tam strachy nezcepeněl nebo nezešílel. Začal jsem pít a nemůžu se opít, jako bych to vylejval na zem... On se zřejmě rozhodnul, že mě buď dožene k šílenství, nebo natolik poděsí, že se přestanu ovládat a zmizím mu z očí. A když viděl, že mu to nevychází, no, co se dalo dělat, musel použít násilí..."
"A proč tě jednoduše neoddělal?" zeptal jsem se.
Hincus potřásl hlavou.
"Ne, to on nemůže. Ztratil by všecku svou čarodějnou sílu, kdyby zničil lidskej život. To my všichni víme, prosím vás... Myslíte, že by se někdo odvážil po něm pátrat, kdyby to tak nebylo?"
"No, dejme tomu," připustil jsem už trochu zviklaný.
Zase jsem tomu ani trochu nerozuměl. Hincus byl bezesporu cvok.
Ale jeho šílenství nepostrádalo jisté logiky. V rámci tohoto šílenství do sebe všechny události přesně zapadaly, dokonce i stříbrné střely se hodily do celkového obrázku. A všechno se to nějak podivně proplétalo se skutečností.
Sejf z Druhé národní banky zmizel skutečně neobyčejně záhadným způsobem, "rozplynul se ve vzduchu", jak říkali experti, krčili přitom rameny, a jediné objevené stopy vedly na římsu. A očití svědkové vyloupení obrněného vozu, jako by se byli domluvili, i pod přísahou tvrdošíjně opakovali, že všechno začalo tím, jak nějaký muž popadl obrněný vůz a převrátil celý ten kolos na bok... Čert sám ví, jak tomuhle všemu rozumět.
"A proč zůstali v hotelu?" zeptal jsem se. "Tebe svázali a sami tu zůstali..."
"To nevím," přiznal se Hincus. "Tomu sám nerozumím. Jak jsem ráno zahlídnul Barnstokera, byl jsem z toho vyvedenej z míry. Myslel jsem, že už jsou odtud dávno v čudu... Fuj, samozřejmě ne Barnstoker.
Ale tehdy jsem ještě myslel, že Barnstoker... Zkrátka a dobře Belzebub je tady. Ale proč tu zůstal, to nevím. Možná že se nemůže dostat přes ten zával. Je to sice čaroděj, ale pánbůh není. Například létat nedovede, to už je spolehlivě zjištěný. Skrz zdi procházet taky ne.
Ovšem když se to tak veme, ta jeho ženská nebo kdo to vlastně je, ta by mohla každej zával rozvrtat v momentě..."
Otočil jsem se na Simoneta. "No, co na to poví věda?"
Jeho obličej mě překvapil. Fyzik byl neobyčejně vážný.
"Úvahy pana Hincuse," pronesl pomalu, "obsahují přinejmenším jeden velmi zajímavý detail. Jeho Belzebub není všemohoucí. To je ohromně důležité. A velmi podivné. Zdálo by se, že fantazie těch zaostalých, nevzdělaných lidí nemůže připustit žádné zákony, žádná omezení."
"Ale přece existujou," zvolal Hincus.
"Připusťme ovšem, že Šampióna nemůžeme považovat za nevzdělaného a zaostalého," řekl jsem. "Je to prohnaný

gauner a fašista. Hitlerovec.
Führer taky nebyl pitomec. No a tenhle..."
"Správně!" přidal se Hincus. "Šampión je protřelej chlap, umí se chovat. Než došlo k tý květnový mele, podával si se senátorem ruku, chodil na všelijaký recepce, div ne k samotnýmu prezidentovi... Ono i teď... A přitom penízků mu líto není."
Najednou se zarazil, zadíval se stranou a strčil si palec do úst.
Chvíli jsme čekali, načež se Simonet zeptal: "A jak byl vlastně zabit Olaf?"
Hincus vytáhl palec z úst a řekl rázně: "To nevím. O Olafovi nevím ani ň, šéfe. Na to můžu přísahat."
Přitiskl si ruku k srdci. "Jistý je jen to, že Olaf nepatřil k nám. A jestli ho opravdu oddělal Belzebub, tak to nechápu... Belzebub přece nesmí zabíjet lidi. Tak si nebude sám škodit, ne?"
"Tak, tak, tak," řekl Simonet. "A jak tedy byl vlastně zabit Olaf, inspektore?"
Stručně jsem mu pověděl o dveřích zamčených zevnitř, o zlomeném vazu, o skvrnách na tváři, o lékárnickém puchu. Při svém vyprávění jsem nespouštěl Hincuse z očí. Poslouchal, choulil se, oči mu těkaly a nakonec prosebně požádal ještě o doušek brandy. Bylo mi jasné, že tohle všechno jsou pro něho novinky, které ho děsí tak, že se z toho celý klepe. Ale Simonet se zamračil. V očích měl najednou nepřítomný výraz, vycenil žluté lopatovité zuby. Když jsem domluvil, potichu zaklel. Jinak neřekl nic. Uvažoval.
Nechal jsem ho přemýšlet a věnoval se znovu Hincusovi.
"A jak jsi mu vlastně přišel na stopu, Bubo? Vždyť jsi předem nevěděl, jakou na sebe veme podobu..."
Hincus se povýšeně ušklíbl.
"My taky něco dokážeme, šéfe," prohlásil samolibě. "Nejsme o nic horší než vy. Tak především - Belzebub s sebou všude tahá tu svou okovanou truhlu. Takže mi zbejvalo jenom vyptávat se, kam ta truhla jela. Za druhý - peněz má nepočítanejch. Kolik z kapsy vytáhne, tolik zaplatí. Ať zavítá, kam chce, všude se mluví jenom o něm... No prostě jsem ho vypátral. Já se ve svý práci vyznám..."
"A navíc je pořád ve společnosti té ženské," řekl jsem zamyšleně.
"Ba ne, šéfe," řekl Hincus. "Ta ženská, ta s ním není furt. To jenom když se má pustit do práce, tak tu ženskou odněkud vyhrabe...
Ale ona to vlastně taky není ženská, ale něco jako vlkodlak, co mění podoby. Kam se poděje, když zmizí, to nikdo neví."
V té chvíli jsem si uvědomil, že já, solidní a zkušený policista, tady sedím a naprosto vážně probírám s potrhlým banditou různé pohádky o čarodějích, kouzelnících a převtělování do různých podob.
Provinile jsem se otočil na Simoneta, ale zjistil jsem, že fyzik zmizel a místo něho stojí ve dveřích hoteliér opřený o veřeje, winchestrovku v podpaží, vzpomněl jsem si na všechny jeho narážky, na to jeho blábolení o všelijakých sombi, připomněl jsem si jeho tlustý ukazováček, kroužící významně ve vzduchu. Zastyděl jsem se ještě víc, zapálil si cigaretu a řekl jsem schválně hodně přísně: "Tak. Tohle už nechme. Viděl jsi někdy předtím toho jednorukýho?"
"Koho? Jo toho, co žral ty citróny... Ne, vidím ho prvně. Proč?"
"Jen tak," řekl jsem. "Kdy měl dorazit Šampión?"
"Čekal jsem ho večer... Teď už je mi to jasný, lavina..."
"Na co jsi spoléhal, pitomče, když jsi po mně skočil?"
"Co jsem měl dělat?" řekl Hincus smutně. "Všude mě znají, doživotí už mám jistý. Tak jsem se rozhod, že vemu pistoli, odprásknu, koho bude třeba, a vyrazím sám k závalu... Šampión teď přece taky nespí, šéfe. A vrtulníky nemají jenom policajti..."
"Kolik lidí mělo přiletět s Šampiónem?"
"Nevím. Nejmíň tři. Ti nejzkušenější, pochopitelně..."
"Aha," řekl jsem. Ani trochu se mi to všecko nelíbilo, ale čekal mě ještě výslech Mausese, a tak jsem řekl: "Tak rychle, dělej, vyjmenuj všechny případy, kterých se Belzebub zúčastnil."
Hincus začal ochotně ohýbat jeden prst za druhým.
"Crymonská pošta - to za prvý. Za druhý - Druhá národní banka.
Za třetí - obrněnej vůz se zlatem... A teď dál... Groenheimův archív, Waalská výstava..."
"Groenheimův archív?"
"Jo. A co?"
Tuhle záležitost jsem znal jenom málo, ale vůbec bych byl nepředpokládal, že v ní má prsty Šampión. Groenheim shromáždil obrovskou kartotéku nacistických zločinců, kteří se po roce 1945 skryli v naší zemi. Tenhle případ byl vysloveně politického charakteru a na hlavní správě byli všichni přesvědčeni, že loupež organizoval senátor Goldenwasser, ačkoli proti němu, jako obvykle, žádné důkazy nebyly.
Ale Šampión... Ostatně, když si uvědomíme, že Šampión vlastně není Šampión, ale bývalý hauptsturmführer SS Kurt Schwabach, který se u nás skrývá... Ale stejně...
"Nač sakra potřeboval Šampión ten archív?"
"Jo, to nevím," řekl Hincus, teď už bezesporu upřímně. "Já jsem takhle maličkej." Odmlčel se. "Nejspíš v tom bude politika. U nás se to spoustě lidí nelíbí, jenže s Šampiónem není možný se hádat" "Kde jsi byl loni v květnu?" zeptal jsem se.
Hincus se zamyslel, vzpomínal, pak se lišácky zašklebil a začal mávat prstem.
"Ba ne, šéfe. To mi nepřišijete, šéfe. S tou akcí nemám nic společnýho.
Měl jsem prostě štěstí, ležel jsem na operaci a nevím nic.
Můžu to dokázat..."

Chvíli jsme se na sebe beze slova dívali.
"Jsi členem Modrýho hakenkrajce?"
"Ne," ozval se. "V tom hakenkrajcu se děly takový věci! Ale my jsme se politikou odjakživa nezabejvali."
"A Belzebub byl jeho členem?"
"Jak to můžu vědět? Říkám přece, že my jsme se politikou..."
"Kdo zabil Königa? Belzebub?"
"Jakýho Königa zase? Jo aha, toho odboráře? Ne, toho nezabil Belzebub. To je všecko obráceně. Zrovna kvůli tomu Königovi se přej Belzebub s Šampiónem chytli. Já to osobně neviděl ani neslyšel, ale kluci vykládali, že Šampión chtěl na tuhle věc poslat Belzebuba. Ale ten se postavil na zadní. Přece nebude zabíjet. Na to se má moc rád...
Slovo dalo slovo, no a prej to mezi nima krachlo."
"Goldenwasser o Belzebubovi věděl?"
Hincus našpulil rty, střelil pohledem po hoteliérovi a tlumeně dodal: "Víte, šéfe, o tomhle nemá cenu mluvit. To se netýká vás ani mě.
Já jsem poctivej zloděj, vy jste fízl, my dva se spolu vždycky dohodneme.
A kolik mi dají, tolik si odsedím. Ale o těchhle věcech je pro nás oba lepší vědět co nejmíň. To je nám na nic, šéfe. Je to nebezpečný.
Pro mě i pro vás. Tady jde o kejhák."
Ten lump měl pravdu.
"Dobře, vstaň," nařídil jsem a sám jsem vstával jen s námahou.
"Půjdeme, zavřu tě."
Hincus s pohekáváním a sténáním taky povstal. Zavedli jsme ho s hoteliérem po zadním schodišti dolů, abychom se s nikým nepotkali.
Přesto jsme v kuchyni narazili na Kajsu. Když mě spatřila, vypískla a schovala se za sporák.
"Neječ, huso!" křikl na ni hoteliér přísně. "Připrav horkou vodu, obvazy, jód... Semhle, Petře, dáme ho do komory."
"Prokrista!" zaúpěl Hincus. "Bubo má jít pod zámek a tamten si chodí po svobodě, jeho se nic nedotkne... To není správný, šéfe, nespravedlivý to je... A navíc jsem ranĕnej, palice mi třeští..."
Nebavil jsem se s ním, zamkl jsem dveře a vstrčil klíč do kapsy.
Už se mi v kapse nashromáždilo veliké množství klíčů. Ještě pár hodin, napadlo mě, a budu muset s sebou vláčet všechny klíče, co v hotelu jsou.
Pak jsme zašli do kanceláře, Kajsa přinesla vodu a obvazy a hoteliér se pustil do ošetřování.
"Jaké zbraně jsou v hotelu?" zeptal jsem se ho.
"Winchestrovka, dvě lovecké brokovnice. Pistole..."
"No," poznamenal jsem. "Moc toho není."
S brokovnicí proti kulometům. Du Barnstoker proti zkušeným hrdlořezům.
Ale oni se stejně nebudou pouštět do přestřelek, znám přece Šampióna, ten shodí prostě z vrtulníku nějaké hořlavé svinstvo, vypudí všecky ven na volné prostranství a tam jednoho po druhém odbouchne jako koroptve...
"Když jste byl nahoře," řekl hoteliér a obratně mi obvazoval rozbité čelo, "přišel sem ke mně Mauses. Položil na stůl pytel s penězi - doslova pytel, to nepřeháním, Petře - a požadoval, abych to ihned před jeho očima vložil do sejfu. Má prý za to, že vzhledem k současné situaci je jeho majetek vážně ohrožen."
"A co vy?" zeptal jsem se.
"Asi jsem udělal chybu," přiznal se majitel. "Hned jsem si neuvědomil, co a jak, a vyzradil jsem, že klíče od sejfu máte vy."
"Tak vám děkuju, Aleku," řekl jsem odevzdaně. "Teď začne honička na policejního inspektora."
Chvíli jsme mlčeli. Hoteliér mě obvazoval a mě to bolelo, až se mi bolestí zvedal žaludek. Ten halama mi asi přece jenom přerazil klíční kost. Rádio chraptělo a popraskávalo. Vysílali místní zprávy. O lavině v Trychtýři neřekli ani slovo. Potom hoteliér o krok poodstoupil a kriticky obhlédl práci svých rukou.
"No, vypadá to docela slušně," zhodnotil obvaz.
"Děkuju."
Vzal umyvadlo a zeptal se prakticky: "Koho k vám mám poslat?"
"Chci se vyspat, ksakru," zavrčel jsem. "Vemte si winchestrovku, sedněte si do vestibulu a střílejte na každýho, kdo se přiblíží k těmhle dveřím. Musím si aspoň hodinku zdřímnout, nebo se tady v tu ránu svalím. Zatracení upíři! Smradlaví vlkodlakové!"
"Nemám stříbrné náboje," připomněl hoteliér stručně.
"Tak střílejte olověnejma, hrom aby vás bacil! A přestaňte už tady roznášet ty svý pověry! Tahle banda mě tahá za nos a vy jim pomáháte...
Mají tyhle okna okenice?"
Hoteliér postavil umyvadlo, mlčky přistoupil k oknu a spustil železnou žaluzii.
"Tak, správně," řekl jsem. "Ne, rozsvěcovat nemusíte... A ještě něco, Aleku. Pošlete někoho, Simoneta nebo tu holku... Brun... ať pozorujou nebe. Vysvětlete jim, že tady jde o život. Jak se objeví nějaký vrtulník, ať vyhlásí poplach..."
Hoteliér přikývl, vzal opět umyvadlo a vykročil ke dveřím. Na prahu se zastavil.
"Můžu vám něco poradit, Petře?" zeptal se. "Naposled."
"No?"
"Vydejte jim ten kufr. Ať si ho seberou a jdou s ním zpátky do pekla, odkud přišli. Copak nechápete, že jediné, co je tu drží, je ten kufr?"

"Chápu," řekl jsem. "Tohle chápu až moc dobré. A proto zastřelím stříbrnými náboji každého lumpa, který by se pokusil mi ten kufr vzít. Uvidíte-li Mausese, vyřiďte mu to. A nemusíte hledat jemnější výrazy. Konec. Jděte a nechte mě na pokoji."

15

Byla to nejspíš ode mě chyba. Na nějakou pomoc nebylo ani pomyšlení a gangsteři se tu možná objeví každým okamžikem. Mohl jsem spoléhat jedině na to, že Šampión má teď jiné starosti než se zajímat o Belzebuba. Když včera večer narazil na lavinu, třeba ztratil rozvahu a ve zmatku nadělal nějaké hlouposti, třeba se pokusil uloupit vrtulník v Muiru na letišti. Věděl jsem, že policie po tomto banditovi už dávno pátrá, zvlášť po loňském květnovém puči, takže jsem měl pro svou naději i jisté důvody. A kromě toho už jsem se prostě neudržel na nohou. Ten zpropadený Bubo mě dorazil. Rozestlal jsem před sejf noviny a nějaké účetní výkazy, přistrčil jsem pulpit ke dveřím a ulehl jsem. Pistoli jsem si položil vedle sebe. Okamžitě jsem usnul, a když jsem se probudil, bylo už dvanáct pryč.
Někdo tiše, ale naléhavě klepal na dveře.
"Kdo je tam," houkl jsem a chvatně jsem šátral rukou po pistoli.
"To jsem já," ozval se Simonetův hlas. "Otevřte!
"Co je? Vrtulník?"
"Ne. Ale musím s vámi mluvit. Otevřte!"
Skřípal jsem bolestí zuby, když jsem vstával. Nejdřív jsem se postavil na všechny čtyři, teprve pak, opřen o sejf, jsem se zvedl na nohy.
V rameni mě strašně bolelo. Obvaz se mi svezl na oči, bradu jsem měl oteklou. Rozsvítil jsem, odtáhl pulpit od dveří a otočil klíčem.
Poodstoupil jsem a držel v ruce pistoli připravenou ke střelbě.
Simonet se tvářil vítězoslavně a soustředěně, i když na něm bylo znát jisté vzrušení.
"Ohó!" spustil. "Vy jste tu jak v obležené pevnosti. Už to není třeba. Nikdo se vás nechystá přepadnout."
"To právě nevím!" řekl jsem zarputile.
"No ovšem, vy tady nevíte nic," řekl Simonet. "Zatímco jste chrněl, inspektore, vykonal jsem za vás všechnu vaši práci."
"Ale dejte pokoj!" pronesl jsem posměšně. "Copak Mauses už má želízka a jeho společnice je zatčená?"
Simonet se zamračil.
"To vůbec není nutné," řekl. "Ono je to všechno mnohem složitější, než si myslíte, inspektore."
"Jenom mi nevykládejte nic o upírech," poprosil jsem ho a sedl si obkročmo na židli u sejfu.
Simonet se ušklíbl.
"Žádní upíři. Žádná mystika. Od počátku do konce vědecká fantastika.
Mauses není člověk, inspektore. V tom má náš hoteliér pravdu.
Mauses a Luarvik, to nejsou pozemšťané, to nejsou lidi."
"Aha, přiletěli z Venuše," řekl jsem chápavě.
"To nevím. Možná z Venuše, možná z jiné planetární soustavy, možná ze sousedního vesmíru... O tom nemluvili. Důležité je, že to nejsou lidi. Mauses je na zeměkouli už asi rok. V pozemských záležitostech se pochopitelně nedokázal vyznat. První, koho potkal, byli gangsteři. A ti ho zneužili pro své cíle... Teprve po určité době poznal, co a jak. A když přišel věcem na kloub, rozhodl se, že okamžitě uteče, a taky utekl. Luarvik, to je něco jako pilot, ten řídí přepravu sem a nazpátek. Měli odstartovat včera o půlnoci. Ale v deset večer došlo k nějaké havárii, něco jim v tom přístroji vybuchlo. Důsledkem toho byla lavina a Luarvik se sem musel doplazit po svých... Musíme jim pomoct. Je to prostě naše povinnost."
Díval jsem se na něho a zdeptaně jsem si pomyslel, že v téhle historii se vyskytuje trochu moc bláznů. Tady mám dalšího cvoka.
"Stručně a jasně. Co ode mě potřebujete?"
"Vydejte jim akumulátor, Petře," řekl Simonet.
"Jaký akumulátor?"
"V tom kufru je akumulátor. Energie pro jejich roboty. Olaf není zabit. Vůbec to není živá bytost. Je to robot. Paní Mausesová taky.
Jsou to roboti a potřebují energii, aby mohli fungovat. V okamžiku výbuchu zanikla jejich energetická stanice, zastavil se přívod energie a všichni jejich roboti v okruhu sta kilometrů byli ohroženi. Někteří se zřejmě včas stačili přepojit na své přenosné akumulátory. Paní Mausesovou přepojil na akumulátor sám Mauses... a já, jak si vzpomínáte, jsem ji pokládal za mrtvou. Zato Olaf se z neznámých důvodů přepojit nestačil..."
"Aha," řekl jsem. "Nestačil se přepojit, svalil se, ale tak šikovně, že si zlomil vaz. Zakroutil si krkem, rozumíte. Otočil si ho o sto osmdesát stupňů..."
"To je zbytečná ironie," řekl Simonet. "U nich jsou to kvaziagonické jevy. Vykloubeniny, asymetrické napínání pseudosvalstva...
Vidíte, ani jsem vám nestihl říct, že paní Mausesová měla tehdy taky zkroucený krk."
"Tak už dost," řekl jsem. "Kvazisvaly, pseudosvaly... Nejste už malý kluk, Simonete. Kdybychom používali arzenálu mystiky a fantastiky, dokázali bychom vysvětlit každý zločin a vždycky by to bylo logické."
"Čekal jsem takovou námitku, Petře," řekl Simonet. "Ale tohle všechno se dá velmi snadno prověřit. Vydejte jim

akumulátor a oni ve vaší přítomnosti znovu zapnou Olafa."
"Z toho nic nebude," prohlásil jsem bez váhání. "Proč? Vy jim nevěříte, a tak vám nabízejí důkazy!"
Chytil jsem se za svou ubohou zafačovanou hlavu. Proč já vůbec poslouchám toho žvanila? Dám mu do ruky flintu a poženu ho na střechu, aby byl jako spořádaný občan nápomocen vyšetřování. A Mausesovy zavřu ve sklepě. Sklep má betonový strop, vydrží i přímý zásah.
A Barnstokerovy tam zavřu taky a Kajsu taky. A budeme se bránit.
"No, proč mlčíte?" zeptal se Simonet. "Nemáte co říct?"
Měl jsem co říct.
"Nejsem vědec," začal jsem pomalu. "Jsem policejní úředník. Ten kufr už je opředen přílišnou spoustou lží... Počkejte, nepřerušujte mě.
Já jsem vás taky nepřerušoval. Poslouchal jsem vás dokonce se zájmem.
Jsem ochoten tomu všemu věřit. Prosím. Dejme tomu, že Olaf a ta ženská jsou roboti. Ale tím hůř. Takové hrozné zbraně v rukou gangsterů, děkuju pěkně. Kdybych mohl, vypnul bych s gustem i paní Mausesovou. A vy mně, policistovi, navrhujete, abych gangsterům vrátil vražedné zbraně. Chápete, co to znamená?"
Simonet se v rozpacích poškrábal na zátylku.
"Poslyšte," spustil, "jestli sem vtrhnou gangsteři, máme to všichni spočítaný. S tím poštovním holubem to přece není pravda. Že ne? Na policii tedy spoléhat nemůžeme. A když pomůžeme Mausesovi a Luarvikovi k útěku, budeme mít aspoň čisté svědomí."
"To snad vy ho budete mít čisté," řekl jsem. "Ale já ho budu mít špinavé až hanba. Policista pomáhá k útěku banditům!"
"To nejsou žádní banditi!" vykřikl Simonet.
"Jsou horší než banditi," pokračoval jsem. "Víte o tom, že vyloupili Groenheimův archív? Vy jste snad při nacistech?"
"O tom taky vím," řekl Simonet. "Mauses mi všechno pověděl.
Šampión je pravou rukou senátora Goldenwassera, náčelníkem jeho úderných oddílů. Loni v květnu, když ta sebranka provedla puč, byl Šampión jedním z hlavních organizátorů, málem už ho dostali vojáci, ale zamíchal se do toho Mauses. On se v našich záležitostech ani za mák nevyznal... ostatně nevyzná se v nich pořádně ani teď... A tak měl dojem, že tu nejde o puč, ale o lidové povstání, vytáhl Šampióna a ještě dva další lumpy z bryndy a vsugeroval si, že tihle lidé jsou solí země, výkvětem lidstva... A oni se k němu tenkrát přisáli jako pijavice..."
"To si zjistí soud," odpověděl jsem chladně.
Simonet se opřel o opěradlo křesla a zadíval se na mě přimhouřenýma očima.
"Teda vy jste ale moula k pohledání, inspektore Glebski," řekl.
"To jsem nečekal."
"Dávejte si pozor na jazyk," odpověděl jsem. "Jděte a hleďte si svého. Co máte teď na programu? Smyslové požitky?"
Simonet se kousl do rtu.
"Tak tohle je ten první kontakt," zamumlal. "Tak tohle je to setkání dvou světů. Jestlipak se jim to vyplatilo? Přiletí na Zem bůhvíodkud, setkají se s gangstery, a nakonec s takovým ochráncem zákona, jako jste vy, Petře."
"Neoblbujte mě, Simonete," řekl jsem vztekle. "A jděte pryč. Už vás mám po krk."
Vstal a vykročil ke dveřím. Hlavu měl sklopenou, ramena přihrbená.
Na prahu se zastavil, napůl se otočil a řekl: "Ale budete toho litovat, Glebski. A taky stydět se budete. Moc stydět."
"Dost možná," odpověděl jsem suše. "Ale to už nechtě na mně.
Mimochodem, umíte střílet?"
"Ano."
"To je dobře. Vemte si od hoteliéra pušku a jděte na střechu. Není vyloučeno, že už hodně brzy budeme muset všichni střílet."
Beze slova odešel. Opatrně jsem si přejel oteklé rameno. Pěkná dovolená. A to se ještě neví, jak to všechno skončí.
Hrom do toho, jsou to snad opravdu hosté z kosmu? Zatraceně dobře to všechno do sebe zapadá... A taky stydět se budete, Glebski... Copak o to, možná že budu. Ale co mám dělat? Ačkoli, když se to tak vezme, jaký je v tom pro mě rozdíl, jsou-li to hosté z kosmu nebo ne? Kde je řečeno, že hosté z kosmu smějí vylupovat banky a účastnit se protistátních spiknutí?
Pozemšťanům se to, jak známo, zakazuje, a oni by najednou směli? No, ale co bych tedy měl podniknout?
Pro všechny případy jsem zvedl sluchátko telefonu. Nic. Mrtvé ticho.
To je přece mamlas, ten Alek. Že ho nenapadlo pořídit si signalizační zařízení pro případ neštěstí. Hokynář, taky myslí jen na to, jak by z hostů ždímal peníze...
Ozvalo se další zaklepám a já znovu rychle popadl parabelum.
Tentokrát mě poctil návštěvou sám pan Mauses osobně, ten převtělující se vlkodlak, ten Venušan, ten starý paprika s nerozlučným hrnkem v ruce.
"Posaďte se u dveří," řekl jsem. "Tamhle je židle."
"Můžu i postát," zamručel a díval se na mě úkosem.
"Vaše věc," poznamenal jsem. "Co byste rád?"
"Jaké důkazy ještě potřebujete?" zeptal se mne. "Vy nás ničíte. A už to chápou všichni. Jenom vy ne. Co od nás potřebujete?"
"Ať jste kdokoli," vysvětlil jsem, "dopustil jste se řady trestných činů. A budete se za ně zodpovídat" Hlučně se nosem nadechl a usedl na židli.
"Jsem na Zemi teprve rok," řekl. "A teprve před dvěma měsíci jsem poprvé pochopil, že pomáhám vyvržencům

společnosti a vrahům.
Ano, pomáhal jsem jim. Otvíral jsem nedobytné pokladny, vylupoval banky, zmocňoval se nákladů zlata. Pomohl jsem jim vyloupit archív. Zachraňoval jsem zločince před spravedlivým trestem. Věřte mi, nevěděl jsem, co činím. Předpokládal jsem, že tihle političtí gangsteři a gangsterští politikové vedou boj za sociální spravedlnost. Považoval jsem senátora Goldenwassera za vůdce revolucionářů, a přitom se z něho vyklubal zuřivý přisluhovač finančních magnátů, plný nenávisti k lidem. Pokládal jsem Šampióna za hrdinu, a on to byl organizátor masových represálií proti ženám a dětem v celé řadě zemí a iniciátor politických vražd tady u vás. Domníval jsem se, že Bubo a jeho přátelé... Já v nich viděl bojovníky za ideu. Chápu, že vás moje chyby přišly draho, ale jakmile jsem všechno pochopil... Hned při první příležitosti jsem zmizel. Nebýt té zatracené havárie, už bych tu teď nebyl. Nedošlo by k žádné vraždě... Přísahám, všechny útrapy, které vám přinesl můj pobyt zde, budou odškodněny. Částečně to vynahradím sám. Jsem ochoten předat vám cenné papíry Státní banky v celkové hodnotě jednoho miliónu. To je všechno, co se mi podařilo vzít Šampiónovi. Zbytek dostane váš stát ve zlatě, v čistém zlatě. Poslal jsem už vaší vládě podrobný rozklad o podlé činnosti senátora Goldenwassera, do které teď vidím... Co ještě chcete?"
Díval jsem se na něho a bylo mi nedobře. Bylo mi nedobře, protože jsem ho litoval. Seděl jsem tváří v tvář evidentnímu zločinci, poslouchal jsem ho a litoval. Bylo to nějaké šálení smyslů. Abych je odehnal, řekl jsem suše: "To vy jste mi zasvinil stůl a přilepil papírek?"
"Ano. Měl jsem obavu, že lístek sfoukne průvan."
"Zlaté hodinky..."
"Taky já. A browning taky. Potřeboval jsem, abyste uvěřil, abyste se začal zajímat o Hincuse a zatkl ho."
"To bylo provedeno velmi nešikovně," řekl jsem. "Výsledek byl právě opačný."
"Ano?" podivil se Mauses. "Inu, to se dalo čekat. Já takové věci neumím..."
Znovu se ve mně ozval soucit a já jsem se opět pokusil vyburcovat v sobě vztek.
"Všechno vám to nějak zadrhává, pane Belzebube," řekl jsem. "Ti vaši roboti, to nejsou roboti, to jsou s odpuštěním sexuální maniakové, a vy sám, Mausesi, na to, že přicházíte z jiného světa, až příliš připomínáte lumpa. Bohatého lumpa, který myslí, že si může všecko dovolit.
A kromě toho vypadáte jako ožralka."
Mauses usrkl z hrnku.
"Chcete tím asi říci, že se naši roboti příliš podobají lidem," poznamenal.
"Inu, principy chování těchto robotů modelujeme podle principů chování průměrného člověka příslušné sociální skupiny..."
Znovu usrkl. "A pokud jde o mě, inspektore, vybral jsem si nechutnou masku a nemohu se vám bohužel ukázat tak, jak doopravdy vypadám.
Říkám bohužel, protože tohle asi sotva přežiju. Pan Mauses, kterého vidíte, je skafandr. Pan Mauses, kterého slyšíte, to je translační zařízení.
Ale možná že budu nucen riskovat, ale to ponechávám až pro nejkrajnější situaci. Ukáže-li se, že vás není možné žádným způsobem přesvědčit, podstoupím to riziko. Pro mě to bude znamenat skoro jistou zkázu, ale snad vy v tom případě pustíte aspoň Luarvika. On totiž s tímhle, co se tu děje, nemá nic společného..."
No a teprve teď jsem začal doopravdy zuřit.
"Kam mám koho pouštět?" zařval jsem. "Kdybyste byl potřeboval odejít, byl byste už dávno pryč. Přestaňte konečně lhát a kápněte božskou: co je to za kufr? Co je v něm? Vtloukáte mi neustále do hlavy, že jste z jiné planety. Ovšem já mám spíš takový dojem, že jste prostě banda zahraničních špiónů, která ukradla vzácnou aparaturu..."
"Ne!" vykřikl Mauses. "Ne! Všechno je úplně jinak. Naše stanice je poškozena, opravit ji dokáže jedině Olaf. Je to robot ve funkci správce této stanice. Je jisté, že bychom byli už dávno odešli, ale kam máme jít? Bez Olafa jsme naprosto bezmocní. Přitom Olaf je vypnut a vy nám nechcete dát akumulátor!"
"Už zase lžete!" řekl jsem. "Paní Mausesová je přece taky robot, jak jsem vyrozuměl. A ta, jak jsem rovněž vyrozuměl, má svůj akumulátor..."
Zavřel oči a tak prudce zavrtěl hlavou, až mu plandal spodní ret.
"Olga je obyčejný pracovní přístroj. Nosič, kopáč, tělesná stráž...
Copak nechápete, že není možné používat stejné pohonné hmoty pro...
no, já nevím... například pro buldozer jako pro letadlo? To jsou přece odlišné systémy..."
"Vy máte na všechno připravenou odpověď," řekl jsem ponuře.
"Ale já nejsem odborník přes tyhle věci. Jsem obyčejný policista. Nejsem zplnomocněn vést vyjednávání s upíry a obyvateli jiných planet.
Mojí povinností je předat vás do rukou zákona, to je všechno. Ať jste ve skutečnosti kdokoli, jste nyní na území mé země a podléháte její jurisdikci." Vstal jsem. "Od této chvíle se považujte za zatčeného, Mausesi. Nemám v úmyslu vás někam zamykat, zdá se mi, že by to bylo nesmyslné. Ale pokusíte-li se o útěk, budu střílet. A upozorňuji vás, že cokoli od této chvíle řeknete, může být u soudu použito proti vám."
"V pořádku," řekl a odmlčel se. "V mém případě jste tedy pevně rozhodnut. No prosím, dejme tomu." Usrkl z hrnku.
"Ale za co může Luarvik? Proti němu přece nemůžete nic mít... Mě klidně zavřete, ale kufr dejte Luarvikovi. Ať se zachrání aspoň on."
Znovu jsem si sedl.
"Ať se zachrání... Co pořád máte s tím zachraňováním? Proč jste si neustále tak jist, že vás Šampión dopadne? Třeba už dávno leží pod lavinou... Nebo už ho zavřeli... Jestli jste opravdu nevinen, počkejte si jeden dva dny. Přijde sem policie a já vás předám do rukou úřadům..."

Zatřásl spodním rtem.
"To by nešlo, to je špatně. Předně nemáme dovoleno navazovat oficiální kontakt. Mě sem vyslali jenom jako pouhého pozorovatele.
Dopustil jsem se spousty chyb, ale všechny by se daly napravit...
Ovšem nedostatečně připravený kontakt by mohl mít pro váš i pro náš svět nedozírné následky... Jenže v této chvíli dokonce ani tohle není to nejdůležitější, inspektore. Bojím se o Luarvika. Není přizpůsoben vašim podmínkám, nikdy se nepředpokládalo, že by na vaší planetě musel strávit víc než den a noc. A kromě toho má poškozený skafandr, sám to přece víte, že nemá ruku... Je už přiotráven... slábne každou hodinou..."
Zaťal jsem zuby. Ano, na všechno měl připravenou odpověď.
Neměl jsem se čeho chytit. Ani jednou se mi nepodařilo ho zaskočit Všechno bylo dokonale logické. Musel jsem uznat, že nebýt přitom řeč o všelijakých těch skafandrech, kontaktech a pseudosvalech, byly by mě takové výpovědi plně uspokojily. Pociťoval jsem lítost, nutkání podat jim pomocnou ruku, začal jsem ztrácet nezaujatost...
Jak to vlastně je? Právnické výhrady mám jedině vůči Mausesovi.
Luarvik je formálně čistý, ačkoli i on může být spolupachatelem.
Ovšem nad tím bych ještě dokázal přimhouřit oči... Tak dobře. Zamknu Mausese a... A co dál? Vydám Luarvikovi přístroj? Co vlastně o tom přístroji vím?
Když nechám stranou všechna slova, bez ohledu na to, jsou-li pravdivá nebo ne, zůstávají tu dva nesporné fakty. Zákon vyžaduje, abych tyto lidi zadržel až do vysvětlení všech okolností... To je fakt číslo jedna. A fakt číslo dvě je, že tito lidé chtějí odejít. Není důležité, čemu se chtějí ve skutečnosti vyhnout, zda zákonu, gangsterům nebo předčasnému kontaktu... Prostě chtějí odejít. Toto jsou dva fakty a stojí diametrálně proti sobě.
"Jděte," řekl jsem Mausesovi. "A zavolejte sem Luarvika."
Mauses se hřmotně zvedl a odešel.
Opřel jsem se lokty o stůl a položil si hlavu do dlaní. Parabelum mi příjemně chladilo pravou tvář. Letmo jsem si pomyslel, že teď tuhle pistoli s sebou tahám na každém kroku jako Mauses svůj hrnek.
Byl jsem směšný. Byla to hrozná představa, jak budou na hlavní správě mluvit o téhle historii. Lovec přízraků... Pronásledovatel Venušanů...
Nevadí. Kdyby nic jiného, Hincuse jsem polapil. A Mausese už taky nepustím. Ať se smějou, ale Mausese nepustím. Ať se smějou podle libosti, ale tajemství Druhé národní, tajemství přepadení obrněného vozu a řada jiných tajemství bude odhalena... Tak a je to. Smějte se, pro mě za mě, jen se smějte... A jestli je v tom navíc zapletená politika, to se mě netýká. Jsem obyčejný policista a politikou ať se zabývají ti, kteří jsou od toho.
Zavrzaly dveře a já jsem se rychle vzchopil. Ale nebyl to Luarvik.
Do místnosti vstoupil Simonet a hoteliér. Ten přede mě postavil koflík kávy, Simonet si vzal ode zdi židli a sedl si proti mně. Připadal mi nějak přepadlý a zažloutlý.
"No, tak co jste vymyslel, inspektore?" zeptal se.
"Kde je Luarvik? Poslal jsem pro Luarvika."
"Luarvikovi je hrozně zle," řekl Simonet. "Mauses s ním provádí nějaké procedury." Nenávistně vycenil zuby. "Vy ho zničíte, Glebski, a to bude od vás zhovadilost. Znám vás sice teprve dva dny, ale rozhodně jsem nečekal, že se z vás vyklube obyčejná byrokratická krysa."
Volnou rukou jsem vzal šálek, zvedl ho k ústům a zase postavil zpátky na stůl. Nemohl jsem se na kávu ani podívat. Už jen z její vůně se mi zvedal žaludek.
"Nechtě si to. Jste všichni žvanilové. Alek se stará o svůj podnik a vy, Simonete, vy jste obyčejný intelektuál na dovolené..."
"A co jste vy?" vyhrkl Simonet. "O co se staráte vy? Chcete si vysloužit další frčku na uniformu? Jste obyčejnej policejní pěšák. Jednou za život vám osud předhodil sousto. Poprvé a naposledy v životě. Měl jste v rukou opravdu významné rozhodnutí a vy se chováte jako ten nejposlednější zabedněnec..."
"Držte hubu," řekl jsem unaveně. "Přestaňte žvanit a aspoň na minutu se docela obyčejně zamyslete. Jak vidím, starou belu se vyznáte v zákonech. Myslíte si, že jsou jedny zákony pro lidi a jiné zákony pro upíry. Ale konečně, to nechme stranou. Připusťme, že to jsou hosté z kosmu. Připusťme, že byli bez vlastní viny podvedeni. Veliký kontakt... Družba světů a tak dále... Ptám se, co dělají u nás na Zemi?
Mauses se sám přiznal, že je pozorovatelem. Co vlastně tady pozoruje?
Nešklebte se, nešklebte se... Teď se pohybujeme na úrovni fantastiky a ve fantastických románech, pokud si vzpomínám, se hosté z kosmu zabývají na Zemi špionáží a připravují vpád. Jak bych měl podle vás postupovat za takové situace já, úředník a byrokratická krysa?
Musím splnit svou povinnost nebo ne?"
Simonet mlčky cenil zuby a civěl na mě. Hoteliér přistoupil k oknu a vytáhl žaluzii. Ohlédl jsem se po něm.
"Proč jste to udělal?"
Hoteliér neodpověděl hned. Přitiskl tvář ke sklu a rozhlížel se po nebi.
"Ale pořád sleduju oblohu, Petře," řekl pomalu, aniž se otočil.
"Čekám, Petře, čekám... Měl byste té holce nařídit, aby se vrátila do baráku. Tam na sněhu je báječným terčem..."
Položil jsem parabelum na stůl, vzal oběma rukama koflík a se zavřenýma očima si několikrát lokl. Báječným terčem... Všichni jsme tady báječnými terči. No nic, snad to dobře dopadne... A najednou jsem ucítil, jak mi zezadu silné ruce stiskly lokty. Otevřel jsem oči a trhl sebou. Vklíční kosti se ozvala tak prudká bolest, že jsem div neztratil vědomí.
"To nic, Petře, to nic," řekl hoteliér vlídně. "Musíte to vydržet."
To už si Simonet se starostlivým a trochu provinilým výrazem zastrkoval moje parabelum do kapsy.

"Vy zrádci!" pronesl jsem s údivem.
"To ne, Petře," řekl hoteliér. "Ale člověk musí být rozumný. Ne samým zákonem živo jest lidské svědomí."
Simonet ke mně opatrně obloukem přistoupil a poplácal mě po kapse. Klíče zazvonily. Už předem mi naskočil studený pot v očekávání prudké bolesti a trhl jsem sebou. Nebylo to nic platné. Když jsem přišel k sobě, odcházel už Simonet z místnosti s kufrem v ruce. Hoteliér mě stále ještě držel za lokty a znepokojeně popoháněl Simoneta: "Pospěšte si, Simonete, pospěšte si. Je mu mizerně..."
Chtěl jsem něco říct, ale nemohl jsem popadnout dech, jenom jsem zachroptěl. Hoteliér se ke mně starostlivě sklonil.
"Proboha, Petře," zamumlal, "vy jste k nepoznání..."
"Banditi!" zasípal jsem. "Zločinci..."
"Ano, ano, ovšem," souhlasil hoteliér odevzdaně. "Všechny nás zavřete a dobře uděláte. Jenom teď to chvilku vydržte, necukejte se...
Vždyť vás to musí hrozně bolet a já vás prozatím stejně nepustím."
Ano, nepustí. Už dřív jsem postřehl, že to je chlap jako medvěd, ale takovou sílu jsem u něho přece jenom nepředpokládal. Zvrátil jsem se na opěradlo židle a přestal jsem klást odpor. Šly na mě mdloby, zmocňovala se mě tupá lhostejnost. A kdesi v nejhlubším nitru duše se tetelila slabá jiskřička úlevy, že teď už vývoj situace nezávisí na mně, odpovědnost vzali na sebe jiní. Zřejmě jsem znovu ztratil vědomí, protože najednou jsem byl na podlaze, hoteliér vedle mě klečel a přikládal mi ledový mokrý hadr na čelo. Jen jsem otevřel oči, přiložil mi k ústům hrdlo láhve. Byl hrozně bledý.
"Pomozte mi vstát," řekl jsem.
Bez odmluvy poslechl. Dveře byly dokořán, při podlaze táhl mrazivý průvan, ozývaly se vzrušené hlasy, pak cosi zarachotilo a zapraštělo.
Hoteliér bolestně svraštil obličej.
"Ubohý futra," pronesl přiškrceně.
Pod oknem zahřímal Mausesův hlas: "Hotovo? Vpřed! Sbohem, lidé! Ještě se setkáme. A pak to bude opravdové setkání!"
Simonetův hlas zahalekal v odpověď něco nesrozumitelného, pak se okenní tabule zatřásly jakýmsi děsivým skřekem a hvizdem. A potom nastalo ticho. Vstal jsem na nohy a vykročil ke dveřím. Hoteliér cupital vedle mě. Široký obličej měl bílý a napuchlý, po čele se mu řinul pot. Nezvučně pohyboval rty, zřejmě se modlil.
Došli jsme do prázdného vestibulu, kterým se prohánělledový vítr, a majitel zamumlal: "Pojďte ven, Petře, musíte se nadýchat čerstvého vzduchu..." Odstrčil jsem ho a zamířil ke schodišti. Mimochodem, se škodolibým zadostiučiněním jsem si všiml, že vstupní dveře byly dočista roztřískány. Hned na prvních stupních schodiště se mi udělalo špatně, musel jsem se pevně chytit zábradlí. Hoteliér se mě pokusil podepřít, ale odstrčil jsem ho zdravým ramenem a řekl: "Táhněte k čertu, slyšíte?" Zmizel. Pomalu jsem se začal soukat po schodech, s prsty zaťatými do zábradlí, minul jsem Brun, která se vyděšeně tiskla ke stěně, vystoupil jsem až do poschodí a klopýtal ke svému pokoji. Dveře Olafova pokoje byly dokořán, místnost prázdná, pronikavý lékárenský pach se šířil po chodbě. Hlavně se dostat k pohovce a natáhnout se, uvažoval jsem v duchu... A tu jsem zaslechl křik.
"Tamhle jsou!" zaúpěl kdosi. "Pozdě! Už je pozdě!"
Hlas se zlomil. Dole ve vestibulu se ozvalo dupání, něco upadlo, kutálelo se, a najednou jsem uslyšel vzdálené rovnoměrné hučení. V tu chvíli jsem se otočil a klopýtavě jsem se rozběhl ke schůdkům na střechu...
Před očima se mi rozevřelo celé široké zasněžené údolí. Musel jsem přimhouřit oči před slunečním jiskřením a pak jsem rozeznal na sněhu dvě namodralé, úplně rovné stopy lyží. Vedly na sever, šikmo kolem hotelu, a tam, kde končily, jsem spatřil zřetelné postavičky uprchlíků jakoby nakreslené na bílém podkladě. Mám výborný zrak, viděl jsem je jasně, a byla to nejfantastičtější a nejobludnější podívaná, jakou jsem kdy zažil.
Vpředu uháněla paní Mausesová s obrovitým černým kufrem v podpaží, na zádech jí seděl sám hřmotný starý Mauses. Vpravo od ní, o něco vzadu, se hnal dlouhým krokem Olaf s Luarvikem na zádech.
Ve větru vlála široká sukně paní Mausesové a třepotal se Luarvikův prázdný rukáv. Řítili se rychle, až neobvykle rychle, ale ze strany, aby jim zatarasil cestu, se k nim blížil vrtulník s jiskřícími listy vrtule a okny kabiny.
Celé údolí naplňoval mohutný, pravidelný hukot, vrtulník pomalu, jakoby rozvážně, klesal, přeletěl nad uprchlíky, předstihl je a zase se vrátil, klesal stále níž a postavičky pořád utíkaly údolím, jako by nic neviděly ani neslyšely, a pak se do toho mohutného monotónního hukotu zařízl nový zvuk, zlostné přerývané hybné i ty, kteří se ještě pokoušeli plazit... Zvedl se hustý, sněhový vír a na pozadí strmých šedých skal vyrostl bílý jiskřivý mrak. Znovu jsme zaslechli zlostný praskot kulometu, Alek se svezl na bobek a zakryl si třaskání, uprchlíci začali zmateně pobíhat sem a tam, pak Olaf upadl a zůstal nehybně ležet, po něm v kotrmelcích sletěl do sněhu Mauses, a Simonet mě škubal za límec a vzlykal mi do ucha: "Vidíš? Vidíš? Vidíš?" A pak se vrtulník zastavil nad nehybnými těly, pomalu dosedl a skryl před naším pohledem všechny, ty nedlaněmi tvář, Simonet stále vzlykal, stále vykřikoval: "Tak nezmeškal! Vyšlo mu to, tomu lumpovi, gaunerovi jednomu!"
Vrtulník se stejně pomalu zase vynořil ze sněžného mraku, šikmo se vznesl do pronikavé modře oblohy a zmizel za horským hřebenem.
A v té chvíli někde dole teskně a žalostně zavyl Lelius.

EPILOG

Od té doby už uplynulo víc než dvacet let. Je tomu právě rok, co jsem v penzi. Mám vnuky a občas jim vyprávím tuhle

historku. Samozřejmě v mém vyprávění vždycky končí šťastně. Hosté z kosmu šťastně odlétají domů ve své blyštivé raketě a Šampiónovu bandu zneškodňuje policie. Nejdřív ti moji hosté z vesmíru odlétali na Venuši, ale později, když na Venuši přistály první výpravy ze Země, musel jsem přestěhovat pana Mausese do souhvězdí Bootes. Ale o to teď nejde.
Nejdřív fakta. Z Trychtýře byla lavina odstraněna za dva dny. Zavolal jsem policii a předal jí Hincuse, milión sto padesát tisíc a své podrobné hlášení. Ale vyšetřování, po pravdě řečeno, skončilo neúspěchem.
V rozoraném sněhu bylo sice nalezeno přes pět set stříbrných projektilů, ale Šampiónův vrtulník, který odnesl těla, beze stopy zmizel. Po několika týdnech oznámil jeden manželský pár, který provozoval turistiku na lyžích nedaleko našeho údolí, že viděli, jak přímo před jejich očima spadl jakýsi vrtulník do jezera Tří tisíc panen. Rozběhlo se nové pátrání, ale nic zajímavého se nepodařilo zjistit. Jak známo, toto jezero je hluboké místy až čtyři sta metrů, dno má ledové a jeho profil se neustále mění. Šampión zřejmě zahynul, protože na zločineckém fóru se už víckrát neobjevil. Jeho banda byla díky Hincusovi, který se snažil zachránit vlastní kůži, dílem pochytána, dílem se rozprchla po celé Evropě. Dopadení bandité už k Hincusovým odpovědím nic podstatného nedodali. Všichni byli přesvědčeni, že Belzebub byl kouzelník nebo dokonce sám ďábel a že jejich bývalý šéf zahynul, protože si vzal příliš velké sousto. Simonet byl přesvědčen, že jeden z robotů pak ve vrtulníku přišel ještě k sobě a s posledním zbytkem unikající energie zničil všechno, na co dosáhl. Je to docela možné.
A je-li tomu tak, ani trochu nezávidím Šampiónovi jeho poslední chvíle...
No a Goldenwasser se z toho pochopitelně vykroutil. O jednoho hauptsturmführera víc nebo míň, to u něho nehraje roli. Tím spíš, že Groenheimův archív nenávratně zmizel. Mausesův rozklad poslaný vládě se minul účinkem. Byl napsán příliš podivným jazykem, odvolával se na příliš podivné okolnosti, takže byl, jak jsem slyšel, prohlášen za obyčejné blábolení nějakého blázna. Obzvlášť v souvislosti s humbukem, který o hostech z kosmu rozpoutal tisk.
Zdalipak si tehdy Goldenwasser vzpomněl na mrtvoly lidí, postřílených v Rusku a ve Francii a v Polsku a v Řecku, na mrtvého Königa s černým průstřelem nad kořenem nosu... Ale to sotva.
Ze Simoneta se tehdy stal hlavní odborník přes tuhle otázku. Sestavoval jakési komise, psal do novin a časopisů, vystupoval v televizi.
Ale nikdo ho nebral vážně. Komise samozřejmě fungovaly, nás všechny, dokonce i Kajsu, si předvolávaly jako očité svědky, ale opravdové, solidní podpory se Simonet nedočkal. Pokud vím, žádný vědecký časopis neotiskl o této záležitosti ani řádku. Komise se postupně rozpadaly a znovu vznikaly, jejich materiály úřady jeden čas prohlásily za přísně tajné, jindy se zase podrobně zveřejňovaly, na celé věci se začaly přiživovat desítky a stovky šarlatánů, vyšlo několik brožur z pera falešných svědků a pochybných přímých účastníků, a všechno to skončilo tím, že Simonet zůstal sám s hrstkou nadšenců, mladých vědců a studentů. Uskutečnili několik výstupů na horské štíty v okolí Trychtýře, nenajdou-li trosky rozbité stanice. Při jednom z těchto výstupů se Simonet zabil. A stejně se nic nenašlo.
Všichni ostatní účastníci vylíčených událostí jsou dodnes naživu.
Nedávno jsem četl, že du Barnstoker byl vyznamenán Mezinárodní společností iluzionistů, starému pánovi bylo tehdy už devadesát. Slavnostnímu vyznamenání byla přítomna i jubilantova neteř Brunhilda Cannová s manželem, známým kosmonautem Perry Cannem. Hincus si odpykává své doživotí a denně píše žádost o omilostnění. Na počátku jeho trestu na něho byly spáchány dva atentáty. Hincus byl raněn do hlavy, ale dostal se z toho. Dal prý se na řezbářství a docela slušně si tím vydělává. Správa věznice je s ním spokojena.
Kajsa se vdala, má čtyři děti. Loni jsem zajel za Alekem a viděl jsem ji. Bydlí na předměstí Muiru a skoro se nezměnila, je pořád stejně tlustá, pořád stejně hloupá a uhihňaná. Jsem přesvědčen, že celá ta tragédie prošla naprosto mimo její vědomí a ani v nejmenším se jí nedotkla.
S Alekem jsme se velice spřátelili. Hotel U kosmického sombi vzkvétá, v údolí totiž teď stojí dvě budovy. Ta druhá je vystavěna z moderních materiálů, oplývá elektronickými vymoženostmi a neobyčejně se mi líbí. Kdykoli k Alekovi přijedu, ubytuji se ve svém tehdejším pokoji a večery trávíme spolu jako tenkrát u krbu, s pohárem svařeného kořeněného portského. Ach jo, dneska už nám na celý večer vystačí jeden pohár! Alek podstatně zhubl, nechal si narůst plnovous, nos mu zrudl, ale pořád ještě rád mluví oním dutým hlasem a s chutí si ze svých hostů vystřelí.
Vždycky je mi u Aleka ohromně dobře, cítím se tady v klidu a pohodě. Jednou se mi však šeptem přiznal, že má teď ve sklepě pro všechny případy schovaný lehký kulomet.
Docela jsem se zapomněl zmínit o bernardýnu Leliovi. Lelius sešel stářím a zcepeněl. Alek s oblibou vypravuje, jak se tenhle podivuhodný pes krátce před svou smrtí naučil číst.
A teď něco o mně. Mnohokrát, opravdu mnohokrát jsem v době nudných služeb, při osamělých procházkách nebo za bezesných nocí uvažoval o všem, co se tehdy přihodilo, a kladl jsem si jedinou otázku: zachoval jsem se správně nebo ne? Formálně ano, nadřízení shledali můj postup přiměřený okolnostem, náčelník mi dokonce vynadal za to, že jsem kufr nevydal hned a vystavoval tak svědky přílišnému nebezpečí.
Za zatčení Hincuse a zajištění více než jednoho miliónu v hotovosti jsem dostal mimořádnou odměnu a do penze jsem šel s hodností vrchního inspektora, tedy s maximem, s nímž jsem vůbec mohl počítat. Dost jsem se natrápil, když jsem psal hlášení o tomhle podivném případu. Musel jsem z oficiální listiny vymýtit jakoukoli narážku na svůj subjektivní vztah k věci a jak se zdá, asi se mi to podařilo.
Každopádně jsem se nestal terčem posměchu, ani člověkem s reputací fantasty. Ovšem v tom hlášení ledacos chybělo. Jak se dá v policejní listině popsat ta děsivá honička na lyžích přes zasněženou pláň? Když někdy marodím a stoupne mi teplota, znovu a znovu se mi v horečce zjevuje ta příšerná, nelidská podívaná a slyším skřek a hvízdot pronikající do morku kostí... Ne, formálně to dopadlo dobře. Kolegové se mi ovšem z legrace někdy posmívají, ale čistě přátelsky, bez zlého úmyslu a škodolibosti. Zgutovi jsem toho řekl víc než ostatním. Dlouho přemýšlel, škrábal se ve svých drátovitých štětinách, cucal smradlavou lulku, ale stejně nic kloudného neřekl, jen mi slíbil, že od něho se to nikdo

nedoví. Několikrát jsem na to zavedl řeč s Alekem.
Pokaždé odpovídal jednoslabičně, jen jednou se se sklopenýma očima přiznal, že mu tehdy nejvíc záleželo na tom, aby jeho hosté zůstali naživu a jeho hotel nepoškozen. Myslím, že se později za ta slova styděl a litoval, že se přiznal. A Simonet mi až do své smrti o tom neřekl ani slovo.
Asi to opravdu byli cizinci z kosmu. Nikdy a nikde jsem se nevyslovoval o tom, jaký mám osobní názor na tuto věc. Před komisemi jsem se vždy přísně držel faktů a onoho hlášení, které jsem podal svým nadřízeným. Ale teď už skoro nepochybuji. Když jsme my dosáhli Marsu a Venuše, proč by nemohl někdo jiný přistát na Zemi? A kromě toho je prostě nemožné vymyslet druhou verzi, která by tak detailně vysvětlovala všechna nejasná místa tohoto případu.
Ale copak jde o to, že to byli lidé z kosmu? Hodně jsem o tom uvažoval a dnes mohu říci: ano, jde jenom o to. Jednat s nimi tak, jak jsem jednal já, bylo nejspíš příliš kruté. Celý problém bude asi v tom, že nepřiletěli v pravý čas a nesetkali se s takovými lidmi, s jakými se měli setkat. Narazili na gangstery, na fašisty, na Goldenwassera, na policii. No, dejme tomu. A kdyby se byli setkali s kontrarozvědkou nebo s vojáky? Bylo by to pro ně lepší? Asi sotva...
Ale pořád mám takový mizerný vnitřní pocit. To se mi při žádném jiném případu nestalo. Všechno jsem přece udělal správně, jsem čistý před bohem, zákonem i lidmi, a přesto mám mizerný pocit. Někdy je to k nevydržení, a tu toužím po tom najít někoho z nich a prosit je o odpuštění. Myšlenka, že někdo z nich se možná ještě pohybuje mezi lidmi, neznámo v jaké podobě, tato myšlenka mi nedává pokoje. Dokonce jsem vstoupil do společnosti Adama Adamského, vytahali ze mě spoustu peněz, než jsem pochopil, že to všechno je jenom žvanění a že mi nikdy nepomohou najít přátele pana Mausese a Luarvika...
Když se cítím obzvlášť zle, sedne si vedle mě manželka a začne mě utěšovat. I kdybych prý nebyl Mausesovi kladl překážky a jim všem se podařilo uniknout, stejně prý by to bylo skončilo velikou tragédií, protože v tom případě by byli gangsteři přepadli hotel a nejspíš by byli zabili všechny, kteří v domě zůstali. To všechno je naprosto správné. Sám jsem ji naučil tohle říkat, jenže na to ona už zapomněla a připadá jí, že je to její vlastní myšlenka. Ale přesto mi její útěcha přináší trošinku úlevy. Ne však nadlouho. Jen do té chvíle, než si uvědomím, že Simone Simonet mi až do své smrti neřekl jediné slovo. A přitom jsme se setkali několikrát, u soudu s Hincusem, v televizi, na zasedání četných komisí, a přesto mi neřekl ani jedno jediné slovo.
Ani jediné slovo. Ani jediné.